

KONTRA

Συγκυβέρνηση με ροζ,
πράσινους και μαύρους
κόκκους

ΣΕΛΙΔΑ 3

Παραμύθι η αύξηση του
βασικού μισθού στα 751
ευρώ!

ΣΕΛΙΔΑ 16

«Θα επικρατήσει το ευ-
ρωπαϊκό πνεύμα της υγι-
ούς διαπραγμάτευσης
και της αμοιβαία επω-
φελούς συνεννόησης»

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Μαστίγιο και καρότο από
«αγορές» και Ευρωζώνη

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Υπουργικό συμβούλιο της
συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου

Πολυπλόκαμο
τέρας συνενοχής
για τις επερχόμενες
κωλοτούμπες με
μπαχαλοποίηση της
διοίκησης

ΣΕΛΙΔΑ 11

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 809 - 31 Γενάρη 2015

www.eksegersi.gr

**ΤΣΙΠΡΑΣ - ΚΑΜΜΕΝΟΣ
VENCEREMOS!**

Η κινεζοποίηση εξασφάλισε εναλλακτική λύση διαχείρισης

Scripta... Verba...

Πιστεύω ότι ο ελληνικός λαός σήμερα από ένστικτο θα ψηφίσει ό,τι είναι το καλύτερο για την οικογένειά του, για την κοινωνία, για την πατρίδα. Αυτό που είδαμε είναι ότι με φόβο, τρόμο και εκβιασμούς της πλάκας οι Έλληνες δεν καταλαβαίνουν από αυτά και θα ψηφίσουν για το καλύτερο.

Βαγγέλης Μαρινάκης

Και οι εφοπλιστές με τη... ριζοσπαστική Αριστερά.

Δεν είναι αρμοδιότητα της ΕΚΤ να αποφασίσει εάν η Ελλάδα έχει ανάγκη από ελάφρυνση του χρέους. Αλλά είναι απολύτως σαφές ότι δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε σε ελάφρυνση που θα περιλαμβάνει τα ελληνικά ομόλογα που κατέχει η ΕΚΤ.

Μπενουά Κερέ (μέλος του ΔΣ της ΕΚΤ)

Είναι σημαντικό για μας τα μέτρα της νέας κυβέρνησης να στοχεύουν στη συνέχιση της οικονομικής ανάκαμψης της Ελλάδας, το οποίο σημαίνει ότι οι δεσμεύσεις πρέπει να τηρηθούν.

Στέφαν Ζάιμπερτ (εκπρόσωπος γερμανικής καγκελαρίας)

Αρχισε το παζάρι. Η ΕΚΤ βάζει από την αρχή μια φαρδιά κόκκινη γραμμή και η γερμανική καγκελαρία υπενθυμίζει τη βάση από την οποία εκκινεί.

Στην εποχή μας, που έχουν αυξηθεί οι γνώσεις, δυστυχώς η λογική κλόνισε την πίστη των ανθρώπων από τα θεμέλια και γέμισε τις ψυχές από ερωτηματικά και αμφιβολίες.

Γέροντας Παΐσιος

Ευλογημένη α' ναι η αμφιβολία! Σας συμβουλεύω / να τιμάτε χαρούμενα και προσεκτικά εκείνον / που το λόγο σας ξετάζει σαν κάλπικη μονέδα! / Αμποτε νά 'σαστε συνετοί και να μη / δίνετε το λόγο σας με σιγουριά πάρα πολλή. (...) Μα απ' όλες τις αμφιβολίες ομορφότερη είναι σαν οι φοβισμένοι / αδύναμοι σηκώνουν το κεφάλι και / παύουν να πιστεύουν / στων τυράννων τους τη δύναμη!

Μπέρτολτ Μπρεχτ

Εγκώμιο στην αμφιβολία

Διαλέγετε και παίρνετε, μέσος δρόμος δεν υπάρχει...

Περιμένουμε την απόφαση του ελληνικού λαού και θα συνεργαστούμε με την τωρινή ή τη νέα κυβέρνηση. Είναι σημαντικό να δείξουμε την αλληλεγγύη μας προς την Ελλάδα, η οποία αντιμετωπίζει μια δύσκολη κατάσταση. Είμαι σίγουρη ότι θα βρεθεί λύση.

Ανγκελα Μέρκελ

Αλάτι στις πληγές του Σαμαρά, δυο μέρες πριν τις εκλογές. Το υπέμεινε αγόγγυστα το μαρτύριο...

ΡΙΠΕΣ

♦ Τρεις μέρες πριν τις εκλογές η Βούλτεψη προειδοποίησε ότι δε θα 'χουμε ούτε χαρτί υγείας ♦ Η Άννα-Μισέλ προειδοποίησε ότι κινδυνεύουμε να χάσουμε τα πάντα ♦ Ο ίδιος ο Σαμαράς προειδοποίησε ότι θα μας κατεβάσουν τα εικονίσματα ♦ Πλην όμως, οι Έλληνες ήπιαν ομαδικά LSD ♦ Με αποτέλεσμα να διαβάζουν ανάποδα ακόμη και τις προφητείες του οσίου Παΐσιου ♦ Και τι βρήκαν που λέτε; ♦ Βρήκαν προφητεία ότι θα κυβερνήσει ο Τσίπρας ♦ Κοφτερή Ανατολή γράφει ο άγιος γέρον, δηλαδή sharp east, που διαβάζεται σάρπιστ και ανάποδα Τσίπρας ♦ Κατόπιν αυτής της προφητείας, η πλειοψηφία των Ελλήνων βάδισε μαστουρωμένη προς την ομαδική καταστροφή ♦ Δεν άκουσαν ούτε τις προειδοποιήσεις του σεμνού και σεπτού ιστολογίου tofanari.blogspot.gr ♦ «Αισχρό δημοσίευμα που χρησιμοποιεί τις προφητείες του

γέροντα Παΐσιου για να προώθηση τον Αλέξη Τσίπρα αποκαλώντας τον Μεσσία...!!!» ♦ Για το ορθογραφικό (και όχι μόνο) λάθος δεν ευθυνόμαστε εμείς ♦ Γνωρίζουμε ότι είμεθα αμαρτωλοί, γι' αυτό και δεν τολμούμε να διορθώσουμε τις φωτεινές γραφίδες του ορθοδόξου ημών γένους ♦ «Ο Alexis» - Ein Revoluzzer triumphiert ♦ «Ο Αλέξης» - Ενας Επαναστάτης θριαμβεύει ♦ Κεντρικός τίτλος στην ηλεκτρονική έκδοση της «Ζιντόιτσε Τσάιτουνγκ», ένα τέταρτο μετά τη δημοσιοποίηση του exit poll ♦ Είμαστε εδώ, συνεχίζουμε! ♦ Το είπε πρώτα ο Γιωργάκης και μετά ο κυρ-Φώτης ♦ Και γέλασαν και τα τσιμέντα (ιδιαίτερα με τον κυρ-Φώτη του μισό τα εκατό, μαζί με τον Χρυσόγελο) ♦ Το... πολιτιστικό χάσμα που, σύμφωνα με τον Τσίπρα, χωρίζει τον ΣΥΡΙΖΑ από τους ψεκασμένους, δεν εμπόδισε τη σύμπληξη κυβερνητικής συμμαχίας,

λίγες ώρες μετά την κατάληξη του εκλογικού αποτελέσματος ♦ Η ταχύτητα με την οποία έκλεισε η συμφωνία δείχνει ότι είχε ετοιμαστεί από τα πριν ♦ Η γροθιά καταργήθηκε ♦ Στη θέση της έχουμε το δεξί χέρι ν' ακουμπάει το στήθος στη θέση της καρδιάς ♦ Αμερικάνικα πράγματα ♦ Ο Γκίκας, αν και δεύτερος στο ψηφοδέλτιο, της έριξε στ' αυτιά της Αντζέλας ♦ Η πολιτική ζωή θα είναι στο εξής πιο μουντή ♦ Ο Πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, Αλέξης Τσίπρας, είχε σήμερα τηλεφωνική επικοινωνία με την κα Ντόρα Μπακογιάννη για να ενημερωθεί για την κατάσταση της υγείας του κ. Κωνσταντίνου Μητσότακη ♦ Δε χρειάζεται σχόλιο, νομίζουμε ♦ Μεγάλη απώλεια ♦ Ο Τατσόπουλος δεν εκλέχτηκε και εγκαταλείπει την πολιτική ♦ Γιατί πολιτική γι' αυτόν είναι μόνο το βουλευτικό με τα ευρώπουλα που το συνοδεύουν ♦ Τον

έφαγαν ο Αμυράς και η Λυμπεράκη ♦ Ο Μελισσανίδης έκανε αγωγή κατά του Φίλη και του ζητάει μισό μύριο ευρώπουλα ♦ Θα λέγαμε τι θα πάρει, αλλά έχουμε αγωγή από το σπίτι μας ♦ Και τα κορόιδα παραμυθιάζονται ότι τα λεφτά θα πάνε στην Αγιασοφία ♦ Παιδιά, από τον Οκτώβρη θα 'μπαιναν οι μπουλντόζες, αλλά μπαίνει Φλεβάρης κι ακόμα τίποτα ♦ Δεν πειράζει, όμως, εδώ η πραγματική Αγιασοφία περιμένει τόσους αιώνες το μαρμαρωμένο βασιλιά ♦ Ο Τράγκας επαίνεσε τον Σαμαρά, διότι έδωσε σκληρή μάχη κατά του λαϊκισμού!!! ♦ Εκτός Βουλής, πλέον, ο Χρυσοχοϊδης θα έχει άφθονο χρόνο για να διαβάσει -επιτέλους- το Μνημόνιο ♦ Κρίνοντας εκ του αποτελέσματος, ο Τσατσόπουλος είναι ένας εραστής-φιλέμπορας ♦ Γεμάτα είναι τα μπαρ από κάτι τέτοιους που καμαρώνουν για τις ανύπαρκτες επιδόσεις τους ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ «Ο Τομεάρχης Αμυνας του ΣΥΡΙΖΑ κ. Θοδωρής Δρίτσας πραγματοποίησε το απόγευμα της Κυριακής επίσκεψη στο γραφείο του Αρχηγού της Αστυνομίας. Επίσης ο κ. Δρίτσας είχε τηλεφωνική επικοινωνία με τον Αρχηγό του ΓΕΕΘΑ, στρατηγό Μιχάλη Κωσταράκο. Ο κ. Δρίτσας εξέφρασε την εμπιστοσύνη του ΣΥΡΙΖΑ στην ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων και της Ελληνικής Αστυνομίας». Προκαταβολικά διαπιστευτήρια στους βασικούς πυλώνες του αστικού κράτους: αστυνομία και στρατό! Οντως... αριστερή κυβέρνηση.

Κ Αμα θέλεις να «κάψεις» μια υποψηφιότητα, την λες πριν την ώρα της. Γνώστης αυτού του δόγματος ο Χατζηνικολάου ανακοίνωσε από το βράδυ της Κυριακής των εκλογών, ότι έχει πληροφορίες πως ο Τσίπρας θα προτείνει τον Καραμανλή για πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ακολούθησαν

οι διαρροές από το «περιβάλλον» του Καραμανλή ότι «δεν ενδιαφέρεται» και το θέμα «κάηκε» πριν καν υπάρξει. Ετσι, πλασαρίστηκε η υποψηφιότη-

τα Αβραμόπουλου σα να μην υπάρχει εναλλακτική λύση.

Αντιγράφουμε από το αθλητικό ένθετο των «Νέων», χωρίς σχόλια: «ΤΟ ΑΝΕΚ-

Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ ΚΑΝΕΙ...

ΔΟΤΟ του 2015: έπιασαν δουλειά οι μπουλντόζες στη Νέα Φιλαδέλφεια». Προσοχή: για το 2015 λείει, όχι για το 2014 που όνειρο ήταν και πάει...

Οι δημοσκοπικοί που έδιναν διαφορά ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ γύρω στις 3 μονάδες (βία έφταναν τις 5 τις τελευταίες μέρες), δεν αισθάνθηκαν την υποχρέωση να κάνουν κάποια αυτοκριτική ή έστω να δώσουν κάποιες εξηγήσεις για το Βατερλό. Δεν περιμέναμε κάτι τέτοιο. Σχολιάζουμε απλώς για να υπενθυμίσουμε ότι οι δημοσκοπήσεις γίνονται όχι για να αποτυπώσουν τις τάσεις, αλλά για να φτιάξουν κλίμα και να

διαμορφώσουν τις τάσεις.

Κ Συνήθως οι υπουργήσιμοι, ακόμη και όταν το ξέρουν, κρατούν κάποια προσχήματα και επίσημα δηλώνουν ότι «περιμένουν τον πρωθυπουργό». Με τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου έσπασε και αυτή η παράδοση, με μια σειρά υπουργήσιμους να χέζονται από τη χαρά τους και να το ανακοινώνουν μόνοι τους. Μπαρουφάκης, Κουρουμπλής, Τσιρώνης (μέσω Καραμέρου) είναι εκείνοι που εντοπίσαμε. Κάποιοι άλλοι φρόντισαν απλά να το ψιθυρίσουν σε δημοσιογραφικά αυτιά.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Εχω τη συνειδήσή μου ήσυχη, παρέλαβα μία χώρα στο χέλος της καταστροφής, μου ζητήθηκε να κρατήσω αναμμένα κάρβουνα στα χέρια και το έκανα, οι περισσότεροι δεν έδιναν καμία προοπτική να αντέξουμε, όμως αντέξαμε.

Αντώνης Σαμαράς

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

31/1: ΗΠΑ: Ημέρα ελληνικών γραμμάτων
31/1/1944: Εκτελούνται πενήντα κομμουνιστές ως αντίποινα της εκτέλεσης του υφυπουργού Εργασίας Ν. Καλύβα
31/1/1979: Εκτέλεση Πέτρου Μπάμπη (Ιούνης '78)
31/1/1979: Καταστρέφονται τρία αστικά λεωφορεία (ΕΛΑ)
1/2: Ημέρα ανταρκτικής
1/2/1957: Η 7η ολομέλεια του παράνομου ΚΚΕ διαγράφει τον Νίκο Ζαχαριάδη
1/2/1968: Δίκη 29 μελών ΔΑΚ, εικοσιτέσσερις καταδίκες
1/2/1985: Εκτέλεση προέδρου Ενωσης Ερευνών και Εξοπλισμών Ερνεστ Τσίμερμαν (RAF)
1/2/2013: Ληστεία σε ΑΤΕ και ΕΛΤα στον Βελβεντό Κοζάνης
2/2: Ημέρα υδροβιότοπων
2/2/1942: Ιδρυση ΕΛΑΣ
2/2/1980:

Ιδρυτικό συνέδριο επαναστατικού ΚΚ Τουρκίας
3/2: Μοζαμβίκη: Ημέρα ηρώων, Μεξικό: Γιορτή τεκίλας
3/2/1930: Ιδρυση ΚΚ Βιετνάμ
3/2/1973: Εξι νεκροί, δεκαεπτά τραυματίες σε συμπλοκή μελών IRA με αστυνομικούς
3/2/1990: Κλοπή δύο μπαζούκας από το πολεμικό μουσείο Αθηνών (17Ν)
3/2/1994: Βόμβα στο ινστιτούτο Γκαίτε (ΕΛΑ-1η Μάη)
3/2/1998: Βόμβες σε δύο McDonald's (17Ν)
4/2: Ημέρα κατά ναρκών, ημέρα κατά καρκίνου, Σρι Λάνκα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1948)
4/2/1966: Επεισόδια στη βουλή σε συζήτηση του φορολογικού, επέμβαση φρουράς
4/2/1970: Δίκη «Λαϊκής Πάλης», εννιά καταδίκες (Θεσσαλονίκη)
4/2/1974: Βόμβα (IRA) σε λεωφορείο με βρετανούς στρατιώτες, έντεκα νεκροί
4/2/1977: Βόμβα

ακροδεξιών σε βιβλιοπωλείο (Αθήνα) με είδη από Βουλγαρία
4/2/1987: Χτύπημα κατά νευροχειρουργού Ζαχαρία Καψαλάκη (17Ν)
5/2: Ημέρα ασφάλειας στο διαδίκτυο, Ιαπωνία: Ημέρα μαρτύρων (1597), Μεξικό: Ημέρα συντάγματος (1857-1917)
5/2/1894: Ιδρυση πρώτης φεμινιστικής οργάνωσης (Αμστερνταμ)
5/2/1977: Βόμβες ακροδεξιών σε γραφεία ΕΚΚΕ, ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού
5/2/1979: Βόμβα σε κομματοπωλείο Ζολότα, εργοστάσιο και έκθεση επίπλων (ΕΛΑ)
5/2/1981: Βόμβα στον ΟΑΕΔ Μοσχάτου (ΕΛΑ)
6/2: Ημέρα κατά κλειτοριδεκτομής, Νέα Ζηλανδία: Εθνική γιορτή
6/2/1968: Η χούντα απαγορεύει «άσεμνα» θεάματα και χρήση αποκριατικής μάσκας.

Συγκυβέρνηση με ροζ, πράσινους και μαύρους κόκκους

Η σημαία της βυζαντινής αυτοκρατορίας, που τοποθέτησε ο Καμμένος πίσω από το γραφείο του, για να σκιάζονται οι οχτροί και να θυμάται το έθνος ότι «πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικά μας θα 'ναι» (όταν σταματήσουν να μας ψεκάζουν, τότε θ' αναστηθεί ο μαρμαρωμένος βασιλιάς και θα οδηγήσει το μη ψεκασμένο γένος στην υλοποίηση των προαιώνιων πόθων του), αποτελεί ένα από τα διακριτικά σήματα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η συγκρότηση της οποίας ανακοινώθηκε λίγες ώρες μετά την οριστικοποίηση του εκλογικού αποτελέσματος.

Μίγμα πιπεριών θυμίζει η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Ροζ παραδοσιακό συριζαϊκό, πράσινο από πασόκους και μαύρο από τον Καμμένο και τους ανθρώπους του. Ήταν η πρώτη πράξη πολιτικής... συνέπειας του νικητή των εκλογών ΣΥΡΙΖΑ. Προεκλογικά δήλωνε ότι δεν υπάρχει περίπτωση να συνεργαστεί με ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι και ΚΙΔΗΣΟ, αλλά μόνο με Περισσό και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά δεν έκανε -για τα μάτια, βρε αδερφέ- μια κίνηση να ζητήσει συνάντηση Τσίπρα-Κουτσούμπα. Αυτή την έκανε

αφού πρώτα ανακοινώθηκε η συγκυβέρνηση με τον Καμμένο. Ποιος δε θυμάται αυτά που δήλωνε για τον Καμμένο και το κόμμα του ο Τσίπρας, σε πρόσφατη τηλεοπτική του συνέντευξη (μίλησε για σημαντικές διαφορές και για πολιτιστική άβυσσο που τους χωρίζει); Αρκετοί είναι αυτοί που θυμήθηκαν ότι μόλις τον περασμένο Σεπτέμβρη ο Κουϊκ πλακωνόταν με τους δημοσιογράφους στο πρωινό του Mega, επειδή τον ρώτησαν αν οι ΑΝΕΛ θα συνεργαστούν κυβερνητικά με τον ΣΥΡΙΖΑ: «Προσωπικά προσβάλλομαι όταν μου λένε ότι μπορεί να συνεργαστούμε με τον ΣΥΡΙΖΑ» έλεγε. Και πού να θυμίσουμε τα tweet του Παπαδημούλη, που διαβεβαίωνε ότι δεν υπάρχει περίπτωση συνεργασίας με τους ΑΝΕΛ, γιατί βρίσκονται πιο δεξιά από τη ΝΔ!

Περασμένα ξεχασμένα. Μόνο κάποιες δευτεροκλασάτες συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν είδαν κανένα μέλος τους να υπουργοποιείται, διαμαρτύρονται και προειδοποιούν, αλλά κανείς δεν τους δίνει σημασία. Στον «ΣΥΡΙΖΑ του 4%» υπάρχει ενόχληση, όμως αυτή

εκδηλώνεται μόνο σε συζητήσεις συντροφιών. Κυριαρχεί η επίτευξη του κυβερνητικού στόχου.

Η συγκυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ με το ακροδεξιό, εθνικιστικό, ξενοφοβικό-ρατσιστικό μόρφωμα των ΑΝΕΛ δεν είναι ζήτημα πολιτισμού και καλού γούστου (υπάρχουν κι αυτά, αλλά είναι δευτερεύοντα). Είναι ζήτημα πολιτικής. Και ο Καμμένος φρόντισε να το καταστήσει σαφές: «εμείς είμαστε οι εγγυητές». Εγγυητές σε τι; Καταρχάς, σε ό,τι συνδέεται με την ένταξη της χώρας μας στους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ. Γι' αυτό στον Καμμένο δόθηκε το υπουργείο Αμυνας, στο οποίο από την πρώτη κιόλας μέρα επιδόθηκε σ' ένα ντελρίο πατριδοκαπηλείας, εθνικισμού και θρησκοληψίας.

Εγγυητές στη διαιώνιση της αντιμεταναστευτικής-ρατσιστικής πολιτικής, σε σχέση με την οποία δύσκολα τους ξεχωρίζεις από τους χρυσαυγίτες. Όλα αυτά τα θέματα μπαίνουν στο ράφι, δε θα επιτρέψουμε να ψηφιστεί τίποτα, δήλωσε ο Κουϊκ. Και όταν η αναπληρώτρια υπουργός για το Μετα-

ναστευτικό Τ. Χριστοδουλοπούλου τόλμησε να πει ότι τα παιδιά των μεταναστών που είτε γεννήθηκαν είτε μεγάλωσαν στην Ελλάδα πρέπει να πάρουν ιθαγένεια, εισέπραξε μια «απανταχούσα» από τη νέα εκπρόσωπο Τύπου των ΑΝΕΛ Μ. Χρυσοβελώνη.

Ο Καμμένος έκανε προεκλογικό αγώνα με τη γνωστή ακροδεξιά κούφια αντιμνημονιακή ρητορική. Ετσι προσέγγισε το εκλογικό του ακροατήριο, έτσι θα συνεχίσει, για να διεμβολίσει την εκλογική πελατεία της Χρυσής Αυγής. Δεν μπορούν οι συριζαίοι να ισχυριστούν ότι δεν το ήξεραν αυτό. Το ήξεραν και επέλεξαν συνειδητά τη συγκυβέρνηση με το ακροδεξιό μόρφωμα, για να έχουν ένα ακόμη άλλοθι στην πολιτική που θ' ακολουθήσουν.

ΥΓ. Και να μην ξεχνάμε. Αυτή η συγκυβέρνηση με τους 162 βουλευτές, αντιπροσωπεύει μόνο το 26% του εκλογικού σώματος (23% ο ΣΥΡΙΖΑ και 3% οι ΑΝΕΛ). Επί των έγκυρων ψηφοδελτίων αντιπροσωπεύει το 41,1%. **Απ' όλες τις απόψεις είναι μια κυβέρνηση μειοψηφίας, προϊόν ενός καλπονοθευτικού νόμου.**

Ακροδεξιά γαϊδουριά

Με τη συμπεριφορά του και το βράδυ των εκλογών, αλλά περισσότερο την επομένη, όταν αρνήθηκε να τηρήσει το εθιμοτυπικό αστικό-κοινοβουλευτικό πρωτόκολλο δεκαετιών, που επιβάλλει ο απερχόμενος πρωθυπουργός να υποδέχεται το διάδοχό του και να του παραδίδει το μέγαρο Μαξίμου, ο Σαμαράς επέδειξε γαϊδουριά. Για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, συμπεριφέρθηκε όπως αυτοί που ο ελληνικός λαός αποκαλεί σκατόψυχους. Δεν άντεχε να παραδώσει στον Τσίπρα και έδειξε το χαρακτήρα του. Όταν, δε, κατάλαβαν κι αυτός και το επιτελείο του ότι αυτή η ενέργεια προκάλεσε αλγεινή εντύπωση στο σύνολο του αστικού κόσμου (και μέσα στη ΝΔ), προσπάθησαν με ένα κάρω ψέματα να φορτώσουν την ευθύνη στον Τσίπρα και τον Παππά. Και δεν τους πίστεψε κανένας, όπως φάνηκε όχι μόνο από τα δημοσιογραφικά σχόλια, αλλά και από τις τοποθετήσεις όσων στελεχών της ΝΔ δέχτηκαν να μιλήσουν: δεν βρέθηκε ούτε ένας να επαναλάβει τις ψευδολογίες που κατ' εντολή Σαμαρά είχε πλασάρει η Σπυράκη.

Όμως, πέρα από τη γαϊδουριά, η συμπεριφορά του Σαμαρά χαρακτηρίζεται και από το σύνδρομο του σκαντζόχοιρου. Δε θέλει με τίποτα να εγκαταλείψει την ηγεσία της ΝΔ, πιστεύει ότι μπορεί να επανέλθει, όπως πιστεύει ότι η ΝΔ πρέπει να συνεχίσει στην ίδια ακροδεξιά ρότα, όπως ακριβώς διαμορφώθηκε κατά την προεκλογική περίοδο. Η δήλωση που έκανε στο Ζάππειο το βράδυ της Κυριακής ήταν χαρακτηριστική απ' αυτή την άποψη. Ήταν μια δήλωση που δεν απευθυνόταν στον ελληνικό λαό, αλλά στο εσωτερικό της ΝΔ. Ο Σαμαράς διεμήνυσε στους εσωκομματικούς του αντιπάλους ότι δεν σκοπεύει να παραιτηθεί από την αρχηγία της ΝΔ. Μέχρι και κλάκα φρόντισαν να του φτιάξουν οι δικοί του, όμως ήταν κι αυτή άθλια όπως ολόκληρη η προεκλογική εκστρατεία της ΝΔ. Το θέαμα πέντε-έξι κλακαδόρων που φώναζαν «Ελλάς-Ελλάς-Αντώνης Σαμαράς» προκάλεσε γενική θυμηδία στα τηλεοπτικά πάνελ, ενώ μπορούμε να φανταστούμε πώς αντιμετωπίστηκε από τις συντροφίες που παρακολουθούσαν την εξέλιξη των ειδήσεων από την τηλεόραση. Ο Σαμαράς δεν ανέλαβε καμιά ευθύνη για τη συντριπτική ήττα, τόνισε με νόημα ότι η ΝΔ έχασε μόνο δυο μονάδες και επανέλαβε δυο φορές ότι έχει ήσυχη τη συνείδησή του, ενώ δεν παρέλειψε ν' αφήσει υπαιτιγμούς για τη μακροήμερευση της νέας κυβέρνησης, πλασάροντας έμμεσα τη θεωρία της «αριστερής παρένθεσης».

Υπάρχει μια παράδοση στον αστικό κόσμο, που λέει ότι πρωθυπουργός που χάνει την εξουσία ή αρχηγός κόμματος που χάνει εκλογές παραιτείται. Λίγοι έχουν ξεφύγει απ' αυτή την παράδοση. Ο Καραμανλής το 2000, αλλά είχε τη στήριξη όλων των βαρόνων της ΝΔ και ουδείς τον αμφισβητούσε. Ο Γιωργάκης το 2007, αλλά αμφισβητήθηκε ευθέως από τον Βενιζέλο, τον οποίο συνέτριψε σε νέες εκλογές για την προεδρία του ΠΑΣΟΚ. Ο Σαμαράς θέλει να γίνει ο τρίτος, κραδαίνοντας ως επιχείρημα τη μικρή απώλεια της ΝΔ σε ψήφους και ποσοστό. Τις 8,5 μονάδες διαφορά από τον ΣΥΡΙΖΑ κάνει πως δεν τις βλέπει.

Η αμφισβήτηση του Σαμαρά ήρθε από τις τελευταίες μέρες της προεκλογικής περιόδου. Ο Μείμαρκης, με το ειδικό βάρος που έχει στη ΝΔ, είπε στα ίσια: «Πληρώνουμε και το τίμημα μιας κακής επικοινωνιακής στρατηγικής». Ο Αντώνιος, στενός συνεργάτης του Καραμανλή, έσπευσε να συγχαρεί τον Μείμαρκη, δηλώνοντας ότι «δεν είναι τυχαίο ότι τον αποκαλούν συνείδηση της παράταξης». Και λίγο αργότερα, ξέσπασε κατά της «στρατηγικής του φόβου που επέλεξε να εφαρμόσει στον προεκλογικό αγώνα η ηγετική ομάδα της Νέας Δημοκρατίας». Πόσο πιο καθαρά να τα πουν; Μπηχτές πέταγε συνέχεια και το μητσοτακικό στρατόπεδο, με Ντόρα, Κυριάκο και Κωστή Χατζηδάκη.

Και βέβαια, του Σαμαρά δε θα του την πέσουν μόνο για την προεκλογική περίοδο, με τα ακροδεξιά κρεσέντο και τη στρατηγική του φόβου, που διευκόλυναν τον ΣΥΡΙΖΑ να μη χάσει τους «νοικοκυραίους» και τους «μεσαιχωρήτες». Θα του την πέσουν και για το ναυάγιο της τακτικής που εγκαινίασε στη ΔΕΘ, αλλά και για την πλήρη αποτυχία του να εξασφαλίσει τους 180 βουλευτές για την προεδρική εκλογή, τακτική που οδήγησε τη ΝΔ να συρθεί σε εκλογές, χωρίς να μπορεί να εκμεταλλευτεί ούτε στο ελάχιστο την αρνητική ψήφο κομμάτων και ανεξαρτητοποιηθέντων βουλευτών στην προεδρική εκλογή. Όλα τα σχεδίασε μόνος του, με τους δυο-τρεις κολλητούς του στο Μαξίμου, οπότε έχει και την αποκλειστική ευθύνη.

Ο Σαμαράς φυσικά και ξέρει ότι θα του την πέσουν. Ξέρει, επίσης ότι, από τη στιγμή που δεν του την έπεσαν αμέσως, έχει κάποιο χρόνο στη διάθεσή του, τον οποίο πρέπει να αξιοποιήσει για να μπορέσει να ελέγξει το κόμμα. Να κάνει κινήσεις εκτόνωσης της εσωκομματικής έντασης, να μοιράσει πόστα σε ανθρώπους που ανήκουν στα αντίπαλα στρατόπεδα και να ανακoinώσει ότι κάποια στιγμή θα κάνει και συνέδριο της ΝΔ. Είναι σίγουρο ότι οι κινήσεις γίνονται στο παρασκήνιο (γι' αυτό ο Σαμαράς δεν κάθισε ούτε μέρα στο σπίτι του, αλλά έσπευσε να εγκατασταθεί στη Συγγρού), ενώ από την πλευρά των διαφωνούντων ακόμη δεν έχει διαφανεί κάποια συγκροτημένη αντίδραση.

Μετά τη συγκυβέρνηση με την ακροδεξιά

Και δεξιός πρόεδρος της Δημοκρατίας

Ο ανταγωνισμός των αστικών κομμάτων στη σφαίρα της «καθαρής πολιτικής» γίνεται βάσει της θεωρίας των παιγνίων. Τις περισσότερες φορές σημασία έχει να φθείρεις τον αντίπαλο, να καταλάβεις ζωτικό του χώρο, ώστε να έχεις εσύ την πρωτοβουλία των κινήσεων και να ηγεμονεύεις στην αστική πολιτική σκηνή. Για να το πετύχεις αυτό, πρέπει να ενεργήσεις καίρια την κατάλληλη στιγμή, τότε που έχεις το πάνω χέρι. Και βέβαια, σ' αυτό το παιχνίδι δεν χωρούν αρχές και πολιτική ηθική, ιδιότητες παντελώς ξένες προς την αστική πολιτική, χρήσιμες μόνο ως ιδεολογήματα για την εξαπάτηση του «λαουτζίκου».

Ξέροντας πως ο ΣΥΡΙΖΑ θα κερδίσει τις εκλογές και θα σχηματίσει κυβέρνηση (η συμφωνία με τον Καμμένο είχε ήδη κλειστεί και κρατιόταν ως επτασφράγιστο μυστικό και από τα δύο μέρη), οι Τσιπραίοι είχαν αποφασίσει πως θα προτείνουν δεξιό για πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ο Τσίπρας το είχε προαναγγείλει, εμμέσως πλην σαφώς, στην τελευταία προεκλογική του συνέντευξη, την οποία έδωσε -όχι τυχαία- στη ναυαρχίδα του ομίλου Ψυχάρη, το «Βήμα»: «Ο θεσμός του Προέδρου της Δημοκρατίας, όπως το Σύνταγμα τον ορίζει, απαιτεί ευρύτερες συναινέσεις (...) Θα επιδιώξουμε την ευρύτερη δυνατή συναίνεση στο πρόσωπο του Προέδρου της Δημοκρατίας (...) Μέσα από την προεδρική εκλογή θα σηματοδοτήσουμε την αναγκαία εθνική ενότητα, τη συνεννόηση και τη συναίνεση στη στρατηγική που ο λαός μας θα

έχει εγκρίνει».

Την ίδια μέρα, στη «Real News» δημοσιευόταν ρεπορτάζ που έφερε τον Αβραμόπουλο να δηλώνει στο περιβάλλον του ότι δεν του έχει ζητηθεί να είναι υποψήφιος για ΠτΔ, αλλά «αν μου προταθεί, δεν μπορώ να αρνηθώ. Είναι η ύψιστη τιμή και ευθύνη για κάθε Έλληνα».

Οι Τσιπραίοι είχαν ν' αντιμετωπίσουν τον Κωνσταντόπουλο, που μήνες τώρα φερόταν ως ο σίγουρος «πρώτος αριστερός πρόεδρος της Δημοκρατίας». Το ντλ πρέπει να είχε κλείσει προεκλογικά. Προσφέρθηκε στην κόρη του η προεδρία της Βουλής (τρίτο τη τάξει θεσμικό αξίωμα, μετά τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον πρωθυπουργό), οπότε θα πήγαινε πολύ να γίνει ο πατέρας πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Και μετά άρχισε η φιλολογία περί Καραμανλή, ο οποίος αποτελεί τον διακαή πόθο του Τσίπρα κτλ. κτλ. Αν δεχτεί ο Καραμανλής, ο Τσίπρας θα έχει καταγάγει θρίαμβο στη σκακιέρα του αστικού πολιτικού παιχνιδιού. Θα έχει στριμώξει τον Σαμαρά στη γωνία («εσένα σου αρνήθηκε ο Καραμανλής, εμένα μου είπε ναι») και θα έχει αδρανοποιήσει τον πολιτικό που μπορεί να ηγηθεί με αξιώσεις μιας «ανανεωμένης» ΝΔ, η οποία θα εκμεταλλευτεί την αναπόφευκτη πολιτική φθορά του ΣΥΡΙΖΑ και θα τον νικήσει στις επόμενες εκλογές, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα μια σχετικά βιώσιμη εναλλακτική λύση διαχείρισης του συστήματος.

Αν δε δεχτεί ο Καραμανλής, ο Αβρα-

μόπουλος θα έρθει χοροπηδώντας και ο Τσίπρας θα κερδίσει μια ακόμη νίκη επί του Σαμαρά. Ήδη η ΝΔ έχει διχαστεί, καθώς όλοι οι βαρόνοι πιέζουν τον Σαμαρά να αποδεχτεί την υποψηφιότητα Αβραμόπουλου. Αν ο Σαμαράς υποχωρήσει, θα συρθεί σε ένα ντροπιαστικό για τον ίδιο «Δημήτρης Αβραμόπουλος», που θα ισοδυναμεί με πέταγμα λευκής πετσέτας στα πόδια του Τσίπρα. Αν δεν υποχωρήσει, θα βρεθεί χωρίς υποψήφιο (ο Δήμας θα αποτραβηχτεί) και θα έχει δυο επιλογές: ή «παρών» ή αποχή από την ψηφοφορία. Δεν είναι, όμως, καθόλου βέβαιο ότι θα τον ακολουθήσουν όλοι οι βουλευτές της ΝΔ, οπότε η κρίση στη ΝΔ θα βαθύνει και ίσως ακουστεί πιο νωρίς από το αναμενόμενο το σύνθημα «ήρθε η ώρα του Καραμανλή».

Συγκυβέρνηση με τον ακροδεξιό Καμμένο και δεξιός πρόεδρος της Δημοκρατίας. Συμβολισμοί με περιεχόμενο. Οχι μόνο στο επίπεδο της κυβερνητικής πολιτικής, αλλά και της στρατηγικής. Ενας δεξιός πρόεδρος, χωρίς αρμοδιότητες αλλά με το «μπαζούκα» της παραίτησης που οδηγεί σε εκλογές, αν διαφωνεί ριζικά με μια κυβερνητική ενέργεια, αποτελεί ένα ακόμη άλλοθι για τον ΣΥΡΙΖΑ, ένα ακόμη ιδεολόγημα για να δικαιολογήσει τις κωλοτούμπες που θα κάνει.

Αυτό είναι το παιχνίδι που παίζεται και φυσικά, δεν έχει καμιά σχέση με αρχές και πολιτική ηθική. Μόνο με το κέρδιμα της ηγεμονίας στο αστικό στρατόπεδο από τον Τσίπρα και το σύστημα έχει σχέση.

Ελευθερία του λόγου α'λα καρτ

10 Ιούλη 2013. Το περιοδικό Charlie Hebdo κυκλοφορεί με πρωτοσέλιδο «Το Κοράνι είναι σκατά. Δε σταματά τις σφαίρες», δείχνοντας έναν μουσουλμάνο να κρατά στα χέρια του το Κοράνι που το τρυπούν σφαίρες. Λίγες μέρες πριν, είχε ανατραπεί η κυβέρνηση της Μουσουλμανικής Αδελφότητας με πρωθυπουργό τον Μοχάμεντ Μόρσι, από το στρατό που εκμεταλλεύτηκε τις μαζικές διαδηλώσεις κατά του Μόρσι. Οι οπαδοί του τελευταίου αντιδρούν και στις 8 Ιούλη κατεβαίνουν σε διαδήλωση. Ο στρατός πυροβο-

του σκίτσου θεωρήθηκε «υπεράσπιση της τρομοκρατίας» και ο 16χρονος συνελήφθη. Αφέθηκε ελεύθερος και θα απολογηθεί στις 25 Μάρτη σε δικαστήριο ανηλίκων μαζί με τρεις συνομηλίκους του που κατηγορούνται με την ίδια κατηγορία. Μεταξύ αυτών είναι μια 14χρονη που είπε στους ελεγκτές του Μετρώ «είμαστε οι αδελφές Κουλιμαλί, ψάχνουμε για καλάσνικοφ»!

Σύμφωνα με το άρθρο 4 του νέου «αντιτρομοκρατικού» νόμου που ψηφίστηκε τον πε-

λεί στο ψαχνό σκοτώνοντας τουλάχιστον 40 και τραυματίζοντας πάνω από 300. Είναι η αρχή της άγριας καταστολής κατά των οπαδών του Μόρσι που κορυφώθηκε περίπου ένα μήνα μετά, όταν στα μέσα του Αυγούστου η νέα χούντα σφαγιάζει πάνω από 1.000 διαδηλωτές στην πλατεία Ραμπά αλ Ανταουίγια του Καΐρου. Τη σφαγή αναγκάζεται να καταγγείλει ακόμη και το αμερικανόφιλο Παρατηρητήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων με εκτενή έκθεση 185 σελίδων (<http://www.hrw.org/reports/2014/08/12/all-according-plan-o>). Ο χλευασμός αυτών των νεκρών από το Charlie Hebdo θεωρείται «σάτιρα» επιτρεπτή στο πλαίσιο της ελευθερίας του λόγου. Κανένας δικαστής δεν διανοείται να παρέμβει. Και γιατί να το κάνει; Οι νεκροί δεν είναι Γάλλοι, αλλά Αιγύπτιοι και μάλιστα ισλαμιστές.

17 Γενάρη 2015. Δέκα μέρες μετά από την επίθεση στο Charlie Hebdo, ένας 16χρονος από τη Ναντ τολμά να αναρτήσει στη σελίδα του στο Facebook ένα σκίτσο με ανάλογο τίτλο: «Το Charlie Hebdo είναι σκατά. Δε σταματά τις σφαίρες». Αυτή τη φορά τη θέση του μουσουλμάνου στο σκίτσο έχει πάρει ο νεκρός πρώην εκδότης του Charlie Hebdo Στεφάν Σαρμπονιέ και αντί για το Κοράνι κρατά το φύλλο του Charlie Hebdo της 10ης Ιούλη 2013, το οποίο τρυπούν οι σφαίρες. Το σκίτσο είχε πρωτοδημοσιευτεί ο δημοφιλής αλλά αμφιλεγόμενος κωμικός Ντιεντονέ (έχει κατηγορηθεί για σχέσεις με τον Λεπέν), ο οποίος συνελήφθη μετά τη δήλωσή του «Είμαι Κουλιμαλί» (ο ένας εκ των εκτελεστών). Η ανάρτηση

ρασμένο Σεπτέμβρη (http://www.assemblee-nationale.fr/14/amendements/2110/CION_LOIS/CL45.pdf), το αδίκημα της «υπεράσπισης της τρομοκρατίας κατ' ιδίαν» (π.χ. μέσω ενός e-mail) επισείει ποινή φυλάκισης μέχρι τρία χρόνια και πρόστιμο 45 χιλιάδες ευρώ, ενώ αν το αδίκημα διαπραχθεί δημόσια (π.χ. μέσω ιστοσελίδων ή μέσω κοινωνικής δικτύωσης, όπως το Facebook και το Twitter) η ποινή ανεβαίνει στα πέντε χρόνια και το πρόστιμο στις 75 χιλιάδες ευρώ!

Αυτή είναι η προάσπιση της ελευθερίας του λόγου στη... δημοκρατική Γαλλία! Όταν οι φιλοσιωνιστές σκίτσογράφοι γελοιοποιούν δολοφονημένους ισλαμιστές κάνουν σάτιρα. Όταν ένας 16χρονος κάνει το ίδιο γι' αυτούς τους σκίτσογράφους (με τον ίδιο ακριβώς τρόπο), τότε είναι... τρομοκράτης!

Η γαλλική «έννομη τάξη» νιώθει ότι απειλείται και παίρνει τα μέτρα της. Η συσώρευση τόσο μίσους εναντίον της στους περιθωριοποιημένους νέους της χώρας την κάνει να δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο. Ένα πρόσωπο που επιμελώς κρύβουν τα ΜΜΕ στη χώρα μας, γιατί δε θέλουν να αμφισβητηθεί το πρότυπο της ευρωπαϊκής «δημοκρατίας»! Αν ένα πράγμα δείχνουν όλ' αυτά, είναι η ίδια η ουσία της αστικής δημοκρατίας: δημοκρατία για τους καπιταλιστές, τα κόμματα και τα παπαγαλάκια τους, δικτατορία για τους καταπιεσμένους και όλους όσους τολμούν να αμφισβητήσουν ακόμα και φραστικά τα ιερά και τα όσια της!

Σοσιαλδημοκρατικό... ξύλο!

Με μπόλικο ξύλο και χημικά μαπάντησε η βραζιλιάνικη αστυνομία στους 20 χιλιάδες διαδηλωτές που συγκεντρώθηκαν στο Σάο Πάολο στις 16 Γενάρη. Η διαδήλωση οργανώθηκε από το «κίνημα ελεύθερων μεταφορών» ως απάντηση στην αύξηση της τιμής των εισιτηρίων στα λεωφορεία κατά 17%, που αποφάσισε η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση της πρώην «αντάρτισσας» και νυν «αριστερής» προέδρου Ντίλμα Ρούσεφ. Σε μία χώρα με μέσο μισθό τα 750 ευρώ το μήνα και κατώτατο μισθό κάτω από τα μισά, το κόμιστρο από 3 ρεάλ (περίπου 1 ευρώ) ανέβηκε στα 3,5 (περίπου 1,20 ευρώ) (<http://www.tradingeconomics.com/brazil/wages>). Μπορεί εύκολα να καταλάβει κανείς πόσο

ακριβά είναι τα εισιτήρια και τι σημαίνει αυτή η αύξηση για τις τσέπες των εργατών.

Ήταν η δεύτερη διαδήλωση που έγινε γι' αυτό το λόγο μέσα στο Γενάρη. Στην πρώτη διαδήλωση, οργισμένοι διαδηλωτές είχαν επίσης συγκρουστεί

με την αστυνομία, η οποία τους αντιμετώπισε με χημικά και πλαστικές σφαίρες, ενώ σημειώθηκαν και λεηλασίες σε μαγαζιά. Ποιος είπε ότι η σοσιαλδημοκρατική διαχείριση δεν ταιριάζει με την αστυνομική καταστολή;

Το ISIS εκδιώκεται από το Κομπάνι

Υστερα από τέσσερις μήνες συγκρούσεων στην κουρδική πόλη της Συρίας Κομπάνι μεταξύ των κουρδικών πολιτοφυλακών και των μαχητών του Ισλαμικού Κράτους, οι κουρδικές δυνάμεις φαίνεται να ελέγχουν το 90% της πόλης, ενώ οι μαχητές του ΙΚ έχουν αποτραβηχτεί στα χωριά που βρίσκονται περιμετρικά του Κομπάνι.

Το Πεντάγωνο αποφεύγει να δηλώσει ότι η μάχη για την ανακατάληψη της πόλης από τις ισλαμικές πολιτοφυλακές έχει τελειώσει, ενώ ο αμερικανός συνταγματάρχης Στίβι Γουόρεν επισήμανε: «Δεν μπορώ να πω ότι η μάχη στο Κομπάνι έχει κερδηθεί τελειωτικά. Η μάχη συνεχίζεται. Πιστεύω όμως ότι οι φιλικές δυνάμεις έχουν το πάνω

χέρι. Η υποχώρηση του ΙΚ από το Κομπάνι δε σημαίνει ότι η διεθνής εκστρατεία ενάντια στο ΙΚ έχει πετύχει τους στόχους της».

Οι κουρδικές δυνάμεις έχουν θέσει υπό τον έλεγχό τους τρία χωριά στα νότια του Κομπάνι, υπάρχουν όμως δεκάδες χωριά διάσπαρτα στις αγροτικές εκτάσεις γύρω από την πόλη, τα οποία βρίσκονται υπό τον έλεγχο των ισλαμιστών. Οι κουρδικές δυνάμεις έχουν θέσει ως στόχο την ανακατάληψή τους, εγχείρημα το οποίο θεωρείται αρκετά δύσκολο, λαμβάνοντας υπόψη την πληθώρα μαχητών του ΙΚ που έχουν οχυρωθεί εκεί, τον προηγμένο πολεμικό εξοπλισμό που διαθέτουν και τις αποψιλωμένες αγροτικές εκτάσεις που περιβάλλουν τα χωριά, μετατρέ-

ποντας σε εύκολο στόχο όποιον κινείται σ' αυτές τις περιοχές.

Το Ισλαμικό Κράτος μετά την αποχώρησή του από το Κομπάνι κάλεσε τους υποστηρικτές του ανά τον κόσμο να πραγματοποιήσουν επιθέσεις σε διάφορους δυτικούς στόχους με ό,τι μέσα διαθέτουν.

Οι ΗΠΑ έχουν δηλώσει ότι σκοπεύουν να εκπαιδεύσουν και να εξοπλίσουν μη τζιχαντιστές μαχητές, χωρίς να αποκλείουν μετριοπαθείς ισλαμιστές, για να πολεμήσουν το ΙΚ στη Συρία και αλλού, κάτι το οποίο χαρακτηρίζεται αμφίβολο από πολιτοφυλακές που δρουν στην περιοχή, αφού τέτοιες δηλώσεις από τους Αμερικανούς έχουν ακουστεί πολλές φορές στο παρελθόν χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Χάος και διάλυση στη Λιβύη

Η εξόριστη κυβέρνηση της Τρίπολης από την προσωρινή της έδρα στο Τομπρούκ στα ανατολικά της Λιβύης ανακοίνωσε ότι αποκαθιστά και επίσημα τη συνεργασία της με τον στρατηγό Χαφτάρ επαναφέροντάς τον στην ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων της Λιβύης. Επίσης, ανακοίνωσε ότι επαναφέρει σε ενεργό υπηρεσία 108 απόστρατους αξιωματικούς του στρατού του Καντάφι. Σ' αυτούς περιλαμβάνονται και στενοί συνεργάτες του Χαφτάρ, οι οποίοι καταλαμβάνουν ανώτατα πόστα του στρατού.

Δυνάμεις του Χαφτάρ κατέλαβαν το κτίριο του παραρτήματος της Κεντρικής Τράπεζας της Λιβύης στη Βεγγάζη ύστερα από πολύωρες μάχες με πολιτοφυλακές των ισλαμιστών που ήλεγχαν

μέχρι πρότινος την πόλη. Η Κεντρική Τράπεζα διαχειρίζεται τα έσοδα από την εκμετάλλευση του πετρελαίου και διαθέτει συναλλαγματικά αποθέματα άνω των 100 δισ. δολαρίων. Η εξόριστη κυβέρνηση επιδιώκει εδώ και καιρό να απομακρύνει τον διοικητή της, ο οποίος είναι άνθρωπος των Αμερικανών, προκειμένου να βάλει στο χέρι τα τεράστια κεφάλαια της τράπεζας, ώστε να σταματήσει να δανείζεται για να χρηματοδοτεί την επιχείρησή της ανακατάληψης της εξουσίας. Στο μεταξύ, η παραγωγή πετρελαίου στη χώρα έχει πέσει κάτω από τα 250.000 βαρέλια τη μέρα, όταν την περίοδο του Καντάφι έφτανε στο 1,7 εκατομμύριο, με αποτέλεσμα τα κρατικά έσοδα να συρρικνώνονται δραματικά.

Υπό την προστασία των σιωνιστών!

Ποιος είπε ότι στην σημερινή εποχή δεν ανταμείβεται η καλή δουλειά; Αν δεν το πιστεύετε διαβάστε το παρακάτω απόσπασμα και θα καταλάβετε τι εννοούμε: «Ο ηγέτης του Ισραήλ Μπεϊτενού, Αβιγκντορ Λίμπερμαν, είπε την Κυριακή ότι εθελοντές του κόμματός του θα αγοράσουν χιλιάδες αντίτυπα του γαλλικού σατιρικού περιοδικού Charlie Hebdo και θα τα διανείμουν δωρεάν μέσα στο Ισραήλ». Το απόσπασμα είναι από την διαδικτυακή έκδοση της ακρο-

δεξιάς ισραηλινής εφημερίδας Γεντιότ Αχρονότ της περασμένης Κυριακής 25/1/15 (<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4618965,00.html>).

Ο Λίμπερμαν τα έσοψε στον εκδοτικό οίκο Steimatzky που αναθεώρησε την αρχική του απόφαση να πουλήσει το τελευταίο τεύχος του περιοδικού Charlie Hebdo στο Ισραήλ, μετά από εκκλήσεις παλαιστίνιου βουλευτή της Κνεσέτ για τον κίνδυνο των συνεπειών. Όπως είπε ο ναζισιονιστής υπουργός,

αυτή η στάση είναι απαράδεκτη και αποτελεί «υποχώρηση στην τρομοκρατία»! Δικαιολογώντας μάλιστα την απόφασή του να μοιράσει τζάμπα το περιοδικό στην ισραηλινή επικράτεια, ο Λίμπερμαν είπε ότι το κράτος του Ισραήλ δε θα γίνει ισλαμικό κράτος για να φοβηθεί τις απειλές των ακραίων ισλαμιστών!

Ο Λίμπερμαν δε χρειάζεται συστάσεις. Είναι ο υπουργός Εξωτερικών του Ισραήλ και ο πιο ακραιφνής και απρο-

κάλυπτος σιωναζιστής. Αυτός που έχει υποστηρίξει ότι οι Παλαιστίνιοι αντιστασιακοί φυλακισμένοι θα πρέπει «να πνιγούν στην Νεκρά Θάλασσα» και έχει χαρακτηρίσει στο παρελθόν σαν «υπερμαχούς της τρομοκρατίας» όλες τις ισραηλινές οργανώσεις που τόλμησαν να δώσουν πληροφορίες στην επιτροπή του ΟΗΕ για την ισραηλινή επίθεση στη Γάζα το Δεκέμβρη του 2008 (γνωστή και σαν επιτροπή Γκόλντστοουν, του δικαστή με φιλοσιωνιστικό παρελθόν που

αναγκάστηκε όμως να καταλογίσει τις περισσότερες ευθύνες στο Ισραήλ)!

Όταν ένα τέτοιο υποκείμενο δηλώνει ότι θα αγοράσει τα αντίτυπα του περιοδικού και θα τα προσφέρει τζάμπα στην ισραηλινή επικράτεια, δεν χρειάζεται και πολλή σκέψη για το ποιόν του περιοδικού και το... λαμπρό του μέλλον. Στις διαταγές του σιωνισμού ήταν εδώ και χρόνια, τώρα ήρθε η ώρα να ανταμειφθεί για τις υπηρεσίες του...

Οι σφοδρότερες συγκρούσεις από τον περασμένο Σεπτέμβριο που υπογράφηκε η πρώτη συμφωνία κατάπαυσης του πυρός στο Μινσκ της Λευκορωσίας σημειώνονται από τις 17 Γενάρη σε διάφορα μέτωπα στις ελεγχόμενες από τους αυτονομιστές αντάρτες περιοχές της νοτιοανατολικής Ουκρανίας. Στην πραγματικότητα, παρά τις δύο συμφωνίες κατάπαυσης του πυρός στο Μινσκ, στις 5 Σεπτεμβρίου και στις 24 Δεκέμβριο του 2014, η εμφύλια σύρραξη δεν σταμάτησε ποτέ, απλά περιορίστηκε κυρίως στο αεροδρόμιο του Ντονέτσκ, το οποίο είχε καταληφθεί από ουκρανικά στρατεύματα από τον περασμένο Μάη και πολιορκούνταν από τους αυτονομιστές αντάρτες. Ο μόνος όρος των συμφωνιών που έχει εφαρμοστεί μέχρι στιγμής είναι η ανταλλαγή αιχμαλώτων στη διάρκεια των γιορτών των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Παράλληλα, βρίσκεται σε εξέλιξη ένα διπλωματικό παιχνίδι στο οποίο κυριαρχούν οι δηλώσεις ετοιμότητας για την εφαρμογή των συμφωνιών του Μινσκ, οι διακρίσεις δέσμευσης στην αναζήτηση ειρηνικής λύσης στην ουκρανική κρίση, αλλά και οι πολεμικές κορώνες από Μόσχα και Κίεβο, απουσιάζουν όμως οι απαιτούμενες διπλωματικές πρωτοβουλίες και κινήσεις.

Το χρονικό των τελευταίων εξελίξεων

Ενα σύντομο χρονικό των τελευταίων εξελίξεων βοηθά στην εκτίμηση των γεγονότων και στην εξαγωγή κάποιων συμπερασμάτων.

Στις 15 Γενάρη, ο Πούτιν με γραπτό μήνυμά του στον ουκρανό πρόεδρο Ποροσένκο πρότεινε ένα συγκεκριμένο σχέδιο για την απόσυρση των βαριών όπλων από τη διαχωριστική γραμμή που είχε καθοριστεί με την πρώτη συμφωνία του Μινκ. Όμως ο Ποροσένκο το απέρριψε, χωρίς να προτείνει εναλλακτική πρόταση, σύμφωνα με τον εκπρόσωπο του Πούτιν, Ντίμτρι Πεσκόφ. Ταυτόχρονα, το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών κατηγόρησε την κυβέρνηση του Κιέβου ότι «χρησιμοποιεί την εκκευρία για να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις της σε μια προσπάθεια κλιμάκωσης της σύγκρουσης με στόχο τη διευθέτησή της με στρατιωτικά μέσα».

Στις 17 Γενάρη, ο σύμβουλος του ουκρανού προέδρου Γιούρι Μπιργιούκοφ ανακοίνωσε ότι δόθηκε εντολή στον ουκρανικό στρατό για μεγάλης κλίμακας επίθεση στις θέσεις των αυτονομιστών ανταρτών στη νοτιοανατολική Ουκρανία, η οποία ξεκίνησε το πρωί της ίδιας μέρας (Σάββατο) με βομβαρδισμούς, εκτός των άλλων, οικοδομικών συγκροτημάτων και δημόσιων κτιρίων στο κέντρο του Ντονέτσκ.

Στις 18 Γενάρη, ο Πούτιν κάλεσε τις αντίπαλες πλευρές να σταματήσουν αμέσως τους εκατέρωθεν βομβαρδισμούς και να αποσύρουν τα βαριά όπλα από τη γραμμή απεμπλοκής. Την ίδια μέρα, ο Ποροσένκο κατά τη διάρκεια διαδήλωσης στο Κίεβο, ανεβάζοντας το θερμόμετρο της έντασης, δήλωσε ότι «δεν θα παραχωρήσουμε ούτε μια σπιθαμή ουκρανικής γης και θα επιστρέψουμε στο Ντόνμπας». Απαντώντας με φανερά επιθετικό και απειλητικό ύφος, ο ρώσος αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών Γκριγκόρι Καράσιν δήλωσε: «Είναι τεράστιο, ακόμη και στρατηγικό λάθος των ουκρανικών αρχών να υπολογίζουν σε μια στρατιωτική λύση της κρίσης στην ουκρανική κοινωνία και όλων των προβλημάτων της νοτιοανατολικής Ουκρανίας. Αυτό

Ουκρανία: Νεκρές οι συμφωνίες του Μινσκ

Αναζωπύρωση του πολέμου

μπορεί να οδηγήσει σε μη αναστρέψιμες συνέπειες για την κρατική υπόσταση της Ουκρανίας».

Στις 19 Γενάρη, το ουκρανικό υπουργείο Εξωτερικών ανακοίνωσε ότι η κυβέρνηση είναι έτοιμη να εργαστεί με τη Μόσχα για «τη σταθερή εφαρμογή των συμφωνιών του Μινσκ και να πάρει μέρος σε διαβουλεύσεις με την ομάδα επαφής οποιαδήποτε στιγμή» και ότι εφαρμόζει τις συμφωνίες του Μινσκ, συμπεριλαμβανομένης της εκκευρίας. Ο λόγος της αναδίπλωσης είναι προφανώς η σφοδρή αντίσταση των αυτονομιστών και οι μεγάλες απώλειες των ουκρανικών στρατευμάτων, καθώς μόλις δύο μέρες νωρίτερα, στις 16 Γενάρη, είχε ματαιωθεί η συνάντηση της ομάδας επαφής (ο πρώην πρόεδρος της Ουκρανίας Λεονίντ Κούτσμα, εκπρόσωποι των αποκαλούμενων Λαϊκών Δημοκρατιών Ντονέτσκ και Λουχάνσκ, ο ρώσος πρεσβευτής στην Ουκρανία και εκπρόσωπος του ΟΑΣΕ), επειδή η κυβέρνηση του Κιέβου δεν έστειλε τον εκπρόσωπό της.

Στις 21 Γενάρη, ο εκπρόσωπος τύπου του ουκρανικού υπουργείου Εξωτερικών Yevhen Perebyinis δήλωσε ότι οι αυτονομιστές αντάρτες έχουν καταλάβει 500 τετραγωνικά χιλιόμετρα εδάφους από τότε που καθορίστηκε η διαχωριστική γραμμή με τη συμφωνία του Μινσκ τον περασμένο Σεπτέμβριο. Ο ρώσος υπουργός Εξωτερικών παραδέχτηκε ότι οι αυτονομιστές έχουν πετύχει κάποια εδαφικά κέρδη και δήλωσε ότι η Ρωσία έχει πείσει τους αντάρτες να αποσύρουν από την αρχική διαχωριστική γραμμή τα βαριά όπλα, αλλά δεν ανέφερε τίποτα για απόσυρση των δυνάμεών τους από τα νέα κατειλημμένα εδάφη.

Την ίδια μέρα, οι υπουργοί Εξωτερικών της Ρωσίας, της Ουκρανίας, της Γερμανίας και της Γαλλίας συναντήθηκαν στο Βερολίνο και κατέληξαν σε συμφωνία να σταματήσουν οι αντίπαλοι άμεσα τις εχθροπραξίες και η κάθε πλευρά να αποσύρει τα βαριά όπλα σε απόσταση 15 χιλιομέτρων από την αρχική διαχωριστική γραμμή. Όμως κι αυτή η συμφωνία έμεινε στα χαρτιά, καθώς λίγες ώρες αργότερα βλήματα όλμων χτύπησαν ένα τρόλεϊ στο κέντρο της πόλης του Ντονέτσκ προκαλώντας το θάνατο 13 επιβατών και ανθρώπων που περίμεναν στη στάση και τον τραυματισμό δεκάδων, ενώ ταυτόχρονα συνέχιζονταν ακόμη σφοδρότερες συγκρούσεις σε διάφορα μέτωπα.

Στις 22 Γενάρη, η ουκρανική κυβέρ-

νηση ανακοίνωσε ότι αποσύρθηκαν οι ουκρανοί στρατιώτες από το αεροδρόμιο του Ντονέτσκ, το οποίο πέρασε υπό τον έλεγχο των αυτονομιστών ύστερα από πολύνεκρες επιθέσεις. Πρόκειται για σημαντική ήττα του ουκρανικού στρατού λόγω της στρατηγικής θέσης του αεροδρομίου και της συμβολικής σημασίας που είχε αποκτήσει κατά την πολύμηνη πολιορκία του από τους αντάρτες.

Μετά την κατάληψη του αεροδρομίου και την πολύνεκρη επίθεση από τον ουκρανικό στρατό στο τρόλεϊ, η ρωσική ηγεσία και οι αυτονομιστές αντάρτες σκληραίνουν περισσότερο τη στάση τους. Στις 23 Γενάρη, ο Πούτιν απέδωσε την ευθύνη για την αναζωπύρωση του πολέμου στην ανατολική Ουκρανία «στις εγκληματικές εντολές» των ουκρανικών αρχών για μεγάλης κλίμακας στρατιωτικές επιχειρήσεις σε όλα τα μέτωπα και στην απόρριψη από τον ουκρανό πρόεδρο του σχεδίου του για την απόσυρση των βαριών όπλων από τη διαχωριστική γραμμή. Την ίδια μέρα, ο ηγέτης της αποκαλούμενης Λαϊκής Δημοκρατίας του Ντονέτσκ Αλεξάντερ Ζακχαρτσένκο, θέτοντας και τυπικά τέρμα στην εκκευρία, δήλωσε ότι «προσπάθειες για συνομιλίες για κατάπαυση του πυρός δεν θα γίνουν από δω και πέρα από την πλευρά μας».

Στις 24 Γενάρη, το στρατηγικής σημασίας λιμάνι της Μαριούπολης στην Αζοφική Θάλασσα, με 500.000 πληθυσμό, δέχτηκε επίθεση με ρουκέτες, με αποτέλεσμα το θάνατο 30 και τον τραυματισμό δεκάδων ανθρώπων. Η επίθεση αποδόθηκε από το Κίεβο και τη Δύση στους αυτονομιστές αντάρτες, οι θέσεις των οποίων βρίσκονται σε απόσταση περίπου 10 χιλιομέτρων από τα ανατολικά προάστια της πόλης. Υπενθυμίζουμε ότι οι δυνάμεις των αυτονομιστών με μια μαζική επίθεση τον περασμένο Αύγουστο έφτασαν προ των πυλών της πόλης, αναγκάζοντας τον ουκρανό πρόεδρο να σπεύσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και να υπογράψει την πρώτη συμφωνία του Μινσκ.

Στις 26 Γενάρη, ο ρώσος πρόεδρος προχώρησε σε ακόμη πιο σκληρές δηλώσεις σε ομιλία του σε φοιτητές στην Πετρούπολη. Σύμφωνα με τον Πούτιν, ο ουκρανικός στρατός «δεν είναι στρατός, αλλά μια ξένη λεγεώνα, που συγκεκριμένα μια ξένη νατοϊκή λεγεώνα, η οποία, φυσικά δεν υπηρετεί τα εθνικά συμφέροντα της Ουκρανίας, αλλά την επίτευξη των γεωπολιτικών στόχων

αναχαίτισης της Ρωσίας». «Δυστυχώς, οι επίσημες αρχές του Κιέβου αρνούνται να ακολουθήσουν το δρόμο μιας ειρηνικής λύσης. Δεν θέλουν να λύσουν την κρίση χρησιμοποιώντας πολιτικά εργαλεία. Χρησιμοποίησαν την εκκευρία αποκλειστικά για να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους και ξανάρχισαν τον πόλεμο σε όλα τα μέτωπα».

Στις 27 Γενάρη, η ουκρανική βουλή κήρυξε τις αποκαλούμενες Λαϊκές Δημοκρατίες Ντονέτσκ και Λουχάνσκ «τρομοκρατικές οργανώσεις», ενώ μέχρι τώρα οι αρχές του Κιέβου χαρακτήριζαν «τρομοκράτες» μόνο τους αυτονομιστές αντάρτες και τους ηγέτες τους. Αυτό σημαίνει ότι αποκλείεται η δυνατότητα ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων με εκπροσώπους των Δημοκρατιών αυτών και ότι θα υποστούν ό,τι προβλέπεται από τον αντιτρομοκρατικό νόμο. Επίσης, η ουκρανική βουλή κήρυξε τη Ρωσία «κράτος επιδρομέα» και κάλεσε τον ΟΗΕ, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τα κοινοβούλια άλλων χωρών να κάνουν το ίδιο. Με προφανή στόχο να στριμώξουν περισσότερο τη Ρωσία με νέες αυστηρότερες κυρώσεις από ΗΠΑ και Ευρωπαϊκή Ένωση και να εξασφαλίσουν περισσότερη οικονομική και στρατιωτική «βοήθεια» από Ευρωπαϊκή Ένωση, ΗΠΑ και ΝΑΤΟ.

Τι επιδιώκει το Κίεβο

Όλα δείχνουν ότι στόχος της κυβέρνησης του Κιέβου είναι να ανακτήσει τις ελεγχόμενες από τους αυτονομιστές αντάρτες περιοχές του Ντόνμπας στρατιωτικά, γιατί φυσικά δεν μπορεί να ανακτήσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων αυτά που κέρδισαν οι αντίπαλοί της με τα όπλα. Όμως, όπως δείχνουν και τα τελευταία γεγονότα, ο ουκρανικός στρατός δεν διαθέτει ακόμη ούτε το ανθρώπινο δυναμικό ούτε τον εξοπλισμό για να κερδίσει τον πόλεμο με τους αυτονομιστές αντάρτες. Γι' αυτό και χρησιμοποίησε την εκκευρία για να ενισχύσει τον εξοπλισμό του και να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του, εκτός των άλλων, επιστρατεύοντας 100.000 άντρες, ηλικίας 25 - 60 χρόνων, σε τρεις φάσεις στη διάρκεια του 2015.

Για την υλοποίηση του στόχου αυτού η κυβέρνηση του Κιέβου λειτουργεί υπό την κατεύθυνση και με την υποστήριξη του Λευκού Οίκου και άλλων δυτικών εταίρων του. Η περιβόητη «Ukraine Freedom Support Act», που ψηφίστηκε από το Κογκρέσο και υπογράφηκε από τον αμερικάνο πρόεδρο ορίζει ότι η αμερικάνικη πολιτική θα βοηθήσει την ουκρανική κυβέρνηση στην αποκατάσταση της κυριαρχίας και της εδαφικής της ακεραιότητας και προβλέπει τη χορήγηση στρατιωτικών «βοηθειών» 350 εκατομμυρίων δολαρίων για την αγορά (αμερικάνικων φυσικά) όπλων. Επίσης, εξουσιοδοτεί τον αμερικάνο πρόεδρο να επιβάλλει κυρώσεις όχι μόνο εναντίον ρωσικών αμυντικών βιομηχανιών, αλλά και σε «εταιρίες από όλο τον κόσμο που κάνουν σημαντικές επενδύσεις σε μη συμβατικά ενεργειακά έργα αργού πετρελαίου». Ο όρος «μη συμβατικά» δεν προσδιορίζεται, που σημαίνει ότι μπορούν να επιβληθούν κυρώσεις σε οποιαδήποτε πετρελαϊκή εταιρία συνεργάζεται με τη Ρωσία. Και το αποκορύφωμα. Εξουσιοδοτεί

τον αμερικάνο πρόεδρο να επιβάλλει κυρώσεις στη Gazprom, σε περίπτωση που αυτή «κατακρατεί σημαντικές ποσότητες φυσικού αερίου από χώρες - μέλη του ΝΑΤΟ ή από χώρες όπως η Ουκρανία, η Γεωργία και η Μολδαβία». Με άλλα λόγια, ο αμερικάνος πρόεδρος εξουσιοδοτείται να αποφασίζει πόση ποσότητα της παραγωγής της και σε ποια εταιρία άλλης χώρας μπορεί να πουλά η Gazprom!

Τι επιδιώκουν αυτονομιστές και Ρωσία

Τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές οι αυτονομιστές αντάρτες πιέζουν για να επεκτείνουν τον έλεγχό τους βορειοδυτικά της πόλης Λουχάνσκ, της δεύτερης μεγαλύτερης πόλης που ελέγχεται από τους αντάρτες. Επίσης, μετά την κατάληψη του αεροδρομίου από τους αντάρτες, συνεχίζονται σφοδρές συγκρούσεις στα περίχωρα του αεροδρομίου και της πόλης του Ντονέτσκ για να απωθηθούν τα ουκρανικά στρατεύματα από τις περιοχές αυτές και παράλληλα επιχειρείται η περικύκλωση της πόλης Ντεμπάλτσεβε, στρατηγικής σημασίας, με 26.000 πληθυσμό, η οποία βρίσκεται πάνω στον κεντρικό δρόμο και τη σιδηροδρομική γραμμή που ενώνει τις πόλεις Λουχάνσκ και Ντονέτσκ.

Όπως δήλωσε στο «Reuters» (27/1/15) ο διοικητής των ανταρτών του Ντονέτσκ Εντουαρντ Μπασούριν, στόχος τους στη φάση αυτή είναι να απωθήσουν τα ουκρανικά στρατεύματα και το πυροβολικό εκτός της εμβέλειας των πολέων τους, με τελικό στόχο να επεκτείνουν τον έλεγχό τους σε όλη την περιφέρεια του Ντονέτσκ. Στο σχέδιο αυτό προφανώς περιλαμβάνεται και η Μαριούπολη, στα περίχωρα της οποίας οι εχθροπραξίες δεν σταματούν, παρόλο που η επιχείρηση κατάληψής της μάλλον προγραμματίζεται για επόμενη φάση.

Όπως φαίνεται, μετά την κατάληψη του αεροδρομίου, οι αυτονομιστές αντάρτες έχουν περάσει στην αντεπίθεση και κερδίζουν έδαφος. Υπολογίζεται ότι αυτή τη στιγμή ελέγχουν περίπου τη μισή έκταση των περιφερειών Λουχάνσκ και Ντονέτσκ, που αποτελούν το Ντόνμπας. Στόχος τους είναι να απωθήσουν τα ουκρανικά στρατεύματα από τα προπύργιά τους, να κερδίσουν νέα εδάφη και να καταλάβουν στρατηγικής σημασίας θέσεις για να συνεχίσουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις ώστε να θέσουν υπό τον έλεγχό τους ολόκληρο το Ντόνμπας. Είναι επίσης ολοφάνερο ότι έχουν την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική υποστήριξη της Ρωσίας, η οποία δεν υποχωρεί παρά τα νέα σφοδρά πυρά που δέχεται, κυρίως από τις ΗΠΑ και τους στενούς δυτικούς εταίρους τους, ιδιαίτερα μετά την πολύνεκρη επίθεση στη Μαριούπολη, και τις απειλές για νέες αυστηρές κυρώσεις.

Στις συνθήκες αυτές, είναι πολύ δύσκολο να προβλέψει κανείς τις στρατιωτικές και διπλωματικές εξελίξεις το επόμενο διάστημα. Το βέβαιο είναι ότι η επικίνδυνη φωτιά που άναψε στην καρδιά της Ευρώπης δεν πρόκειται να κοπάσει ούτε γρήγορα ούτε εύκολα. Γιατί καμιά πλευρά δεν έχει πετύχει τους στόχους της, αλλά και γιατί η Ρωσία θα υπερασπίσει με όλα τα μέσα τα γεωστρατηγικά της συμφέροντα, που επιβάλλουν να κρατηθούν οι ιμπεριαλιστές ανταγωνιστές της και το ΝΑΤΟ μακριά από τα σύνορά της.

στο ψαχνό

Δείγματα γραφής

Σχηματισμός συγκυβέρνησης με το ακροδεξιό μόρφωμα του Καμμένου, με αστραπιαίες διαδικασίες που αποκάλυψαν συμφωνία κλεισμένη από καιρό.

Διορισμός ενός πολιτικά άγνωστου δικηγόρου, ειδικευμένου στις ιδιωτικοποιήσεις, με πελάτες όλα τα μονοπώλια που κάνουν μπίζνες στην Ελλάδα και μερικούς από τους μεγαλύτερους εγχώριους καπιταλιστικούς ομίλους.

Σχηματισμός μιας κυβέρνησης-τέρας με 34 υπουργούς (μαζί με τους αναπληρωτές) και 6 υφυπουργούς, εκεί που ανακοίνωναν μικρό και ευέλικτο κυβερνητικό σχήμα.

Αυτές ήταν οι πρώτες ενέργειες της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ μετά τη νίκη του στις εκλογές. Προηγήθηκε, μια μέρα πριν τις εκλογές, η παραπομπή στις ελληνικές καλένδες των τριών από τους τέσσερις πυλώνες του περιβάλλοντος «προγράμματος της Θεσσαλονίκης», που έγινε με τετρασέλιδη συνέντευξη του Τσίπρα στο «Βήμα» του Ψυχάρη.

Παράλληλα, τροφοδοτήθηκε μέσω διαρροών η φιλολογία ότι ο πρόεδρος της Δημοκρατίας που θα προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι καραδεξιός, με πρώτη προτίμηση τον Καραμανλή και σε περίπτωση άρνησής του τον Αβραμόπουλο.

Οι υπουργοί κάνουν δηλώσεις σα να βρίσκονται ακόμη στην προεκλογική περίοδο, ο Τσίπρας προσπαθεί να τους μαζέψει και στο φινάλε ξαμολάει τον Δραγασάκη να τους τραβήξει μια αποδοκιμασία που ήταν όλη δική τους.

Την Πέμπτη κατέφθασε ο Σουλτς, που προσφέρθηκε να παίξει ρόλο γέφυρας μεταξύ Αθήνας και Βερολίνου, ενώ χθες αναμενόταν ο Ντεϊσελμπλούμ, για να παίξει ρόλο γέφυρας μεταξύ Αθήνας και Βρυξελλών. Ο Γιούνκερ ακόμη δεν το έχει αποφασίσει.

Στο μεταξύ, ο Μπαρουφάκης ανακοίνωσε πως αναζητείται μια άλλη γέφυρα, οικονομική, «μεταξύ των προηγούμενων προγραμμάτων και της τελικής συμφωνίας μεταξύ Ελλάδας, ΕΕ, ΕΚΤ και ΔΝΤ, που θα διαβουλευτούμε σε σύντομο χρονικό διάστημα με τους ευρωπαίους εταίρους μας, με τους δανειστές μας, με την ΕΚΤ», χωρίς καμιά διάθεση «μονομαχίας». Ο Δραγασάκης επιβεβαίωσε τον Μπαρουφάκη, διευκρίνισε κι αυτός πως «δεν μιλάμε για τσαμπουκάδες» και συμπλήρωσε πως ανάμεσα στο παλιό «πρόγραμμα» και στο καινούργιο θα υπάρξει ένα κενό «και σε αυτό το κενό θα υπάρξει ΚΑΤΙ, το οποίο θα επιτρέψει και διαπραγμάτευση να κάνουμε ήρεμα και τις όποιες ΕΚΚΡΕΜΟΤΗΤΕΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΙΚΕΣ να τις καλύψουμε».

Δανειακά θέλουν, όπως καταλάβατε. Κι αυτό το «κάτι» που θα υπάρξει μπορεί να είναι μια νέα επιμήκυνση του ισχύοντος «προγράμματος» (του Μνημόνιου, δηλαδή), όπως είχε πει προεκλογικά η νυν αναπληρώτρια υπουργός Οικονομικών Νάντια Βαλαβάνη.

Πριν ακόμη παρέλθει η πρώτη μετεκλογική εβδομάδα, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έδωσε τα πρώτα δείγματα γραφής. Μπορεί να τα έπνιξε μέσα στον καπνό παραλλαγής των υπουργικών φλυαριών και της αφαίρεσης των κιγκλιδωμάτων από τον περίβολο του αγνώστου στρατιώτη, όποιος όμως έχει στοιχειώδη ικανότητα ανάγνωσης «ανάμεσα στις γραμμές», όποιος διαθέτει στοιχειώδη θεωρητική κατάρτιση και πολιτική εμπειρία, βλέπει καθαρά αυτό που θα έρθει στις εβδομάδες που θ' ακολουθήσουν.

Όσοι θέλουμε να χτυπήσουμε την κινεζοποίηση οφείλουμε από τώρα να ξεσκεπάσουμε τη νέα συγκυβέρνηση και να προετοιμάσουμε τους όρους για μια πραγματική εργατική αντεπίθεση.

Η εργατική τάξη πάει στον παράδεισο...

Εργάτες του δήμου Θεσσαλονίκης κουβαλούν προεκλογικό υλικό, το οποίο θα διανεμηθεί σε άλλους εργάτες, οι οποίοι θα επιλέξουν ποιο μέρος της άρχουσας τάξης θα διαχειρίζεται το σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, για τα επόμενα τέσσερα (ή λιγότερα) χρόνια, διάστημα μετά την πάροδο του οποίου θα κληθούν να επιλέξουν τον διάδοχο αυτού που θα τους έχει εξαπατήσει...

Ακόμη και του Σίσυφου το μαρτύριο πιο ελαφρύ ήταν...

KONTRES

Σουρεαλιστικά μαθηματικά

Αν ο Καμμένος δεν έμπαινε στη Βουλή, ο ΣΥΡΙΖΑ θα έπαιρνε τέσσερις ακόμη έδρες και θα είχε αυτοδυναμία. Από την άλλη, ο Γιωργάκης, ο Λεβέντης και ο Γκλέτσος, που μάζεψαν όλοι μαζί ένα 6%, αποτελούμενο στη συντριπτική του πλειοψηφία από πασοκικές ψήφους, έφεραν τον ΣΥΡΙΖΑ μια ανάσα από την αυτοδυναμία, προσφέροντάς του έξι βουλευτές.

Αυτά είναι μερικά από τα σουρεαλιστικά αποτελέσματα του καλπονοθευτικού εκλογικού νόμου. Εκείνο που δεν είναι καθόλου σουρεαλιστικό είναι πως ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε το 50% των εδρών έχοντας μόνο το 36% των εγκύρων ψηφοδελτίων και πως η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου έχει το 54% των εδρών της Βουλής με μόλις το 26% του εκλογικού σώματος (9,9 εκατομμύρια είναι οι εγγεγραμμένοι ψηφοφόροι, 2,5 εκατομμύρια ψήφισαν τα δύο συγκυβερνώντα κόμματα).

Σκοτσέζικο ντους

Γάτα αποδείχτηκε και πάλι ο σοσιαλδημοκράτης πρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου Μάρτιν Σουλτς. Πρώτα φρόντισε να διαρρεύσει ότι ήταν από τους πρώτους που τηλεφώνησε στον Τσίπρα για να τον συγχαρεί, κάνοντας λόγο για «μεγάλη επιτυχία» και «ιστορική νίκη» και να τον διαβεβαιώσει ότι θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του «για να βρεθεί αμοιβαία λύση». Και την επομένη, με τους συριζαίους να απολαμβάνουν ακόμη το μεθύσι της νίκης, παρενέβη στο γερμανικό ραδιόφωνο Deutschlandfunk, για να πει ότι δεν περιμένει «κούρεμα» του ελληνικού χρέους, γιατί δεν υπάρχει σε ευρωπαϊκό επίπεδο πλειοψηφία που θα ενέκρινε μια τέτοια απόφαση.

Το πιο σημαντικό το άφησε για το τέλος. Ο Τσίπρας δε θα μπορέσει να τηρήσει τις ριζοσπαστικές δεσμεύσεις του και αυτό το είπα στον Τσίπρα χτες το βράδυ, όταν του τηλεφώνησα για να τον συγχαρώ, είπε.

Και έσπευσε να προσθέσει ότι ο ίδιος είναι αισιόδοξος για τις εξελίξεις, γιατί γνωρίζει πως ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ «είναι πραγματιστής, ο οποίος ξέρει ότι πρέπει να προχωρήσει σε συμβιβασμούς! Μιλάμε για κανονικό σκοτσέζικο ντους».

Θέατρο πολιτισμένων

Όταν η Δούρου είχε ορκιστεί με πολιτικό όρκο, δε θα μπορούσε ο Τσίπρας να ορκιστεί με θρησκευτικό. Ασε που μια τέτοια κίνηση ήταν ό,τι πρέπει για τον «ΣΥΡΙΖΑ του 4%». Μια χαρά χρύσωμα του χαπιού, ενόψει της πολιτικής που θ' ακολουθήσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Επρεπε, όμως, και να μη διαρραγούν οι σχέσεις που έχουν αναπτυχθεί με τον Ιερώνυμο, τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ θα χρειαστεί στο μέλλον. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να παιχτεί ένα θέατρο μεταξύ πολιτισμένων ανθρώπων (παλιά έλεγαν: «μεταξύ κατεργαριών ειλικρίνεια»).

Ο Τσίπρας πήγε στον Ιερώνυμο και με ανοιχτές τις κάμερες του ζήτησε την... ευχή του, δηλώνοντας ταυτόχρονα ότι οι σχέσεις του κράτους με την Εκκλησία θα δυναμώσουν με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Ο Ιερώνυμος πήρε τη δήλωση που ήθελε για να μην τον ζαλίσουν οι δικόι του (ενδυναμωμένες σχέσεις σημαίνει περισσότερο μαγαζόκο για να το διαχειριστούν οι παπάδες, καλύτερη φορολογική πολιτική για την τεράστια περιουσία τους κτλ.), ενώ ταυτόχρονα δεν έκανε δήλωση μπροστά στις κάμερες, για να μην τον κατηγορήσουν ότι αβαντάρει τον πολιτικό όρκο του Τσίπρα. Με κλειστές τις κάμερες, ο Ιερώνυμος διαβεβαίωσε τον Τσίπρα ότι «η Εκκλησία θα είναι κοντά στην Πολιτεία όπως ήταν πάντα διαχρονικά», ενώ ο Τσίπρας του είπε «προσευχηθείτε για μένα»!

Μουστερήδες

Στην τηλεόραση του Αλφα εμφανίστηκε το βράδυ της Κυριακής η Αγγελολοπούλινα, για να στείλει το δικό της μήνυμα: «Τέρμα το παλιό. Η εμφάνιση κάθε νέου στην πολιτική ζωή, είναι κάτι

το θετικό. Είμαι απέναντι σε κάθε αντίληψη που θεωρεί ότι τα πράγματα δεν πρέπει να κινούνται αλλά επιλέγει την ακινησία. Τις βλέπω τις αλλαγές, τις προσδιόρισε η απόφαση των ανθρώπων. Είμαι υπέρ της αλλαγής». Απάντησε ότι ο γιος της σπουδάζει στην Αμερική και δεν μπόρεσε να ψηφίσει και χαρακτήρισε «σουρεαλιστική» την ερώτηση περί υποψηφιότητάς της για την προεδρία της Δημοκρατίας.

Συμπέρασμα; Ο Αγγελόπουλος θέλει να κάνει μπίζνες στην

Θα το χωνέψουν

«Το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ συνεργάζεται με τους δεξιούς δημαγωγούς για να σχηματίσει κυβέρνηση είναι περισσότερο από πικρό. Σοκαρίστηκε όταν άκουσα ότι το αριστερό κόμμα ΣΥΡΙΖΑ δεν κρατά καμιά απόσταση από ένα κόμμα, ο λόγος του οποίου προεκλογικά ήταν καθαρά ξενοφοβικός και καθαρά ευρωσκεπτικιστικός». Αυτά δήλωσε στα «Νέα» η πρόεδρος των γερμανών Πρασίνων Σιμόνε Πέτερς. Ανάλογη δήλωση έκανε και ο αντιπρόεδρος της ΚΟ του SPD Κάρστεν Σνάιντερ. Όμως αποστάσεις πήρε και το ηγετικό δίδυμο του αδελφού Die Linke. «Μια αντίστοιχη συμμαχία για την Αριστερά στη Γερμανία και στο Ευρωκοινοβούλιο δεν τίθεται υπό συζήτηση» δήλωσε η πρόεδρος του κόμματος Κάτια Κίπινγκ. Ο συμπρόεδρος Μπερντ Ρίζινγκερ, που έχει σχέσεις με τον ΣΥΡΙΖΑ, απέφυγε να τοποθετηθεί, με το επιχείρημα ότι δεν αναμιγνύεται στις υποθέσεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Εξεπλάγησαν, σίγουρα, δεν υπάρχει όμως αμφιβολία ότι θα το χωνέψουν. Αλλωστε, γνωρίζουν πολύ καλά τι σημαίνει χωρίς αρχές συμμαχία, ενώ δε γνωρίζουν το ψευτοϊδεολόγημα «μνημόνιο-αντιμνημόνιο», που κυριαρχεί στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια και έχει «ξεπλύνει» πολιτικά καραμπινάτους ακροδεξιούς όπως ο Καμμένος και η παρέα του.

Ελλάδα και προσεγγίζει τη νέα κυβέρνηση. Το αποτέλεσμα θα το μάθουμε προσεχώς, αφού πρώτα εγκατασταθεί κι αρχίσει να σταθεροποιείται η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου.

Αρχηγική πορεία

Δεν χρειάζοταν να έχει κανείς ιδιαίτερη πολιτική εμπειρία για να διαπιστώσει πως το βράδυ των εκλογών ο Δένδιας βρισκόταν σε άλλο μήκος κύματος από τους άλλους δεξιούς που γύριζαν από (τηλεοπτικό) πάνελ σε πάνελ. Σε άλλο μήκος κύματος και από τον ίδιο τον Σαμαρά, που εμφανίστηκε στο Ζάππειο με σκληρό ακροδεξιό προφίλ, απαξιώνοντας ν’ αναφέρει τις λέξεις «ΣΥΡΙΖΑ» και «Τσίπρας», αποφεύγοντας (με γαϊδουρινό τρόπο) να πει τα συνήθη συγχαρητήρια ή να δηλώσει ότι επικοινωνήσε με τον Τσίπρα και του ευχήθηκε καλή επιτυχία. Αντίθετα, ο Δένδιας εμφανίστηκε προσηνής, χαμηλών τόνων, άκρως ευγενικός έναντι του ΣΥΡΙΖΑ και με άφθονες ευχές για καλή επιτυχία.

Μην βιαστείτε να αποδώσετε αυτή την καθαρά διακριτή συμπεριφορά του Δένδια ως προσωπικό στιλ. Ήδη, από την παραμονή των εκλογών εμφανίστηκε ιστοσελίδα με τίτλο tokenro.gr, η οποία έστελνε στα γραφεία των εφημερίδων e-mail που αφορούσαν τον Δένδια. Το Σάββατο 24 Γενάρη έστειλε άρθρο με τίτλο «Τι θα γίνει με την ασφάλεια της χώρας;», το οποίο φιλοξενούσε φωτογραφία του Δένδια με στρατιωτικούς και άρχιζε με τα εξής: «Τα τελευταία χρόνια η ασφάλεια της χώρας είχε ονοματεπώνυμο Νίκος Δένδιας! Ο Νίκος Δένδιας, ο υποψήφιος βουλευτής στη Β’ Αθηνών με τη ΝΔ...». Τη Δευτέρα 26 Γενάρη, έστειλε δεύτερο άρθρο, πάλι με φωτογραφία του Δένδια, το οποίο ξεκινούσε ως εξής: «Ο Νίκος Δένδιας, κυριολεκτικά σάρωσε στη Β’ Αθηνών για τη ΝΔ. Καθαρή πρωτιά!».

Συμπέρασμα: ο Δένδιας ανοίγει αρχηγική περπατησιά, αυτοπροβαλλόμενος σαν ο «κεντρώος» πόλος της ΝΔ. Κάτι σαν διάδοχος του Αβραμόπουλου δηλαδή.

Σκελετοί

Προκάλεσε ασφαλώς έκπληξη η μη υπουργοποίηση του Αλέξη Μητρόπουλου. Ήταν από τα πιο προβλεβλήμενα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία χρόνια, με άριστες σχέσεις με το μιντιακό σύστημα, με έντονη παρουσία στη Βουλή. Η εξήγηση ότι ο Τσίπρας τον φοβάται γιατί είναι ανεξέλεγκτος δεν στέκει. Υπάρχουν πολλοί άλλοι στη συγκυβέρνηση που θα έπρεπε, σύμφωνα μ’ αυτή τη λογική, να τους φοβάται περισσότερο από τον Μητρόπουλο. Ο Μητρόπουλος, όμως, έχει δυο ιδιότητες που κατέστησαν απαγορευτική την υπουργοποίησή του τουλάχιστον σ’ αυτή τη φάση. Πρώτον, έχει κάτι σκελετούς στη ντουλάπα του από εκείνη την υπόθεση φοροδιαφυγής για την οποία τον κυνηγούσε το ΣΔΟΕ και την οποία προσπάθησε να αναγορεύσει σε πολιτικό ζήτημα, εκμεταλλευόμενος τη θέση του ως βουλευτή. Δεύτερον, είναι από εκείνους που σε καθημερινή βάση καταργούσαν τα Μνημόνια και όλους τους εφαρμοστικούς τους νόμους. Πιο προκλητικά από οποιοδήποτε άλλο στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν προσφερόταν, λοιπόν, για υπουργός σε κάποιο μνημονιακό υπουργείο.

ΥΓ: Ο... αντι-Μητρόπουλος, ο Δ. Στρατούλης που ορκίστηκε αναπληρωτής υπουργός με αρμοδιότητα την κοινωνική ασφάλιση, φρόντισε να κάνει την κωλοτούμπα πριν ακόμη ορκιστεί. Προσερχόμενος για την ορκωμοσία, είπε έξω από το προεδρικό μέγαρο: «*πρώτη προτεραιότητά μας είναι να σταματήσουμε τη μείωση των συντάξεων*». Να σταματήσουμε τη μείωση, όχι να τις αυξήσουμε.

Σαλίγκαρος

Έκπληξη ενδεχομένως προκάλεσε και η υπουργοποίηση του Νίκου Κοτζιά και μάλιστα στο νευραλγικό υπουργείο Εξωτερικών. Αν όμως σκεφτεί κανείς ότι «τον ήθελαν» οι Αμερικάνοι και πως στα υπουργεία Αμυνας και Εξωτερικών δε διορίζεται κανένας αν δεν ανάψει το πράσινο φως από την πρεσβεία (μία είναι η πρεσβεία), τότε δεν υπάρχει έκπληξη. Αλλωστε, ο κ. Κοτζιάς έχει ένα πλούσιο βιογραφικό. Γόνος μεγαλοαστικής οικογένειας, υπήρξε αναπληρωματικό μέλος της ΚΕ του Περισσού, από τα στελέχη που ανέδειξε ο Χ. Φλωράκης για ν’ αποτελέσουν την «αυλή» του και αποχώρησε με τα υπόλοιπα στελέχη το 1989. Όταν οι άλλοι δημιούργησαν το ΝΑΡ, ο Κοτζιάς δεν πήγε μαζί τους. Για ένα φεγγάρι περιπλανόταν σε παραπλήσιους χώρους, παριστάνοντας τον μεγάλο θεωρητικό. Μέχρι που βρέθηκε στο επιτελείο του Γιωργάκη Παπανδρέου. Σύμβουλός του στο υπουργείο Εξωτερικών και άνθρωπος ειδικών αποστολών. Κάποια στιγμή τα έσπασαν (άγνωστο γιατί), ο Κοτζιάς έφτιαξε μια ομάδα, προσέγγισε τον ΣΥΡΙΖΑ και βρέθηκε υπουργός Εξωτερικών στην πρώτη συγκυβέρνησή του.

Περιμένοντας τη Μαρία

Εμείς το είχαμε γράψει. Οι βουλευτές της ΔΗΜΑΡ που πίεζαν τον Κουβέλη να προσχωρήσει χωρίς όρους στον ΣΥΡΙΖΑ, είχαν κάνει τις παρασηνιικές συμφωνίες τους με τους Τσιπραίους. Ο Πανούσης, που τάχα θα επέστρεφε στη δουλειά του στο πανεπιστήμιο, ορκίστηκε ήδη υπουργός Μπάτσων και Καταστολής. Περιμένουμε να πληροφορηθούμε τι κρατικό πόστο θα πάρει η Ρεπούση.

Ποτάμι

Συναίνεση μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό

Η πρώτη αντίδραση του Θεοδωράκη μετά την ανακοίνωση της κυβερνητικής συνεργασίας Τσίπρα-Καμμένου έδειξε ότι αιφνιδιάστηκε. Εβγαλε πίκρα, επειδή ο Τσίπρας προτίμησε τον Καμμένο αντί γι’ αυτόν. «Πρώτη φορά η συγκρότηση μιας κυβέρνησης ανακοινώνεται από τον αρχηγό του έκτου κόμματος», δήλωσε.

Θα έπρεπε, όμως, να το περιμένει. Γιατί ο Τσίπρας να τεθεί άμεσα υπό τη δική του ομηρία και την ομηρία των αφεντικών του και να μην προτιμήσει τον Καμμένο, ο οποίος ανένιψε μετά από μακρύ κόμα και επομένως έχει λιγότερες απαιτήσεις, ενώ τον θέλουν και οι Αμερικάνοι; Εκ του αποτελέσματος, η κίνηση με τον Καμμένο (προετοιμασμένη από πριν στο παρασκήνιο) ήταν κίνηση ματ σε βάρος του Θεοδωράκη και των αφεντικών του, των βαρόνων των ΜΜΕ.

Γι’ αυτό και μετά την έκφραση της πίκρας, ο Θεοδωράκης έβαλε την ουρά στα σκέλια και έσπευσε στην Κουμουνδούρου για να συναντηθεί με τον Τσίπρα και ν’ ανακοινώσει ότι το Ποτάμι θα είναι κοντά στη νέα κυβέρνηση. Βγαίνοντας από τη συνάντηση, ο Θεοδωράκης τόνισε πως διαπιστώθηκαν σημεία επαφής ανάμεσα σε ΣΥΡΙΖΑ και Ποτάμι, ωστόσο «υπάρχουν και πολλές επιφυλάξεις». Αμέσως μετά, έκανα ένα βήμα παραπέρα: «Εμείς θα θέλαμε να δούμε τι πραγματικά θέλει να διαπραγματευτεί ο ΣΥΡΙΖΑ με τους Ευρωπαίους και αν το δούμε είμαστε διατεθειμένοι να συμμετάσχουμε σε μια εθνική ομάδα διαπραγμάτευσης».

Άκουσε ο Βενιζέλος τον Θεοδωράκη, ζήτησε και πετάχτηκε κι αυτός σαν το πορδοβούλωμα: «Το ΠΑΣΟΚ είναι υπέρ του να συμμετάσχει στην Εθνική Ομάδα Διαπραγμάτευσης, αν μας ζητηθεί».

Θα τους βάλει όλους (πλην ΝΔ και Περισσού) σ’ αυτό που θα ονομαστεί εθνική ομάδα διαπραγμάτευσης; Δεν το αποκλείουμε. Υπάρχει καλύτερο άλλοθι για τις κωλοτούμπες που θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ στη διαπραγμάτευση με τους ιμπεριαλιστές δανειστές; Θα είναι και ένα καλό αντίβαρο για τον Καμμένο, αν αυτός δοκιμάσει να συνεχίσει τα αντιμνημονιακά τσαλιμάκια. Και εναλλακτική λύση για μια νέα συγκυβέρνηση (ΣΥΡΙΖΑ-Ποτάμι-ΠΑΣΟΚ), αν ο Καμμένος την κάνει.

Το ερώτημα είναι γιατί το Ποτάμι και ο Βενιζέλος να θελήσουν να παίξουν το παιχνίδι του ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί αυτό θέλουν τα μεγάλα αφεντικά. Θέλουν στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ για να μην καταρρεύσει αμέσως μετά τις κωλοτούμπες και δημιουργία ενός κεντρώου πολιτικού πόλου που να μπορεί να λειτουργήσει πραγματικά ως συμπληρωματική δύναμη.

Κομμάτια και θρύψαλα

Το ΠΑΣΟΚ κατέρρευσε επειδή έφτιαξε κόμμα ο Γιωργάκης. Το είπε με τον πιο επίσημο τρόπο ο ίδιος ο Βενιζέλος, βγάζοντας όλη τη χολή που με μεγάλο ζόρι κατάπινε κατά την προεκλογική περίοδο. Τον διαψεύδει ακόμη και η απλή αριθμητική. Το ποσοστό που πήρε πανελλαδικά ο Γιωργάκης είναι χαμηλότερο από το ποσοστό που πήραν αθροιστικά ο Λεβέντης με τον Γκλέτσο. Και στη Θεσσαλονίκη, την εκλογική περιφέρεια του Βενιζέλου, ο Λεβέντης πήρε 17.735 ψήφους και ο Βενιζέλος μόλις 14.280. Υπάρχει μεγαλύτερη ξεφτίλα απ’ αυτό; Πασόκοι που δεν ήθελαν να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ (ένα κομμάτι του σκληρού πυρήνα των μελών, οπαδών και ψηφοφόρων του πάλαι ποτέ κραταιού ΠΑΣΟΚ) ψήφισαν «δαγκωτό» Λεβέντη και Γκλέτσο, στέλνοντας το δικό τους μήνυμα στον Βενιζέλο, αλλά και στον Γιωργάκη.

Το ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου, που στις ευρωεκλογές είχε πάρει 458.403 ψήφους (756.024 τον Ιούνη του 2012), κατρακύλησε στις 289.482 ψήφους. Εχασε προς όλες τις κατευθύνσεις, προς τον ΣΥΡΙΖΑ, το Ποτάμι, τον Γκλέτσο και τον Λεβέντη, το κόμμα του Γιωργάκη. Με ποσοστό μόλις 4,68% κατέλαβε την τελευταία θέση (ο Καμμένος πέρασε τον Βενιζέλο!), με 13 βουλευτές (όσους και ο Καμμένος). Ο Βενιζέλος υποσχέθηκε συνέδριο, στο οποίο θα τεθεί και θέμα ηγεσίας, όμως σπεύδει να διαψεύσει με οργή κάθε είδηση ότι παραιτείται. Είναι ο ίδιος άνθρωπος που το 2007 έτρεχε νυχτιάτικα στο Ζάππειο τη βραδιά των εκλογών, για να ζητήσει την παραίτηση του

Παπανδρέου που ηττήθηκε από τον Καραμανλή. Από την άλλη, έχει μεγάλη πλάκα το φαινόμενο ενός κόμματος του 4,7% που έχει μισή ντουζίνα υποψηφίους αρχηγούς που θέλουν να σώσουν τη χώρα (Φώφη, Λοβέρδος, Χρυσοχοϊδης, Ανδρουλάκης, Κωνσταντινόπουλος, Πιερρακάκης). Αναμένονται στιγμές απείρου κάλλους.

Ο Γιωργάκης δεν τα κατάφερε. Με μόλις 152.230 ψήφους και ποσοστό 2,46% έμεινε εκτός Βουλής. Όσοι τον ακολούθησαν συνειδητοποίησαν ότι το καθαρόαιμο αποδείχτηκε μουλάρι. Υποτίμησαν τη μνήμη του ελληνικού λαού και νόμισαν ότι

τρία χρόνια ήταν αρκετά για να ξεπλυθεί εκείνος που στη συνείδηση του λαού είναι ταυτισμένος με την είσοδο στο μνημονιακό εφιάλτη. Κάποιοι από δαύτους (π.χ. Σαχινίδης) ίσως να είχαν εκλεγεί βουλευτές αν έμεναν στο ΠΑΣΟΚ. Θέλησαν ν’ ανοίξουν ηγετική περπατησιά και ακολούθησαν τον Γιωργάκη σ’ αυτή την καρικατούρα προεκλογικής εκστρατείας, έχοντας απέναντί τους όχι μόνο την πλειοψηφία του λαού, αλλά και τα αστικά ΜΜΕ ακόμη, που «έθαψαν» το ΚΙΔΗΣΟ. Τώρα, ο Γιωργάκης λέει ότι θα συνεχίσει κι αυτοί, τουλάχιστον για ένα διάστημα, θα πρέπει να τον ακολουθήσουν.

Όσο για τον κυρ-Φώτη, πήρε λιγότερες ψήφους και από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προσπάθησε να πλασάρει το όνομά του ως υποψηφίου υπουργού Δικαιοσύνης, οι Τσιπραίοι δεν τσίμπησαν και ο άλλοτε «σοφός» πολιτικός της Αριστεράς της ευθύνης» έπεσε σε βαθιά κατάθλιψη. Δεν του απομένει τίποτα πλέον. Θυμίζει ξεπεσμένο ταχυδακτυλουργό των πανηγυριών, που τον εγκατέλειψαν ακόμη και τα κουνελάκια που έβγαζε από το καπέλο του. Το «είμαστε εδώ!», με το οποίο έκλεισε τη μετεκλογική του δήλωση θύμιζε πείσμα μικρού παιδιού που σκορπά γέλιο στον οικογενειακό του περίγυρο.

Διαβεβαιώσεις στους εφοπλιστές

Πέμπτη 22 Γενάρη, τρεις μέρες πριν τις εκλογές. 1ο Ναυτιλιακό Φόρουμ της «Ναυτεμπορικής». Ο πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών Θ. Βενιάμης δηλώνει από το βήμα του συνεδρίου ότι για τους εφοπλιστές είναι απαίτηση «ο σεβασμός από όλους του υφιστάμενου θεσμικού πλαισίου λειτουργίας» της ελληνικής ναυτιλίας, «το οποίο της επιτρέπει να παραμένει ανταγωνιστική σε παγκόσμιο επίπεδο».

Παίρνοντας τη σκυτάλη, ο Γ. Σταθάκης (νυν υπερυπουργός με αρμοδιότητα και τη

ναυτιλία), προς τον οποίο απευθυνόταν η προειδοποίηση Βενιάμη, απάντησε ότι «δεν θα υπάρξουν αιφνιδιασμοί» και «αν γίνουν αλλαγές, αυτές θα προέλθουν ύστερα από διαβούλευση». Γόνος εφοπλιστικής οικογένειας ο ίδιος, δεν παρέλειψε να εκφράσει τη βεβαιότητα ότι στις προκλήσεις που αντιμετωπίζει η Ελλάδα «η ναυτιλία θα είναι παρούσα, όπως ήταν πάντα».

Μπορούμε εύκολα να φανταστούμε τι θα γίνει τώρα που οι προεκλογικές ανάγκες δεν υπάρχουν πλέον.

Πιπέρι στη γλώσσα

Καλή η δημαγωγία μέσω των λεγόμενων social media, αλλά αυτό το ρημάδι το Ιντερνετ έχει το ελάττωμα να κρατάει αρχείο, το οποίο είναι πολύ εύκολα προσβάσιμο. Κάνεις ένα ψάξιμο και πιάνεις τον κλέφτη επ’ αυτοφώω. Ετσι την πάτησε και ο «πολύς» Δ. Παπαδημούλης, που συναγωνίζεται τον Μπουμπούκο σε «τιτίβισματα» στο twitter.

Στις 26 και 27 Απρίλη του

2012, ενόψει των εκλογών, στις οποίες ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικούσε την εξουσία και αντιμετώπιζε την ερώτηση «με ποιους θα κυβερνήσετε;», ο Παπαδημούλης «τιτίβιζε» μανιωδώς:

«Μην ανησυχείτε. Ο Καμμένος είναι τόσο δεξιός που δεν υπάρχει περίπτωση να έδινε ανοχή σε μια κυβέρνηση συνεργασίας της Αριστεράς».

«Δεν υπάρχει καμία δυνατότητα κυβερνητικής σύμπραξης

με τον Πάνο Καμμένο. Ανήκει στην πολυκατοικία της Δεξιάς».

«Η διαδρομή και οι θέσεις του Πάνου Καμμένου τον τοποθετούν **δεξιότερα της ΝΔ**».

«Μια αριστερή-αντιμνημονιακή κυβέρνηση που θα εξαρτάται από την ψήφο του Πάνου Καμμένου είναι αδύνατο να σταθεί».

Πολλοί αριστεροί ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ και τους βγήκε Καμμένος, Κουϊκ και Κουντουρά. Ας πρόσεχαν...

Βουλευτικές Εκλογές Γενάρη 2015

Ένα αναμενόμενο συντηρητικό εκλογικό αποτέλεσμα

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 25ης Γενάρη συζητήθηκε μόνο το βράδυ της Κυριακής των εκλογών. Καθώς πρωί-πρωί τη Δευτέρα ο Τσίπρας συναντήθηκε με τον Καμμένο και ανακοίνωσαν ότι σχηματίζουν κυβέρνηση, για ν' ακολουθήσει ο ορμαγδός της ορκωμοσίας του Τσίπρα, της ανακοίνωσης των υπουργών, της ορκωμοσίας τους και των τελευταίων παράδοσης-παραλαβής στα υπουργεία, η φιλολογία για το εκλογικό αποτέλεσμα κόπηκε «μαχαίρι». Και δεν αναμένεται να επανέλθει, καθώς φούντωσε ήδη η φιλολογία για το πρόσωπο που θα προτείνει ο Τσίπρας για την προεδρία της Δημοκρατίας, ενώ μόλις τελειώσουν τα θεσμικά (εκλογή προεδρείου της Βουλής, προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης και ψήφος εμπιστοσύνης, εκλογή προέδρου της Δημοκρατίας), θ' αρχίσουν οι επί της ουσίας διαπραγματεύσεις με τους δανειστές, οι οποίοι έστειλαν ήδη τον Σουλτς και τον Ντεϊσελμπλουμ για επισκέψεις αβροφροσύνης στην Αθήνα. Και να μην ξεχνάμε ότι στις 12 Φλεβάρη ο Τσίπρας θα έχει την πρώτη συμμετοχή του σε σύνοδο κορυφής (ή φωτογραφίες και τα βίντεο με την Μέρκελ, τον Ολάντ, τον Ρέντι και τους υπόλοιπους θα μονοπωλήσουν την επικαιρότητα).

Ας κάνουμε, λοιπόν, από τώρα ένα σύντομο απολογισμό του εκλογικού αποτελέσματος, γιατί μάλλον δε θα μας ξαναδοθεί η ευκαιρία.

Στις γενικές του γραμμές το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο και δεν περιέκλειε κλίξεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε, όπως αναμενόταν, φτάνοντας να αναστα από την αυτοδυναμία και με διαφορά που δεν την κατέγραφαν τα σημάδια γκάλοπ, όμως πολλοί την ψυχαναγκάζααν, γνωρίζοντας ότι υπάρχει ένα τμήμα του εκλογικού σώματος που περιμένει μέχρι την τελευταία στιγμή και πάει με το ρεύμα. Η ΝΔ έχασε, αλλά δεν συντετριβή, οι νεοναζί πήραν χαλαρά την τρίτη θέση, με μικρές απώλειες, από το συνωνθύλευμα της Κεντροαριστεράς διασώθηκε μόνο το Ποτάμι, ενώ ο Βενιζέλος μόλις που μπήκε στη Βουλή και ο Γιωργάκης δεν τα κατάφερε, ο Περισσός δεν συντετριβή από τα διλήμματα του ΣΥΡΙΖΑ και ο Καμμένος έκανε την έκπληξη, ξεπερνώντας οριακά το ΠΑΣΟΚ, ενώ που όλοι τον είχαν ξεγραμμένο.

Πώς αλλιώς εκτός από συντηρητικό μπορεί να χαρακτηριστεί αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα, όταν πρώτος βγαίνει ο πιο συντηρητικός ΣΥΡΙΖΑ όλων των εποχών, η ΝΔ με καθαρά ακροδεξιά ατζέντα συγκρατεί τις δυνάμεις της, οι νεοναζί διατηρούν την τρίτη θέση που είχαν στις ευρωεκλογές και η Κεντροαριστερά των Μνημονίων παίρνει συνολικά (Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ, ΚΙΔΗΣΟ,

ΔΗΜΑΡ) πάνω από 13%; Όταν επιτρέψει στον ΣΥΡΙΖΑ να σχηματίσει κυβέρνηση με τον ακροδεξιό Καμμένο, χωρίς ν' ακουστεί «κιχη»; Κάποιοι, βέβαια, βλέπουν μόνο την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν «νίκη της Αριστεράς», επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοπροσδιορίστηκε ως Αριστερά και έτσι τον αντιμετωπίζουν το εγγύριο και διεθνείς αστικό μιντιακό σύστημα. Αυτοί που εξακολουθούν να προβάλλουν αυτόν τον ανιστόρητο ισχυρισμό θα έπρεπε να κάνουν μόνο μια απλή σύγκριση ανάμεσα στον προεκλογικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ σ' αυτές τις εκλογές και στον προεκλογικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ στις δύο διαδοχικές προεκλογικές περιόδους του 2012. Η μέρα με τη νύχτα. Αυτό σημειώνεται και από όλους τους διεθνείς αναλυτές, οι οποίοι είναι σίγουροι για το «ρεαλισμό» με τον οποίο θα πολιτευθεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν: ή ο ΣΥΡΙΖΑ το 2012 είχε μια πολιτική ρεαλιστικά εφαρμοσμένη στην Αθήνα. Και να μην ξεχνάμε ότι στις 12 Φλεβάρη ο Τσίπρας θα έχει την πρώτη συμμετοχή του σε σύνοδο κορυφής (ή φωτογραφίες και τα βίντεο με την Μέρκελ, τον Ολάντ, τον Ρέντι και τους υπόλοιπους θα μονοπωλήσουν την επικαιρότητα).

Ας κάνουμε, λοιπόν, από τώρα ένα σύντομο απολογισμό του εκλογικού αποτελέσματος, γιατί μάλλον δε θα μας ξαναδοθεί η ευκαιρία.

Στις γενικές του γραμμές το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο και δεν περιέκλειε κλίξεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε, όπως αναμενόταν, φτάνοντας να αναστα από την αυτοδυναμία και με διαφορά που δεν την κατέγραφαν τα σημάδια γκάλοπ, όμως πολλοί την ψυχαναγκάζααν, γνωρίζοντας ότι υπάρχει ένα τμήμα του εκλογικού σώματος που περιμένει μέχρι την τελευταία στιγμή και πάει με το ρεύμα. Η ΝΔ έχασε, αλλά δεν συντετριβή, οι νεοναζί πήραν χαλαρά την τρίτη θέση, με μικρές απώλειες, από το συνωνθύλευμα της Κεντροαριστεράς διασώθηκε μόνο το Ποτάμι, ενώ ο Βενιζέλος μόλις που μπήκε στη Βουλή και ο Γιωργάκης δεν τα κατάφερε, ο Περισσός δεν συντετριβή από τα διλήμματα του ΣΥΡΙΖΑ και ο Καμμένος έκανε την έκπληξη, ξεπερνώντας οριακά το ΠΑΣΟΚ, ενώ που όλοι τον είχαν ξεγραμμένο.

Πώς αλλιώς εκτός από συντηρητικό μπορεί να χαρακτηριστεί αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα, όταν πρώτος βγαίνει ο πιο συντηρητικός ΣΥΡΙΖΑ όλων των εποχών, η ΝΔ με καθαρά ακροδεξιά ατζέντα συγκρατεί τις δυνάμεις της, οι νεοναζί διατηρούν την τρίτη θέση που είχαν στις ευρωεκλογές και η Κεντροαριστερά των Μνημονίων παίρνει συνολικά (Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ, ΚΙΔΗΣΟ,

ΔΗΜΑΡ) πάνω από 13%; Όταν επιτρέψει στον ΣΥΡΙΖΑ να σχηματίσει κυβέρνηση με τον ακροδεξιό Καμμένο, χωρίς ν' ακουστεί «κιχη»; Κάποιοι, βέβαια, βλέπουν μόνο την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν «νίκη της Αριστεράς», επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοπροσδιορίστηκε ως Αριστερά και έτσι τον αντιμετωπίζουν το εγγύριο και διεθνείς αστικό μιντιακό σύστημα. Αυτοί που εξακολουθούν να προβάλλουν αυτόν τον ανιστόρητο ισχυρισμό θα έπρεπε να κάνουν μόνο μια απλή σύγκριση ανάμεσα στον προεκλογικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ σ' αυτές τις εκλογές και στον προεκλογικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ στις δύο διαδοχικές προεκλογικές περιόδους του 2012. Η μέρα με τη νύχτα. Αυτό σημειώνεται και από όλους τους διεθνείς αναλυτές, οι οποίοι είναι σίγουροι για το «ρεαλισμό» με τον οποίο θα πολιτευθεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν: ή ο ΣΥΡΙΖΑ το 2012 είχε μια πολιτική ρεαλιστικά εφαρμοσμένη στην Αθήνα. Και να μην ξεχνάμε ότι στις 12 Φλεβάρη ο Τσίπρας θα έχει την πρώτη συμμετοχή του σε σύνοδο κορυφής (ή φωτογραφίες και τα βίντεο με την Μέρκελ, τον Ολάντ, τον Ρέντι και τους υπόλοιπους θα μονοπωλήσουν την επικαιρότητα).

Ας κάνουμε, λοιπόν, από τώρα ένα σύντομο απολογισμό του εκλογικού αποτελέσματος, γιατί μάλλον δε θα μας ξαναδοθεί η ευκαιρία.

Στις γενικές του γραμμές το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο και δεν περιέκλειε κλίξεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε, όπως αναμενόταν, φτάνοντας να αναστα από την αυτοδυναμία και με διαφορά που δεν την κατέγραφαν τα σημάδια γκάλοπ, όμως πολλοί την ψυχαναγκάζααν, γνωρίζοντας ότι υπάρχει ένα τμήμα του εκλογικού σώματος που περιμένει μέχρι την τελευταία στιγμή και πάει με το ρεύμα. Η ΝΔ έχασε, αλλά δεν συντετριβή, οι νεοναζί πήραν χαλαρά την τρίτη θέση, με μικρές απώλειες, από το συνωνθύλευμα της Κεντροαριστεράς διασώθηκε μόνο το Ποτάμι, ενώ ο Βενιζέλος μόλις που μπήκε στη Βουλή και ο Γιωργάκης δεν τα κατάφερε, ο Περισσός δεν συντετριβή από τα διλήμματα του ΣΥΡΙΖΑ και ο Καμμένος έκανε την έκπληξη, ξεπερνώντας οριακά το ΠΑΣΟΚ, ενώ που όλοι τον είχαν ξεγραμμένο.

Πώς αλλιώς εκτός από συντηρητικό μπορεί να χαρακτηριστεί αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα, όταν πρώτος βγαίνει ο πιο συντηρητικός ΣΥΡΙΖΑ όλων των εποχών, η ΝΔ με καθαρά ακροδεξιά ατζέντα συγκρατεί τις δυνάμεις της, οι νεοναζί διατηρούν την τρίτη θέση που είχαν στις ευρωεκλογές και η Κεντροαριστερά των Μνημονίων παίρνει συνολικά (Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ, ΚΙΔΗΣΟ,

ΔΗΜΑΡ) πάνω από 13%; Όταν επιτρέψει στον ΣΥΡΙΖΑ να σχηματίσει κυβέρνηση με τον ακροδεξιό Καμμένο, χωρίς ν' ακουστεί «κιχη»; Κάποιοι, βέβαια, βλέπουν μόνο την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν «νίκη της Αριστεράς», επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοπροσδιορίστηκε ως Αριστερά και έτσι τον αντιμετωπίζουν το εγγύριο και διεθνείς αστικό μιντιακό σύστημα. Αυτοί που εξακολουθούν να προβάλλουν αυτόν τον ανιστόρητο ισχυρισμό θα έπρεπε να κάνουν μόνο μια απλή σύγκριση ανάμεσα στον προεκλογικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ σ' αυτές τις εκλογές και στον προεκλογικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ στις δύο διαδοχικές προεκλογικές περιόδους του 2012. Η μέρα με τη νύχτα. Αυτό σημειώνεται και από όλους τους διεθνείς αναλυτές, οι οποίοι είναι σίγουροι για το «ρεαλισμό» με τον οποίο θα πολιτευθεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν: ή ο ΣΥΡΙΖΑ το 2012 είχε μια πολιτική ρεαλιστικά εφαρμοσμένη στην Αθήνα. Και να μην ξεχνάμε ότι στις 12 Φλεβάρη ο Τσίπρας θα έχει την πρώτη συμμετοχή του σε σύνοδο κορυφής (ή φωτογραφίες και τα βίντεο με την Μέρκελ, τον Ολάντ, τον Ρέντι και τους υπόλοιπους θα μονοπωλήσουν την επικαιρότητα).

Ας κάνουμε, λοιπόν, από τώρα ένα σύντομο απολογισμό του εκλογικού αποτελέσματος, γιατί μάλλον δε θα μας ξαναδοθεί η ευκαιρία.

ΔΗΜΑΡ) πάνω από 13%; Όταν επιτρέψει στον ΣΥΡΙΖΑ να σχηματίσει κυβέρνηση με τον ακροδεξιό Καμμένο, χωρίς ν' ακουστεί «κιχη»; Κάποιοι, βέβαια, βλέπουν μόνο την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν «νίκη της Αριστεράς», επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοπροσδιορίστηκε ως Αριστερά και έτσι τον αντιμετωπίζουν το εγγύριο και διεθνείς αστικό μιντιακό σύστημα. Αυτοί που εξακολουθούν να προβάλλουν αυτόν τον ανιστόρητο ισχυρισμό θα έπρεπε να κάνουν μόνο μια απλή σύγκριση ανάμεσα στον προεκλογικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ σ' αυτές τις εκλογές και στον προεκλογικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ στις δύο διαδοχικές προεκλογικές περιόδους του 2012. Η μέρα με τη νύχτα. Αυτό σημειώνεται και από όλους τους διεθνείς αναλυτές, οι οποίοι είναι σίγουροι για το «ρεαλισμό» με τον οποίο θα πολιτευθεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν: ή ο ΣΥΡΙΖΑ το 2012 είχε μια πολιτική ρεαλιστικά εφαρμοσμένη στην Αθήνα. Και να μην ξεχνάμε ότι στις 12 Φλεβάρη ο Τσίπρας θα έχει την πρώτη συμμετοχή του σε σύνοδο κορυφής (ή φωτογραφίες και τα βίντεο με την Μέρκελ, τον Ολάντ, τον Ρέντι και τους υπόλοιπους θα μονοπωλήσουν την επικαιρότητα).

Ας κάνουμε, λοιπόν, από τώρα ένα σύντομο απολογισμό του εκλογικού αποτελέσματος, γιατί μάλλον δε θα μας ξαναδοθεί η ευκαιρία.

Στις γενικές του γραμμές το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο και δεν περιέκλειε κλίξεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε, όπως αναμενόταν, φτάνοντας να αναστα από την αυτοδυναμία και με διαφορά που δεν την κατέγραφαν τα σημάδια γκάλοπ, όμως πολλοί την ψυχαναγκάζααν, γνωρίζοντας ότι υπάρχει ένα τμήμα του εκλογικού σώματος που περιμένει μέχρι την τελευταία στιγμή και πάει με το ρεύμα. Η ΝΔ έχασε, αλλά δεν συντετριβή, οι νεοναζί πήραν χαλαρά την τρίτη θέση, με μικρές απώλειες, από το συνωνθύλευμα της Κεντροαριστεράς διασώθηκε μόνο το Ποτάμι, ενώ ο Βενιζέλος μόλις που μπήκε στη Βουλή και ο Γιωργάκης δεν τα κατάφερε, ο Περισσός δεν συντετριβή από τα διλήμματα του ΣΥΡΙΖΑ και ο Καμμένος έκανε την έκπληξη, ξεπερνώντας οριακά το ΠΑΣΟΚ, ενώ που όλοι τον είχαν ξεγραμμένο.

Ας κάνουμε, λοιπόν, από τώρα ένα σύντομο απολογισμό του εκλογικού αποτελέσματος, γιατί μάλλον δε θα μας ξαναδοθεί η ευκαιρία.

Στις γενικές του γραμμές το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο και δεν περιέκλειε κλίξεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε, όπως αναμενόταν, φτάνοντας να αναστα από την αυτοδυναμία και με διαφορά που δεν την κατέγραφαν τα σημάδια γκάλοπ, όμως πολλοί την ψυχαναγκάζααν, γνωρίζοντας ότι υπάρχει ένα τμήμα του εκλογικού σώματος που περιμένει μέχρι την τελευταία στιγμή και πάει με το ρεύμα. Η ΝΔ έχασε, αλλά δεν συντετριβή, οι νεοναζί πήραν χαλαρά την τρίτη θέση, με μικρές απώλειες, από το συνωνθύλευμα της Κεντροαριστεράς διασώθηκε μόνο το Ποτάμι, ενώ ο Βενιζέλος μόλις που μπήκε στη Βουλή και ο Γιωργάκης δεν τα κατάφερε, ο Περισσός δεν συντετριβή από τα διλήμματα του ΣΥΡΙΖΑ και ο Καμμένος έκανε την έκπληξη, ξεπερνώντας οριακά το ΠΑΣΟΚ, ενώ που όλοι τον είχαν ξεγραμμένο.

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγματεύσεως και της αμοιβαία επωφελούς συνεννόησης»

Τσίπρας, μια μέρα πριν τις εκλογές

Το σαβουάρ βιβρ του αστικού κοινοβουλευτισμού επιβάλλει να περιμένει κανείς τις προγραμματικές δηλώσεις μιας νέας κυβερνήσεως για να κάνει την πρώτη ολοκληρωμένη κριτική του. Τι να τις κάνει, όμως, τις προγραμματικές δηλώσεις, όταν ο Α. Τσίπρας φρόντισε να παρουσιάσει το credo της κυβέρνησής του μια μέρα πριν τις εκλογές, σε τετραετία αποκλειστική συνέντευξή του στο «Βήμα» του Ψυχάρη, η οποία παρουσιάστηκε με τον διθυραμβικό τίτλο (σε κόκκινο φόντο παρακαλώ) «Ο Αλέξης Τσίπρας μιλάει για την κυβέρνηση, τον πρόεδρο, την τρόικα, τη

Μέρκελ, τις τράπεζες - Το σχέδιο για την επόμενη μέρα - Προαναγγέλλει σαρωτικές αλλαγές στο κράτος για την πάταξη της διαφθοράς»; Ο ίδιος ο τίτλος προιδεάζει για το περιεχόμενο της συνέντευξης, καθώς το κέντρο βάρους πέφτει στις «σαρωτικές αλλαγές στο κράτος για την πάταξη της διαφθοράς», ενώ απουσιάζουν λέξεις όπως μνημόνιο, τραπέζι αποκλειστική συνέντευξή του στο «Βήμα» του Ψυχάρη, η οποία παρουσιάστηκε με τον διθυραμβικό τίτλο (σε κόκκινο φόντο παρακαλώ) «Ο Αλέξης Τσίπρας μιλάει για την κυβέρνηση, τον πρόεδρο, την τρόικα, τη

Μόνια και τους εφαρμοστικούς τους νόμους με ένα νόμο», όμως σ' αυτή τη συνέντευξη ο Τσίπρας πέταξε στα σκουπίδια και το περιβόητο «πρόβλημα» που προτίθεται να κάνει, σ' αυτόν τον τομέα. Σημειώνουμε ότι σ' αυτόν τον «πρώτο πυλώνα» δεν περιλαμβάνονταν κανένα μέτρο «Βήματος» ο Τσίπρας απευθύνθηκε στο αστικό κοινό και στους ιμπεριαλιστές δανειστές.

Μια μέρα πριν τις εκλογές, ο Τσίπρας πέταξε στα σκουπίδια το περιβόητο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», κρατώντας απ' αυτό μόνο

τον «πρώτο πυλώνα», την «αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης». Χωρίς μάλιστα να δίνει αναλυτικές λεπτομέρειες για το ακριβές περιεχόμενο των «νομοθετικών παρεμβάσεων» που προτίθεται να κάνει, σ' αυτόν τον τομέα. Σημειώνουμε ότι σ' αυτόν τον «πρώτο πυλώνα» δεν περιλαμβάνονταν κανένα μέτρο «Βήματος» ο Τσίπρας απευθύνθηκε στο αστικό κοινό και στους ιμπεριαλιστές δανειστές.

Μια μέρα πριν τις εκλογές, ο Τσίπρας πέταξε στα σκουπίδια το περιβόητο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», κρατώντας απ' αυτό μόνο

ευρώ, κάρτα μετακίνησης για απόρους, κατάρηση της εξίσωσης του ειδικού φόρου κατανάλωσης στο πετρέλαιο θέρμανσης και κίνησης).

Με κίνηση που θα τη ζήλευσε πρωταθλητής της ενόργανης γυμναστικής, ο Τσίπρας πήδηξε πάνω από το «δεύτερο» και τον «τρίτο πυλώνα» που να αφορά τους εργαζόμενους και τη φορολογία, αλλά μόνο μέτρα φιλανθρωπικού τύπου (ρεύμα στους απόρους, κουπόνια σίτισης, ιατρική περίθαλψη, επιδότηση στέγης για αστέγους, 13η σύνταξη για την πάταξη της διαφθοράς και της ανομίας».

Μαστίγιο και καρότο από «αγορές» και Ευρωζώνη

Με μια απλή κίνηση, οι περιβόητες «αγορές» έστειλαν τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου στη «θεία Ανγκελα». Να συζητήσει πρώτα μαζί της, να καταλήξουν σε μια συμφωνία και μετά να αναζητήσει το ελληνικό κράτος δυνατότητα δανεισμού από την «ελεύθερη αγορά». Τη μέρα που το τρεπτό τσορμύ με των υπουργών, αναπληρωτών υπουργών και υφυπουργών ορκίζονταν ενώπιον του Παπούλια και αντάλλαζε ασημένιους, το Χρηματιστήριο κατέγραψε πτώση για δεύτερη συνεχή μέρα (οι τραπεζικές μετοχές έχαναν 18%), ενώ στις διεθνείς χρηματαγορές τα «σπρεντ» των ελληνικών ομολόγων έπαιρναν την ανηφόρα. Στα δεκαετή ομόλογα η απόδοση έφτασε στο 9,66% από 9,09% που ήταν την προηγούμενη μέρα, ενώ ανάλογες ανόδους είχαν οι αποδόσεις και των τριετών και πενταετών τίτλων.

Και καλά, στο Χρηματιστήριο της Αθήνας γινόταν ο συνήθης τζόγος, που θα ισορροπήσει τις επόμενες μέρες, όμως στις διεθνείς χρηματαγορές στελνόνταν μήνυμα στη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Τα δεκαετή ομόλογα των υπόλοιπων χωρών του «Νότου» παρέμειναν σταθερά (Ισπανία 1,38%, Πορτογαλία 2,42%, Ιρλανδία 1,1%) και μόνο οι αποδόσεις των ελληνικών εκτινάχτηκαν. Το μήνυμα προς τη νέα κυβέρνηση ήταν σαφές: Ξεκαθαρίστε την κατάσταση με τους «κσεσικούς» δανειστές σας, αλλιώς από μας λεφτά δεν μπορείτε να δανειστείτε.

Με τον ίδιο κυνισμό συμπεριφέρθηκαν και οι διεθνείς «οίκοι». Ο Moody's σε έκθεση προς τους πελάτες του χαρακτήρισε αρνητικό πιστωτικό γεγονός το εκλογικό αποτέλεσμα στην Ελλάδα, γιατί υπάρχει κίνδυνος να μην υπάρξει συμφωνία για παράταση ή ανανέωση του προγράμματος διάσωσης. Ο Standard & Poor's έθεσε την Ελλάδα, για το χρονικό διάστημα από τις 27 Γενάρη μέχρι τις 31 Μάρτη σε καθεστώς επανεξέτασης προς υποβάθμιση της πιστοληπτικής της αξιολόγησης. Τη μέρα που

ορκίζονταν η νέα κυβέρνηση, ο επικεφαλής οικονομολόγος του S&P Μόριτζ Κρέμερ χαρακτήριζε πολιτικά ανέκδοτο, αλλά και μικρής βραχυπρόθεσμης σημασίας ενδεχόμενο «κούρεμα» του ελληνικού χρέους.

Στην Αθήνα, με δηλώσεις του Μπαρουφάκη και διαρροές του Σκουρλέτη καλλιεργούνταν ένα κλίμα... ευτυχίας. Ξαν να τα είχαν ήδη βρει με την Ευρωζώνη, αφού ο Σουλτς καταφθάνει στην Αθήνα και μετά απ' αυτόν καταφθάνει ο Ντεϊσελμπλουμ, οι οποίες είχε ήδη επικοινωνήσει με τον «σταρ» Μπαρουφάκη, πριν καν ανακοινωθεί ο διορισμός του ως υπουργού Οικονομικών. Οι συρτάκι έπαιζαν αυτό το προπαγανδιστικό παιχνίδι από το πρωί της Δευτέρας: «Θα βρούμε μια αμοιβαία επωφέλη λύση - Η τρόικα δε θα ξαναφύγει - Τα λεφτά της τελευταίας δόσης δεν θα θέλουμε κτλ.» Ήταν παιχνίδι για εσωτερική κατανάλωση. Παράλληλα, συνέχισαν ένα παιχνίδι που είχαν ξεκινήσει προεκλογικά, με αναφορές στη στήριξη που τους προσφέρουν οι κορυφές της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας.

Από πλευράς Γερμανίας η στάση σκληρυνε από την πρώτη στιγμή. Ακόμη και στο τυπικό συνηχητήριο τηλεγράφημά της η Μέρκελ δεν παρέλειψε να σημειώσει με νόημα ότι ο Τσίπρας αναλαμβάνει την προθυπογραφή σε «δύσκολη στιγμή». Το πρόγραμμα της ίδιας μέρας, η Μέρκελ μίλησε στην κοινοβουλευτική της ομάδα και φρόντισε να διαρρεύσουν οι αναφορές της στην Ελλάδα. Σύμφωνα μ' αυτές, δεν βλέπει την αναγκαιότητα για «κούρεμα» του ελληνικού χρέους και την εκπλήσει η σχετική συζήτηση που γίνεται στην Ελλάδα, διότι οι δανειστές πρόσφεραν ήδη στην Ελλάδα χαμηλά επιτόκια και μετέθεσαν την αποπληρωμή του χρέους για μετά το 2020. Για τη Μέρκελ, η τελευταία δόση θα εκταμειωθεί μόνο αν η νέα ελληνική κυβέρνηση τηρήσει τους όρους του «προγράμματος» που την πλήρη ευθύνη για τις παραπάνω εξελίξεις έχει η νέα κυβέρνηση.

Ο Σόμπλε δεν άφησε μέρα που να μην κάνει και μια δήλωση για την Ελλάδα. Η Δευτέρα, δήλωσε πως περιμένει το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, με την οποία ασφαλώς θα συνεργαστεί, χωρίς να παραλείψει να τονίσει πως τα συμφωνήματα πρέπει να τηρηθούν. Ξέκοψε, δε, κάθε συζήτηση για «κούρεμα» του χρέους, λέγοντας ότι αυτό δεν είναι στην ατζέντα. Η βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους, κατέληξε, θα μπορούσε να εξεταστεί αφού πρώτα ολοκληρωθεί η πέμπτη αξιολόγηση. Την Τρίτη επανήλθε με ανάλογο περιεχόμενο και ύφους δηλώσεις. Διευκρίνισε ότι ο Ντεϊσελμπλουμ θα επισκεφτεί την Αθήνα ως άτομο και όχι ως απεσταλμένος του Eurogroup και κατέληξε με νόημα: «Κανείς δεν πρέπει να πιστεύει ότι είναι τόσο εύκολο να θεσπίσει υπόθεση. Είναι υπόθεση της νέας ελληνικής κυβέρνησης από τον Αλέξη Τσίπρα να αποφασίσει ποια γραμμή θα ακολουθήσει. Εμείς είμαστε πολύ χαλαροί. Ο κίνδυνος μόλυνσης της ευρωζώνης είναι μικρός».

Το ίδιο απόγευμα, προειδοποιητικές βολές έπεσαν και από τη Bundesbank. Το μέλος του ΔΣ της Ομοσπονδιακής Τράπεζας της Γερμανίας Πιοάκι Νάγκελ, σε συνέντευξή του στη «Handelsblatt», προειδοποίησε πως ενδεχόμενη διακοπή του προγράμματος βοήθειας, θα είχε «μοιραίες συνέπειες» για το ελληνικό τραπεζικό σύστημα. «Σε περίπτωση που αμφισβητηθεί η συνέχιση του προγράμματος βοήθειας για την Ελλάδα, θα μπορούσε να τεθεί αμέσως σε κίνδυνο η αναχρηματοδότηση της νομισματικής πολιτικής. Αυτό θα είχε μοιραίες συνέπειες για το ελληνικό οικονομικό σύστημα. Οι ελληνικές τράπεζες θα έχαναν τότε την πρόσβαση τους στα κεφάλαια της κεντρικής τράπεζας», δήλωσε.

Ακόμη και ο Ντεϊσελμπλουμ, έχοντας εισπράξει τη δημόσια προειδοποίηση του Σόμπλε ότι δε θα του επιτρέπει να παίξει προσωπικό παιχνίδι, φρόντισε να στείλει το δικό του μήνυμα την ίδια μέρα: «Το μήνυμα

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγματεύσεως και της αμοιβαία επωφελούς συνεννόησης»

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγματεύσεως και της αμοιβαία επωφελούς συνεννόησης»

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγματεύσεως και της αμοιβαία επωφελούς συνεννόησης»

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγματεύσεως και της αμοιβαία επωφελούς συνεννόησης»

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγματεύσεως και της αμοιβαία επωφελούς συνεννόησης»

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγματεύσεως και της αμοιβαία επωφελούς συνεννόησης»

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγματεύσεως και της αμοιβαία επωφελούς συνεννόησης»

Το «μικρό και ευέλκτο» κυβερνητικό σχήμα μετατράπηκε ήδη σε ένα πολυπλόκαμο τέρας (αναλυτικά γράφουμε στη σελίδα 11). Την «πάταξη της ανομίας και της διαφθοράς» δεν πρόκειται να τη δούμε, γιατί απλούστατα αυτά τα φαινόμενα είναι σύμφωτα με τον καπιταλισμό, τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να υπηρέτήσει. Τα παραμύθια περί «υγιούς επιχειρηματικότητας» είναι μόνο για κατάρηση των αντεργατικών και φορομηχτικών μέτρων της μνημονιακής περιόδου.

Αμέσως μετά την κυβερνητική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, μια σειρά υπουργών, συνεχίζοντας στο κλίμα της προεκλογικής δημαγωγίας, όταν έταζαν τα πάντα για να πάρουν ψήφους, άρχισαν να κάνουν ανάλογες δηλώσεις κατά τις τελευταίες παραλαβές των υπουργών, όταν οι τηλεοπτικές κάμερες ήταν καρφωμένες πάνω τους. Στο πρώτο υπουργικό συμβούλιο, όταν έκλεισαν οι κάμερες, ο Τσίπρας προσπάθησε να τους μαζέψει, ζητώντας τους να είναι φειδωλοί στις δηλώσεις τους μέχρι την ανώνυμη των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης. Επειδή οι «οφ κάμερα» νοουσίες του Τσίπρα δεν ακούστηκαν και οι «αγορές» για

δεύτερη συνεχή μέρα εκτίνασαν τα σπρεντ των ελληνικών ομολόγων στα ύψη (10,7% τα δεκαετή, 13,6% τα πενταετή, 17% τα τριετή), ενώ στο ελληνικό χρηματιστήριο κρεμούσαν πλερέζες (ο δείκτης των τραπεζικών μετοχών κατέγραψε τη δεύτερη μεγαλύτερη πτώση στην ιστορία του με -26,6% έναντι -32,45% το 1985), το Μαξίμου επέλεξε να βγει βραδιάτικα ο Δραγοσάκης, στο δρόμο έξω από το πρωθυπουργικό μέγαρο, και να δηλώσει ότι οι υπουργοί είναι πρωτάρηδες και δεν ξέρουν τι λένε!

Αν ακολουθήσει κάποιος τη διαδρομή του ΣΥΡΙΖΑ από την αντιπολίτευση στην κυβέρνηση, θα βρει τις εξής φάσεις: πρώτη πράξη της κυβέρνησης της Αριστεράς θα είναι με ένα μοναδικό νόμο να καταργήσει τα Μνημόνια και όλους τους εφαρμοστικούς τους νόμους - το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης με τους τέσσερις πυλώνες του δεν είναι αυτό που θέλουμε αλλά αυτό που μπορούμε να εφαρμόσουμε και είναι αυστηρά κοστολογημένο ώστε να μη δημιουργεί άλλοι μνημονιακοί προϋπολογισμούς - από το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης εφαρμοσμός είναι μόνο ο πρώτος και ο τέταρτος πυλώνας, οι άλλοι δύο παραπέμπονται στις ελληνικές καλένδες - ότι δυνατότητες θα έχουμε μετά την

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 12](#)

«προγράμματος», αυτές «σίγουρα δεν μπορούν να ξεκινήσουν από μηδενική βάση»!

Οι προειδοποιήσεις αυτές προκάλεσαν τη σχετική ταραχή στην Αθήνα και δόθηκε εντολή να κατέβουν οι τόνοι και ν' αρχίσει το γλείψιμο και οι δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Παραλαμβάνοντας το υπουργείο Οικονομικών από τον Χαρδούβελη, ο Μπαρουφάκης φρόντισε να αποδώσει σε «αφηγήματα τύπου Far West, τύπου μονομαχίας», στα οποία αρέσκονται οι δημοσιογράφοι του έθνους Τύπου, τα διαγράψουν τις τελευταίες μέρες. «Με τον κ. Ντάιελμπλουμ το τελευταίο που συζητήσαμε, ήταν η κοινή μας δέσμευση να αποδομήσουμε αυτού του είδους τα αφηγήματα. Θα τα αποδομήσουμε, τόσο επειδή είναι εκτός πραγματικότητας, όσο και επειδή δημιουργούν ανασφάλεια άνευ λόγου. Δεν θα υπάρξει καμία μονομαχία μεταξύ της κυβέρνησής μας και της Ευρώπης. Δεν θα υπάρξουν απειλές, δεν τίθεται θέμα ποιος θα υποχωρήσει πρώτος», είπε με έμφαση,

Λίγο αργότερα, βγαίνοντας από το Μαξίμου, όπου έγινε σύσκεψη των Τσίπρα, Δραγοσάκη, Μπαρουφάκη και Σταθάκη, ο Δραγοσάκης φρόντισε να στείλει το δικό του μήνυμα: «Η Ελλάδα από την Κυριακή το βράδυ είναι μια χώρα που έχει τις δικές της προτάσεις. Καταλαβαίνουμε πως και οι άλλες χώρες έχουν τις δικές τους προτάσεις, τα δικά τους κοινοβούλια και για αυτό μιλάμε για διάλογο και όχι για τσαμπουκάδες και αμοιβαίους εκβιασμούς!»

Η σκληρή κριση της γερμανικής κυβέρνησης σε επίπεδο δηλώσεων δεν είναι άσχετη από τη σπέκουλα που επιχειρήθηκε από την πλευρά του Ολάντ και του Ρέντι, οι οποίοι έσπευσαν να αγκαλιάσουν τον Τσίπρα, σε μια προσπάθεια να τον χρησιμοποιήσουν ως πιόνι στο δικό τους παζάρι με τη Γερμανία.

Ο Ολάντ ήταν ο πρώτος που τηλεφώνησε στον Τσίπρα για να τον συχαρεί, από το βράδυ της Κυριακής κιόλας, «εξεχνώντας»

το «Ολαντρέου». Τον προσκάλεσε μάλιστα στο Παρίσι «όσο πιο γρήγορα γίνεται». Ακολούθησε ο Ρέντι, ο οποίος μετά το τηλεφώνημα έστειλε και ένα θερμό μήνυμα, το οποίο ξεκινούσε με τις λέξεις «γαληνίτη Αλέξη» και σημείωνε ότι «μία ολοκληρωμένη παρακολούθηση με μεγάλη συγκινησιακή φόρτιση τις ελληνικές εξελίξεις. «Στην Ιταλία, ο Αλέξης Τσίπρας ονομάζεται Ματέο Ρέντι», έγραφε με νόημα στο twitter ο ιταλός υφυπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων.

Ο εθνικός γραμματέας για την Ευρώπη του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος Φιλίπ Κορντερί εξέδωσε ανακοίνωση, στην οποία χαίρεται «τη νίκη των αριστερών δυνάμεων στην Ελλάδα» και σημειώνει: «Από το 2012, ο Φρανσουά Ολάντ και οι σοσιαλδημοκράτες ηγέτες προσπάθησαν να επαναπροσανατολισούν την Ευρώπη. Θα βρουν στον Αλέξη Τσίπρα έναν σύμμαχο. Μόνο ενωμένη θα μπορέσει η Αριστερά να δημιουργήσει την Ευρώπη της Ανάπτυξης, της απασχόλησης και της αλληλεγγύης!» Σύμβουλος του Ολάντ, σε συνέντευξη του στη Liberation, δε δίστασε να πει ότι ο Ολάντ και το ΓΣΚ βλέπουν στο πρόσωπο του Τσίπρα «ένα αντίβαρο στη Μέρκελ»! Και συνέχισε: «Εξετάζοντας αυτά που προτείνει συγκεκριμένα ο Τσίπρας, βλέπουμε ότι είναι πράγματα με τα οποία συμφωνούμε (...). Το ίδιο ισχύει και σε ό,τι αφορά τον επαναπροσανατολισμό της Ευρώπης. Όλα όσα λέει ο Τσίπρας είναι προς την ίδια κατεύθυνση με τη δική μας». Αλλάγου ύφους, αλλά ουσίας, ο Ολάντ και ο Ρέντι, οι οποίοι έσπευσαν να αγκαλιάσουν τον Τσίπρα, σε μια προσπάθεια να τον χρησιμοποιήσουν ως πιόνι στο δικό τους παζάρι με τη Γερμανία.

Γι' αυτό οι Γερμανοί αποφάσισαν να σκληρύνουν τις δηλώσεις τους. Για να σφίξουν οι κόλποι, κατά το κοινώς λεγόμενο. Οχι μόνο στην Αθήνα (όπου αυτό δεν είναι καθόλου δύσκολο, όπως αποδείχθηκε από τις δηλώσεις Δραγοσάκη και Μπαρουφάκη), αλλά στο Παρίσι και στη Ρώμη.

Η ελάχιστη διεκδίκηση από την οποία δεν πρέπει να παραιτηθούν οι εκπαιδευτικοί

Ενίσχυση της δημόσιας εκπαίδευσης

Ηεπομένη των εκλογών βρήκε τη δημόσια εκπαίδευση βαριά πληγωμένη. Απαριθμούμε μόνο κάποιες από τις μεγαλύτερες πληγές της:

► Οι δημόσιες δαπάνες για την Παιδεία έχουν φθάσει στο ναδίρ. Τα σχολεία και τα πανεπιστήμια δε διαθέτουν τα στοιχειώδη για τις λειτουργικές τους ανάγκες. Περιβάλλον ευνοϊκό για την εισδοχή και δραστηριοποίηση εταιριών και ιδιωτικών συμφερόντων.

► Χιλιάδες εκπαιδευτικοί παραμένουν αδιόριστοι, ενώ τα σχολεία έχουν ακόμη και τώρα στο μέσον της σχολικής χρονιάς εκατοντάδες κενά.

► Σχολεία συγχωνεύθηκαν και καταργήθηκαν. Η δωρεάν μετακίνηση των μαθητών στα μακρινά πλέον σχολεία τους τέθηκε υπό αμφισβήτηση και μπήκε σε περιπέτειες.

► Πολυπληθή τμήματα μαθητών δημιουργήθηκαν εξαιτίας των συγχωνεύσεων και των κενών σε εκπαιδευτικό προσωπικό, με βαρύτατες συνέπειες για τη μαθησιακή διαδικασία.

► Εκπαιδευτικοί με εργασιακές σχέσεις-λάστιχο επανδρώνουν το δημόσιο σχολείο.

► Χιλιάδες προνήπια μένουν έξω από το δημόσιο νηπιαγωγείο, ενώ η θεσμοθετημένη -υποτίθεται- διετής προσχολική εκπαίδευση έμεινε «πουκάμισο αδειανό».

► Καμιά υποστηρικτική δομή δε λειτουργεί με επάρκεια ή έχει καταργηθεί παντελώς (τμήματα ένταξης, παράλληλη στήριξη, ενισχυτική διδασκαλία, πρόσθετη διδακτική στήριξη).

► Χιλιάδες μαθητές εγκαταλείπουν το σχολείο εξαιτίας των ανυπερβλητών ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση, της ανέχειας των οικογενειών τους και της απουσίας του ονείρου αλλά και της πραγματικής δυνατότητας να ζήσουν μια καλύτερη ζωή με

όχημα τα εφόδια και το πτυχίο από το εκπαιδευτικό σύστημα.

► Στο εκπαιδευτικό σύστημα βαρύτατη σημασία έχουν οι συνεχείς αξιολογικές κρίσεις και οι εξεταστικοί μαραθωνίοι, που αποκλείουν κυρίως τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, και όχι η ποιότητα και το περιεχόμενο των σπουδών.

► Τα αναλυτικά προγράμματα και τα σχολικά εγχειρίδια υπηρετούν την ανάγκη του καπιταλιστικού συστήματος για τη δημιουργία ανθρώπων-μερικών εργαλείων και όχι ολοκληρωμένων προσωπικότητων με κρίση, ιδιαίτερα χαρίσματα και ταλέντα.

► Οι δυο τύποι λυκείου (γενικό και επαγγελματικό) αναπαράγουν τις κοινωνικές ανισότητες, υποβαθμίζουν την αξία της μόρφωσης δίνοντας έμφαση στην πρώιμη εξειδίκευση και προσφέρουν στο κεφάλαιο τσάμπα εργατικό δυναμικό μέσω της «μαθητείας».

► Οι εισαγωγικές εξετάσεις για το πανεπιστήμιο σε όλες τις παραλλαγές τους (σύστημα επιλογής) στραγγαλίζουν τη μαθησιακή διαδικασία στο λύκειο, υπονομεύουν τον «αυτόνομο» μορφωτικό ρόλο του και πλήττουν βαριά την ιστορικά διαμορφωμένη τάση της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας και της νεολαίας της για πανεπι-

στημιακές σπουδές.

► 49 ειδικότητες της λεγόμενης τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης -οι πλέον περιζήτητες- καταργήθηκαν εν μια νυκτί και 1.709 εκπαιδευτικοί (2.122 στην αρχή) είναι ακόμη και σήμερα όμηροι του εφιάλτη της διαθεσιμότητας και της απόλυσης από τις 7 Ιουλίου 2014. Παράλληλα, πάνω από 20.000 μαθητές αυτών των ειδικοτήτων προσφέρθηκαν βορά στις ιδιωτικές εκπαιδευτικές επιχειρήσεις του είδους.

► Οι μισθοί των εκπαιδευτικών υπέστησαν καθίζηση. Ιδιαίτερα οι μισθοί των νέων εκπαιδευτικών κυριολεκτικά εξαυλώθηκαν.

► Οι πειθαρχικές διώξεις εκπαιδευτικών με βάση τον Δημοσιοϋπαλληλικό Κώδικα και το φασιστικό Πειθαρχικό Δίκαιο δίνουν και παίρνουν.

► Η αξιολόγηση (του εκπαιδευτικού έργου, της σχολικής μονάδας, του εκπαιδευτικού) έβαλε με άγριο και βίαιο τρόπο τον ανταγωνισμό και τη διαίρεση στο σχολείο και μεγέθυνε το φόβο. Αποτελεί το μηχανισμό δημιουργίας μιας μόνιμης δεξαμενής εκπαιδευτικών υπό διαθεσιμότητα και απόλυση και έναν εύσχημο τρόπο κατηγοριοποίησης σχολείων, εκπαιδευτικών και μαθητών.

► Στο δημόσιο πανεπιστήμιο, ο νόμος 4009/2011 (νόμος Διαμαντοπούλου) έβαλε την ταφόπλακα. Συρρίκνωσε το δημόσιο χαρακτήρα του, άνοιξε διάπλατα το δρόμο για τα ιδιωτικά συμφέροντα που δραστηριοποιούνται στο χώρο της έρευνας και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, κατήργησε ουσιαστικά το άρθρο 16 του Συντάγματος, εναρμόνισε το πανεπιστήμιο με τις κατευθύνσεις της Μπόλονια και τη στρατηγική του κεφαλαίου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, όξυνε τις ταξικές ανισότητες, επέβαλε τον τρόμο, τον αυταρχισμό, τη «σιωπή των αμνών» σε εκπαιδευτικό προσωπικό και φοιτητές (Συμβούλια διοίκησης, «αιώνιοι φοιτητές»), κατήργησε δημοκρατικές κατακτήσεις και ενίσχυσε την καταστολή (κατάργηση ασύλου). Το παζλ συμπληρώνει το κακόφημο «σχέδιο Αθηνά», που συρρίκνωσε τη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση, με στόχο να μειωθούν οι δαπάνες και να χτυπηθεί η τάση για πανεπιστημιακές σπουδές.

► Οκτώ (8) πανεπιστήμια και ιδιαίτερα το Πανεπιστήμιο της Αθήνας και το Μετσόβειο Πολυτεχνείο αποσιλώθηκαν από τους διοικητικούς υπαλλήλους τους. Πάνω από 1.600 εργαζόμενοι βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε καθεστώς διαθεσιμότητας, βιώνοντας το φόβο της ανεργίας.

Τα παραπάνω είναι τα πιο τρανταχτά από τα μύρια όσα προβλήματα του δημόσιου εκπαιδευτικού συστήματος. Τα προβλήματα αυτά έγιναν δυσβάσταχτα την εποχή της κρίσης με την εφαρμογή των μνημονιακών πολιτικών, που έπληξαν με ιδιαίτερη αγριότητα τους κοινωνικούς τομείς.

Προεκλογικά τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που ήταν υπεύθυνα για θέματα Παιδείας, αναλώθηκαν σε μια σειρά δηλώσεις, τάζοντας τον ουρανό με τ' άστρα. Εμείς επανειλημμένα επισημάναμε τις παγίδες πίσω από τα παχιά λόγια ή αυτά που σκόπιμα αποσιωπούσαν.

Ξέρουμε ότι οι εκπαιδευτικοί τρέφουν ελπίδες -φρούδες κατ'εμάς- ότι πολλά πράγματα θ' αλλάξουν άρδην. Ανεξάρτητα από το τι πιστεύουν και προσδοκούν, αυτοί δε θα πρέπει σε καμιά περίπτωση να παραιτηθούν από τη διεκδίκηση της ενίσχυσης του δημόσιου σχολείου. Είναι το ελάχιστο που έχουν χρέος να κάνουν, γιατί οι μεγαλεπήβολοι στόχοι των συριζαίων, που αφορούν στο περιεχόμενο του σχολείου στον καπιταλισμό, στον προσανατολισμό του και τις επιλογές του, στην κατάργηση των ταξικών φραγμών, στην απαγόρευση κάθε ιδιωτικής πρωτοβουλίας στην εκπαίδευση, είναι σχέδια επί χάρτου και σκέτη δημαγωγία, από τη στιγμή που υπάρχει προσήλωση -κατά δήλωσή τους- στη διαχείριση του καπιταλισμού και όχι στην ανατροπή του, στο στόχο της παραμονής μέσα στα ιμπεριαλιστικά δεσμά της ΕΕ.

Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να δώσουν σκληρούς αγώνες για τα αυτονόητα, αφού ό,τι έχει σχέση με μνημονιακές δεσμεύσεις, με τη σκληρή δημοσιονομική πειθαρχία που έχει επιβληθεί από ξένα και ντόπια αφεντικά, απαιτεί πολύ «αίμα» και «ιδρώτα», που η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δε θέλει ούτε μπορεί να δώσει. Π.χ. αύξηση των δαπανών για την Παιδεία, μαζικούς μόνιμους διορισμούς σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες της εκπαίδευσης, κατάργηση συγχωνεύσεων-καταργήσεων, μείωση μαθητών ανά τμήμα, επαναφορά σε πλήρη λειτουργία των υποστηρικτικών δομών εκπαίδευσης, αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων (κατάργηση όλων των μορφών ελαστικής εργασίας) προς όφελος των εργαζόμενων και των μαθητών, επαναφορά όλων των διαθεσίμων και απολυμένων στις θέσεις τους (και όχι μόνον αυτών που οι απολύσεις τους κρίθηκαν «αντισυνταγματικές»), κατάργηση κάθε μορφής αξιολόγησης εκπαιδευτικών-σχιολείων, που σε κάθε περίπτωση, στο πλαίσιο του καπιταλισμού, θα οδηγήσει σε τιμωρία και κατηγοριοποίηση, κλπ.

Ο δικηγόρος των μονοπωλίων γκαουλάιτερ στη συγκυβέρνηση ως συνεργάτης του Τσίπρα!

Με δυο συνεργάτες (Σκουρλέτη, Παππά) πήγε ο Τσίπρας στο προεδρικό μέγαρο για να ορκιστεί, τρεις ήταν παρόντες στην ορκωμοσία. Ο τρίτος προφανώς είχε πάει προηγούμενα μόνος του, για να κανονίσει τις λεπτομέρειες. Και ήταν άγνωστος σε όλους. Μέχρι που μάθαμε το όνομά του και το πόστο που θα καταλάβει: Σπύρος Σαγιάς, δικηγόρος, ο νέος Γενικός Γραμματέας της Κυβέρνησης. Το πόσο καλός επαγγελματίας είναι φάνηκε από το ότι δε φορούσε γραβάτα, πράγμα σπανιότατο για δικηγόρο. Επρεπε, όμως, να είναι ασορτί με το «λουκ» του νέου αφεντικού του.

Υποθέτουμε πως και οι συριζαίοι θα έπεσαν από τα σύννεφα, όταν έμαθαν ότι σ' αυτό το νευραλγικό πόστο τοποθετήθηκε ένας άνθρωπος που δεν έχει καμιά σχέση με το κόμμα τους και με την ενεργή πολιτική γενικότερα. Έχει όμως σχέση με τον Τσίπρα

και το στενό ηγετικό πυρήνα (άγνωστο πότε και υπό ποιους όρους διαμορφώθηκε αυτή η σχέση), ο οποίος τον φόρεσε καπέλο στους υπουργούς του, χωρίς να δώσει λογαριασμό στο (κατά τα άλλα δημοκρατικό!) κόμμα του.

Ο Γενικός Γραμματέας της Κυβέρνησης ελέγχει όλο το νομοθετικό έργο της κυβέρνησης. Δεν πηγαίνει τίποτα στη Βουλή, αν δεν το εγκρίνει αυτός και δεν φεύγει τίποτα για το ΦΕΚ πάλι αν δεν το εγκρίνει αυτός. Όλοι οι πρωθυπουργοί τοποθετούν σ' αυτό το πόστο εμπιστούς τους, για να ελέγχουν τους υπουργούς. Ο Μπαλτάκος είναι η τελευταία

γνωστή περίπτωση. Ο Τσίπρας δεν πρωτοτύπησε. Τοποθέτησε στο συγκεκριμένο πόστο ένα μη πολιτικό στέλεχος, το οποίο θα λογοδοτεί μόνο στον ίδιο. Τόση εμπιστοσύνη έχει στους υπουργούς του και στις αρχές της συλλογικής λειτουργίας της κυβέρνησης.

Όμως δεν είναι μόνον αυτό. Εδώ εγείρεται ένα τεράστιο ζήτημα, το οποίο καθιστά εξ ορισμού **σκανδαλώδη** την πρώτη πράξη του νέου πρωθυπουργού. Αρκεί μόνο μια ματιά στην ιστοσελίδα της δικηγορικής εταιρίας του Σαγιά (http://www.sagiadlawfirm.gr) για να διαπιστωθεί ότι πρόκειται για τον δικηγόρο των

καπιταλιστών, ειδικευμένο σε θέματα ιδιωτικοποιήσεων και πλιάτσικου κατά της δημόσιας περιουσίας. Ιδιωτικά πάρκινγκ, Ναυπηγεία Χαλκίδας, εκχώρηση αεροδρομίων, ιδιωτικοποίηση εγκαταστάσεων του παλιού ανατολικού αεροδρόμιου, Μικρό Καβούρι, ιδιωτικοποίηση ολυμπιακού ιστιοπλοϊκού κέντρου στον Αγιο Κοσμά, Ολυμπιακές Αερογραμμές, ιδιωτικοποίηση Ολυμπιακής, τουριστικά λιμάνια, ιδιωτικοποίηση ΣΕΜΠΟ (Cosco), ιδιωτικοποίηση Ελληνικού, ιδιωτικοποίηση ΟΛΠ και ΟΛΘ είναι μερικά από τα «πρότζεκτ» στα οποία ο Σαγιάς καμαρώνει ότι πρόσφερε τις υπηρεσίες του

ως δικηγόρος. Δεν είναι τυχαίο ότι είναι μέλος του Ελληνοαμερικανικού, του Ελληνογαλλικού και του Ελληνοβρετανικού Επιμελητηρίου.

Αυτός ο άνθρωπος, λοιπόν, τοποθετήθηκε στο νευραλγικό πόστο της κυβέρνησης, από το οποίο δε θα ελέγχει μόνο, αλλά και θα επηρεάζει τους υπουργούς. Ποιος μπορεί να πιστέψει ότι διέρρηξε τις σχέσεις με τους πρώην πελάτες του, οι οποίες συνεχίζονται από το γραφείο του, στην ιστοσελίδα του οποίου εξακολουθεί να φιγουράρει το όνομα του Σαγιά με την προσθήκη ότι βρίσκεται «σε προσωρινή αναστολή καθηκόντων»;

Το υπουργικό συμβούλιο της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου

Πολυπλόκαμο τέρας συνενοχής για τις επερχόμενες κωλοτούμπες με μπαχαλοποίηση της διοίκησης

«Πρώτον, αλλάζουμε την κυβερνητική δομή, φτιάχνουμε ένα πραγματικό μικρό και ευέλικτο σχήμα με 10 μόνο υπουργεία που θα προέλθουν από συγχωνεύσεις στη βάση της αποτελεσματικότητας, της λειτουργικότητας και της συνάφειας αντικειμένου». Αυτά δήλωνε ο Α. Τσίπρας σε αποκλειστική συνέντευξή του στο «Βήμα» που κυκλοφόρησε την παραμονή των εκλογών προαναγγέλλοντας τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και την πρωθυπουργοποίησή του.

Το «μικρό και ευέλικτο σχήμα» αποτελείται από 40 άτομα! Έναν αντιπρόεδρο, 13 υπουργούς, 20 αναπληρωτές υπουργούς και 6 υφυπουργούς! Για να έχουμε μέτρο σύγκρισης, παραθέτουμε την αριθμητική σύνθεση των κυβερνήσεων από το 2009 μέχρι το 2014. Κυβέρνηση Παπανδρέου, 2009: 37 άτομα (1 αντιπρόεδρος, 15 υπουργοί, 2 αναπληρωτές υπουργοί, 19 υφυπουργοί). Συγκυβέρνηση (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ) Παπαδήμου, 2011: 45 άτομα (1 αντιπρόεδρος, 18 υπουργοί, 6 αναπληρωτές υπουργοί, 20 υφυπουργοί). Συγκυβέρνηση (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ) Σαμαρά, 2012: 40 άτομα (17 υπουργοί, 7 αναπληρωτές υπουργοί, 16 υφυπουργοί). Συγκυβέρνηση (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) Σαμαρά, 2013: 45 άτομα (1 αντιπρόεδρος, 18 υπουργοί, 6 αναπληρωτές υπουργοί, 20 υφυπουργοί).

Όπως διαπιστώνουμε, το ρεκόρ ως προς το... μικρό μέγεθος το έχει ο... αντιεξουσιαστής στην εξουσία Γιωργάκης. Διαπιστώνουμε, επίσης, ότι κάθε φορά που το σχήμα είναι συμμαχικό, αυξάνεται και ο συνολικός αριθμός και ο αριθμός των αναπληρωτών υπουργών (για να βολευτούν τα μεγαλοστελέχη όλων των κομμάτων της συγκυβέρνησης). Ο Τσίπρας, όμως, κατάφερε να σπάσει κάθε ρεκόρ ως προς τον αριθμό των μελών του υπουργικού συμβουλίου. Διότι το υπουργικό συμβούλιο αποτελείται μόνο από τους υπουργούς και τους αναπληρωτές υπουργούς (οι υφυπουργοί δεν είναι μέλη του). Οι αναπληρωτές υπουργοί είναι ισότιμοι των υπουργών. Παίρνουν αρμοδιότητες από τον πρωθυπουργό (ενώ οι υφυπουργοί παίρνουν αρμοδιότητες από τον υπουργό), έχουν νομοθετική αρμοδιότητα

και αναφέρονται στον πρωθυπουργό και όχι στον υπουργό. Στη συγκυβέρνηση Τσίπρα έχουμε υπουργικό συμβούλιο 34 μελών, έναντι 18 της κυβέρνησης Παπανδρέου, 25 της συγκυβέρνησης Παπαδήμου, 24 της συγκυβέρνησης Σαμαρά το 2012 και 25 της τελευταίας συγκυβέρνησης Σαμαρά.

Ο μεγάλος αριθμός των μελών του σημερινού υπουργικού συμβουλίου προκύπτει από τον αριθμό των αναπληρωτών υπουργών. Βλέπετε, τα διψασμένα για εξουσία μεγαλοστελέχη του ΣΥΡΙΖΑ δε βολεύονταν με θέσεις υφυπουργών. Απαίτησαν και πήραν όλα θέσεις αναπληρωτών υπουργών και ο αριθμός των υφυπουργών περιορίστηκε στο αρνητικό ρεκόρ των έξι, τρεις από την πλευρά Καμμένου και τρεις από την πλευρά Τσίπρα.

Προκαλούν

Και όμως, οι συριζαίοι συνέχισαν να προκαλούν τη νομοσύνη μας, ισχυριζόμενοι (μέσω «κύκλων») ότι «αυτό που δεν μπόρεσαν να κάνουν τόσα χρόνια το κάναμε σε μια μέρα, μόνο 10 υπουργεία. Αποτελεί την αρχή της αναγκαίας μεταρρύθμισης του κράτους». Οι ίδιοι κύκλοι έλεγαν, ακόμη ότι έφτιαξαν κυβέρνηση με 10 αντί 18 υπουργεία, με 13 υπουργούς αντί 19 και με 6 υφυπουργούς αντί για 20». Δεν είναι μόνο που έβγαλαν τον Δραγασάκη από το λογαριασμό των υπουργών, είναι που διέγραψαν τελείως τους 20 αναπληρωτές υπουργούς! Λες και απευθύνονται σε ηλίθιους.

Με το ίδιο θράσος επανέλαβε τα ίδια ο Τσίπρας, στην πρώτη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου: «Το κυβερνητικό σχήμα που συγκροτήσαμε είναι σαφώς μικρότερο σε σχέση με κάθε προηγούμενο και περιλαμβάνει μόνο 10 υπουργεία, έναντι 18 της προηγούμενης δομής. Αποδείξαμε ότι τηρούμε τις δεσμεύσεις μας!» Και συνέχισε: «Η επιλογή αυτή δεν είναι μόνο συμβολικού χαρακτήρα. Είναι μια κίνηση ουσίας που σηματοδοτεί την έναρξη της μεταρρύθμισης για τις αναγκαίες τομές στη δημόσια διοίκηση από το υψηλότερο επίπεδο».

Τα έλεγε αυτά ο Τσίπρας ενώ όλοι έβλεπαν ένα οβάλ τραπέζι γύρω από το οποίο με πολύ στρίμωγμα χώραγαν οι 33 υπουργοί, ο αντιπρόεδρος και ο πρωθυπουργός. Και ήταν

ένα σαφές δείγμα γραφής για το πώς αντιμετωπίζουν τον ελληνικό λαό: σα λαό Χαχόλων.

Τέρας

Για κράτος με συλλογική λειτουργία και χωρίς καπετανάτα μίλησε αμέσως μετά ο Τσίπρας. Εκείνο που έφτιαξε, όμως, είναι μόνο καπετανάτα, με 33 υπουργούς και αναπληρωτές υπουργούς. Το άμεσο αποτέλεσμα θα είναι η απόλυτη μπαχαλοποίηση της δημόσιας διοίκησης, όπως είχε γίνει και επί Γιωργάκη Παπανδρέου, που είναι ο πρώτος διδάξας τις συγχωνεύσεις υπουργείων και τη δημιουργία υπερυπουργείων. Τώρα, με τόσους υπουργούς και αναπληρωτές υπουργούς το μπάχαλο θα είναι ακόμα μεγαλύτερο.

Αυτό το μπάχαλο δε θα είναι μια βλαβερή συνέπεια από κάποιους άστοχους χειρισμούς, αλλά μια σκοπούμενη κατάσταση. Στόχος είναι να νομοθετούν οι υπουργοί και οι αναπληρωτές υπουργοί μέσω των γραφείων τους, παρακάμπτοντας τη διοικητική ιεραρχία, άρα και τον έλεγχο νομιμότητας από φιλότιμους δημόσιους υπάλληλους που δε δέχονται να συνεργήσουν σε παρανομίες και σε εξυπηρητήσεις καπιταλιστικών συμφερόντων. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι πίσω από τα φατσακέρια λόγια περί «ευελιξίας», «χτυπήματος της γραφειοκρατίας» και «αποτελεσματικότητας» κρυβόταν (και θα εξακολουθήσει να κρύβεται) η διαπλοκή με τα καπιταλιστικά συμφέροντα, που τσαλαπατά κι αυτή την αστική νομιμότητα.

Αυτό το πολυπλόκαμο κυβερνητικό τέρας, με τους 33 υπουργούς και αναπληρωτές υπουργούς, δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να είναι ευέλικτο. Θα είναι ευέλικτο μόνο στην αδιαφανή εξυπηρέτηση των καπιταλιστικών συμφερόντων που ήδη έχουν συνάψει σχέσεις με τον ΣΥΡΙΖΑ, από την εποχή που διαφάνηκε ότι αυτός θα σχηματίσει την επόμενη κυβέρνηση.

Βαρονίες

Οι υπουργοποιήσεις από τον ΣΥΡΙΖΑ έγιναν με τη λογική «βάλ' τους όλους μέσα, να είναι όλοι συνυπεύθυνοι στις κωλοτούμπες και να μην μπορεί κανείς να ασκήσει εσωκομματική αντιπολίτευση». Μοίρασε βαρονίες για να έχει το κεφάλι του ήσυχο την πρώτη περίοδο.

Μέσα οι Λαφαζανικοί με Λαφαζάνη, Χουντή, Στρατούλη και Ησυχό. Μέσα οι χαλαροί προεδρικοί, με Κουράκη, Δρίτσα, Χριστοδουλοπούλου και Τσακαλώτο. Ο τελευταίος ισχυρίστηκε ότι θα συμμετέχει στη διαπραγμάτευση για το χρέος, ενώ στην πραγματικότητα είναι διάδοχος του υφυπουργού Ακη Γεροντόπουλου (τον θυμάται κανείς;). Αν είχε... καρύδια, θα μπορούσε να πει «ανθ' ημών Μαρδάς», καθώς ο τέως γενικός γραμματέας του Χριστοδουλάκη (επί Σημίτη) τοποθετήθηκε αναπληρωτής υπουργών Οικονομικών (επιλογή του Μπαρουφάκη, μάλλον, που δεν ήθελε τον Τσακαλώτο στα πόδια του). Μέσα η εκπρόσωπος του πανταχού παρόντος Levy Institute Αντωνοπούλου, αλλά και ο άρτι αποσχισθείς από τη ΔΗΜΑΡ Πανούσης. Μέσα το... όλον ΠΑΣΟΚ: Κοτζιάς, Κουρουμπλής, Μπαρουφάκης, Μάρδας, Σπίρτζης, Φωτάκης, Τόσκας. Κάποιοι από δαύτους είχαν προσχωρήσει στον ΣΥΡΙΖΑ, κάποιοι άλλοι φλερτάρizαν με τον ΣΥΡΙΖΑ εδώ και καιρό, κάποιοι είναι μεταγραφές του παρασκήνιου. Ο Καμμένος πήρε για την πάρτη του το υπουργείο Αμυνας (διακαής πόθος παιδιόθεν), έναν αναπληρωτή υπουργό (η πρώην μοντέλα Κουντουρά θα συνεχίσει το έργο της Κεφαλογιάννη και της Γκερέκου) και τρεις υφυπουργούς, ενώ οι Τσιπραίοι έπιασαν τα κρίσιμα πόστα: Δραγασάκης, Βούτσης, Σκουρλέτης, Παππάς, Φλαμπουράρης κτλ.

Κάποιοι άρχισαν αμέσως μετά την ορκωμοσία τις δηλώσεις και χρειάστηκε ν' απευθύνει ευγενική προειδοποίηση ο Τσίπρας να αποφύγουν τις δηλώσεις-δεσμεύσεις μέχρι να ανακοινωθούν οι προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης. Προειδοποίηση που ήταν ό,τι πιο σημαντικό ειπώθηκε κατά το πρώτο τρίμηνο, διότι αποκαλύπτει τον τρόπο του Τσίπρα για το πώς θα περάσει τις κωλοτούμπες στον ελληνικό λαό. Πρέπει να βρεθεί τρόπος ώστε όλα να εξελιχτούν βήμα-βήμα. Να μην καλλιεργηθούν προσδοκίες από τις πρώτες μέρες των υπουργών, αλλά να γίνει κεντρικός σχεδιασμός. Ποια ανώδυνα θέματα θα προωθηθούν άμεσα για ν' αποτελέσουν τον κράχτη και πώς θα γίνει η παραπομπή των υπόλοιπων στις ελληνικές καλένδες, ώστε να ελαχιστοποιηθεί το πολιτικό κόστος.

Νέος κύκλος προβολών και συζητήσεων

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ ΤΖΙΓΚΑ ΒΕΡΤΟΦ

«Ο άνθρωπος με την κινηματογραφική μηχανή πρέπει να εγκαταλείψει τη συνήθη ακινησία του. Πρέπει να εξασκήσει τις ικανότητές του να παρατηρεί, να αντιδρά με ταχύτητα και επιδεξιότητα, ώστε να συμβαδίζει με τα φευγαλέα φαινόμενα της ζωής». «Η βιομηχανία του κινηματογράφου είναι μια μικροσκοπική νησί-δα μέσα στη θυελλώδη θάλασσα της ζωής».

Τζίγκα Βερτόφ

Τέσσερα σπάνια αριστουργήματα του σοβιετικού κινηματογραφιστή Τζίγκα Βερτόφ, του δημιουργού που με το πρωτοποριακό έργο του θεμελίωσε την τέχνη του δοκιμιακού, μη μυθοπλαστικού κινηματογράφου, του πειραματιστή που παραμένει ως σήμερα πυλώνας έμπνευσης στην ιστορία εκείνων των κινούμενων εικόνων που πασχίζουν να αποτυπώσουν τη θαυμαστή πολυπλοκότητα της καθημερινής ζωής.

Αρνούμενος το σενάριο και τη γραμμική αφήγηση, τον ηθοποιό και τα κοστούμια, το μακιγιάζ και τα σκηνικά, το ελεγχόμενο περιβάλλον του στούντιο, ο «Κινηματογράφος-Μάτι» (Κίνο-Γλαζ) του Τζίγκα Βερτόφ βγήκε στους δρόμους και έβαλε στοίχημα να μεγεθύνει την πρόσληψη της πραγματικότητας μέσα από την πειραματική ποίηση του κάδρου και του μοντάζ, προκειμένου να αποτυπώσει κάθε έκφανση της ζωής σε μια Σοβιετική Ένωση όπου η επιταχυνόμενη πραγματικότητα ξεπερνούσε και την πιο καλπάζουσα φαντασία. Ο «Κινηματογράφος-Αλήθεια» του Τζίγκα Βερτόφ, γέννημα-θρέμμα μιας επανάστασης που χρειαζόταν νέα γλώσσα για να εκφραστεί, νέος και εκπληκτικός έναν αιώνα μετά, εξακολουθεί να τροφοδοτεί τους κινηματογραφιστές του πραγματικού με εικόνες από το μέλλον.

Παρασκευή 6/2/2015

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΑΤΙ

(Kinoglaz (Life Unrehearsed), Σοβιετική Ένωση, 1924, 78')

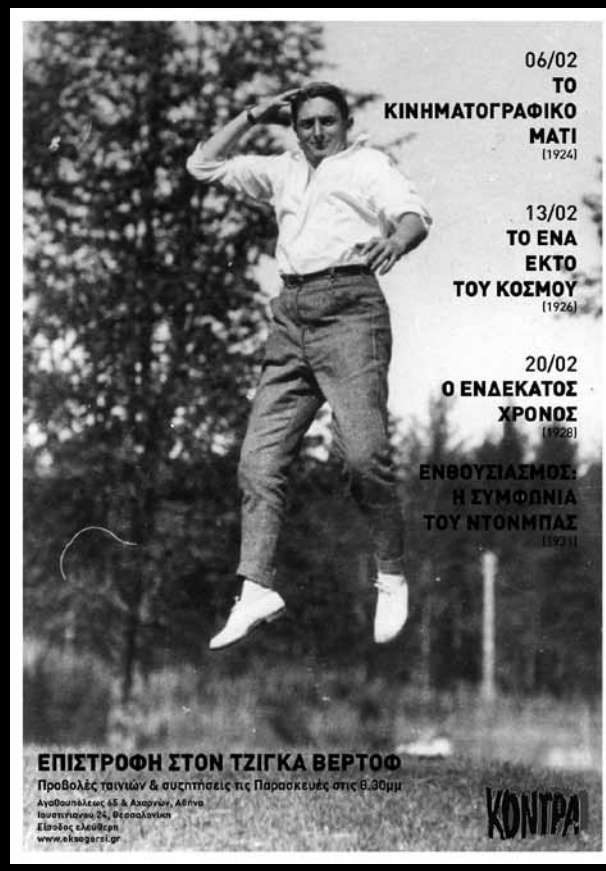
Σενάριο, Σκηνοθεσία: Τζίγκα Βερτόφ

Φωτογραφία: Μιχαήλ Κάουφμαν

Μοντάζ: Ελισαβέτα Σβίλοβα

Παραγωγή: Goskino (Μόσχα)

Το Συμβούλιο των Τριών -ή αλλιώς ο σκηνοθέτης Τζίγκα Βερτόφ, ο φωτογράφος οπερατέρ Μιχαήλ Κάουφμαν και η μοντέζ Ελισαβέτα Σβίλοβα- εφαρμόζει τις αρχές των Κίντοσι σε ένα πλούσιο οπτικό υλικό με στόχο την καταγραφή της απρόβλεπτης κι αληθινής σοβιετικής ζωής». Η επιτυχία του φιλμ (βραβεύτηκε το 1924 με το αργυρό μετάλλιο και τιμητικό δίπλωμα στη Διεθνή Εκθεση του Παρισιού) οδήγησε τη σοβιετική εξουσία στο να αναθέσει στον Βερτόφ ακόμη δύο ταινίες, το *Εμπρός, Σοβιέτ!* (Shagan Sovet!, 1926) και το *Ενα Εκτο του Κόσμου* (Shestava Chast Mira, 1926), ανοίγοντας το δρόμο για τη διεθνή αναγνώριση του μεγάλου σοβιετικού δημιουργού.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Τσίπρα φωνάζουν τα πουλιά, Τσίπρα κρώζουν τα όρνια
Τσίπρα λαλούν οι πέρδικες. Και τ' όνομα στα δέντρα
χαράζει με το ράμφος του ένας κοκκινολαίμης.

Ξημέρωσε λοιπόν η λαμπρή μέρα για όλους τους Έλληνες. Πολλώ δε περισσότερο για την κυβέρνηση της αριστεράς, για τον Καμμένο, τον Γρήγορο (Quick), την Κουντουρά, τον Σγουρίδη, την Κόλλια, για όλους τους πατριώτες συμπατριώτες. Για τους εννιά συντρόφους υπουργούς του θρησκευτικού και τους υπόλοιπους του πολιτικού όρκου. Για τη συντρόφισσα Ραχήλ που περιμένει υπομονετικά, για όλους εκείνους και όλα εκείνα που μέλλονται -και θα έρθουν- για να μη ξεμείνουν ποτέ από ύλη οι παραπολιτικές στήλες, για να μην στερηθεί ποτέ τη διασκέδαση η μακάρια Μπανανία.

Παρέλαβες καμένη γη μα και καμένο Πάνο
κοιτάζω, ακούω, σκέφτομαι, δεν ξέρω τι να κάνω.
Από τη μια το αίτημα που λέει «πίστωση χρόνου»
κι από την άλλη χρονικό προαναγγελλθέντος φόνου.

Τι να πρωτογράψεις σε μια στήλη; Και γιατί να το κάνεις τώρα και όχι όταν θα έρθουν τα γεγονότα να σου δώσουν άφθονο υλικό; Γιατί να ρωτήσεις τι θα κάνει η νέα κυβέρνηση και αν θα στείλει τα ΜΑΤ στην πρώτη «ζόρικη» απεργία; Γιατί να ρωτήσεις πώς θα ρυθμίσει εκείνο το ζητημάκι στις Σκουριές; Γιατί να ρωτάς για τόσα και τόσα, μικρά και μεγάλα, και να μην περιμένεις;

«Οι κοινοβουλευτικοί σοσιαλιστές μπορούν να έχουν μεγάλη επίδραση μόνο εάν -χρησιμοποιώντας μια πολύ υπερδεδεμένη γλώσσα- μπορέσουν να επιβληθούν σε πολύ διαφορετικές μεταξύ τους ομάδες: πρέπει να έχουν ψηφοφόρους από την εργατική τάξη που να είναι αρκετά αδαείς ώστε να επιτρέψουν στον εαυτό τους να εξαπατηθούν από στομφώδεις εκφράσεις για τον μελλοντικό κολεκτιβισμό. Είναι αναγκασμένοι να αναπαραστήσουν τον εαυτό τους ως εμβριθή φιλόσοφο σε ηλίθια τμήματα της μπουρζουαζίας που θέλουν να φαίνονται καλά πληροφορημένα για τα κοινωνικά ζητήματα. Είναι απόλυτα απαραίτητο γι' αυτούς να μπορούν να εκμεταλλεύονται τους πλούσιους που νομίζουν ότι κερδίζουν την ευγνωμοσύνη της ανθρωπότητας συμμετέχοντας στο εγχείρημα του πολιτικού σοσιαλισμού. Η επιρροή αυτή βασίζεται στη μπουρδολογία και οι μεγάλοι μας άνδρες προσπαθούν -ορισμένες φορές με υπερβολική επιτυχία- να δημιουργήσουν σύγχυση στις ιδέες των αναγνωστών τους. Απεχθάνονται τη γενική απεργία γιατί όλη η προπαγάνδα που την περιτριγυρίζει είναι υπερβολικά σοσιαλιστική για να ικανοποιεί φιλόφρονες. Στα στόματα αυτών των υποτιθέμενων εκπροσώπων του προλεταριάτου, κάθε σοσιαλιστική διατύπωση χάνει το πραγματικό νόημά της. Ο ταξικός αγώνας παραμένει η μεγάλη αρχή, αλλά πρέπει να υποταχθεί στην εθνική ενότητα. Ο διεθνισμός είναι ζήτημα πίστης σχετικά με το οποίο και οι πιο μετριοπαθείς δηλώνουν πως είναι έτοιμοι να δώσουν τους πιο βαρείς όρκους αλλά, να, ο πατριωτισμός επίσης επιβάλλει ιερά καθήκοντα. Η χειραφέτηση των εργατών πρέπει να είναι έργο των ίδιων, όπως μάς λένε κάθε μέρα οι εφημερίδες της (των κοινοβουλευτικών σοσιαλιστών), αλλά η πραγματική χειραφέτηση συνίσταται στο να ψηφίζεις έναν επαγγελματία πολιτικό, να του εξασφαλίζεις τα μέσα για μια βολική ζωή και να υποτάσσεσαι σε έναν αρχηγό. Στο τέλος, το κράτος πρέπει να εξαφανιστεί και οι κοινοβουλευτικοί σοσιαλιστές είναι πολύ προσεκτικοί να μην αμφισβητήσουν αυτό που έγραψε ο Ενγκελς για το ζήτημα. Αλλά αυτή η εξαφάνιση θα λάβει χώρα μόνο σε ένα μέλλον τόσο μακρινό ώστε κάποιος να πρέπει να προετοιμαστεί για αυτό χρησιμοποιώντας στο μεταξύ το κράτος ως μέσο που επιτρέπει στους πολιτικούς να φάνε με τη σέσουλα. Κι έτσι, το καλύτερο μέσο για την επίτευξη της εξαφάνισης του κράτους συνίσταται στην προσωρινή ενίσχυση της κυβερνητικής μηχανής» (Georges Sorel).

Αυτό που η στήλη περιμένει από τη νέα κυβέρνηση (ναι, ρουσφέτι, για να τηρούνται οι παραδόσεις. Εχουμε κι εμείς κάποιες απαιτήσεις) είναι να υποχρεωθούν να τηρήσουν τις δεσμεύσεις τους οι Αδωνις Γεωργιάδης, Θεόδωρος Πάγκαλος και Αφροδίτη αλ Σάλεχ. Και να φύγουν από την Ελλάδα...

Κοκκινσκοκκίτσα

«Θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγμάτευσης»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 12

ολοκλήρωση της διαπραγμάτευσης με τους εταίρους. Το τελευταίο δεν έχει ειπωθεί ακόμη, αλλά θα το ακούσουμε σύντομα. Ψήνεται, όπως λέμε.

Τα απύλωτα στόματα των υπουργών και η αλαζονεία που επέδειξαν, αλλά και η προσπάθεια σπέκουλας από τους Ολάντ και Ρέντσι, προκάλεσαν την αυστηρή αντίδραση της Γερμανίας. Μέρκελ, Σόιμπλε, αλλά και η Bundesbank προειδοποίησαν την ελληνική κυβέρνηση να ξεχάσει κάθε συζήτηση για «κούρεμα» του χρέους (αναλυτικά γράφουμε στις σελίδες 8-9). Τσίπρας και Δραγασάκης προσπάθησαν να μαζέψουν τους υπουργούς. Ο δεύτερος τους χαρακτήρισε... πρωτάρηδες. Όμως οι Γερμανοί σκληρύναν ακόμη πιο πολύ. Την ώρα που ο Μάρτιν Σουλτς συναντιόταν με τον Τσίπρα στην Αθήνα, κρατώντας το καρότο, ο εκπρόσωπος της καγκελαρίας Στέφεν Ζάιμπεργκ ανέμιζε το μαστίγιο στο Βερολίνο: «Περιμένω, όπως όλοι οι ευρωπαίοι εταίροι, ότι η νέα ελληνική κυβέρνηση θα παρουσιάσει σύντομα τη στρατηγική της για την οικονομική πολιτική και τα δημοσιονομικά, καθώς και ξεκάθαρες ιδέες για το πώς θα προχωρήσει σχετικά με τη συνέχιση του τρέχοντος προγράμματος και το πώς η

Ελλάδα θα ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της. Τότε οι Ευρωπαίοι εταίροι θα συζητήσουν το θέμα με βάση τις συγκεκριμένες προτάσεις».

Από την προεκλογική του συνέντευξη ήδη ο Τσίπρας είχε εκθέσει το πλαίσιο, εγκαταλείποντας τους παλιούς ηρωισμούς (θυμόσαστε: θα χτυπήσω το χέρι στο τραπέζι - θα πω στη Μέρκελ ότι η πολιτική της κτλ.). Το πλαίσιο που περιέγραψε ο Τσίπρας περιλάμβανε μπόλικο γλείψιμο: «Εκτιμώ όλους τους επικεφαλής κρατών της Ενωσης και πιστεύω ότι με όλους, και ασφαλώς και με την κυρία Μέρκελ, θα επικρατήσει το ευρωπαϊκό πνεύμα της υγιούς διαπραγμάτευσης και της αμοιβαίας επωφελούς συνεννόησης». Υπάρχουν, άραγε, αφελείς που θα πιστέψουν ότι οι σχέσεις εντός της ΕΕ και της Ευρωζώνης στηρίζονται στις αρχές που λέει ο Τσίπρας; Υπάρχουν στο σύγχρονο καπιταλισμό αμοιβαία επωφελείς λύσεις; Υπάρχει μοιρασιά που να μη στηρίζεται στο συσχετισμό δύναμης; Ο Τσίπρας, όμως, συνέχισε τα παραμύθια: «Ποτέ στην Ενωση δεν επικρατούσε το δίκαιο του ισχυρότερου χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι θέσεις, οι ελάχιστες απαιτήσεις και τα δίκαια του κάθε κράτους-μέλους. Το ελληνικό μοντέλο διακυβέρνη-

σης των τελευταίων ετών **δεν είναι αποτέλεσμα κεντρικών ευρωπαϊκών επιλογών**. Κυρίως δείχνει την ανεπάρκεια και τις ευθύνες των ελληνικών κυβερνήσεων».

Πού πήγαν οι εκτιμήσεις για «μερκελισμό» και «νεοφιλελεύθερη ιδεολογία της Μέρκελ και των συμμάχων της», με τα οποία εξηγόσε ο ΣΥΡΙΖΑ τα όσα συνέβησαν στην Ελλάδα την τελευταία πενταετία; Πετάχτηκαν στα σκουπίδια. Τώρα δε φταίει η Μέρκελ, αλλά ήταν... ανεπαρκείς οι ελληνικές κυβερνήσεις! Πού πήγαν οι θεωρίες περί «αποικίας χρέους», τις οποίες ο Τσίπρας δανειζόταν από τον... μέγα θεωρητικό Ν. Κοτζιά; Με ποιο θράσος τολμά να πει ότι όσα συνέβησαν τα τελευταία χρόνια σε βάρος του ελληνικού λαού «δεν είναι αποτέλεσμα κεντρικών ευρωπαϊκών επιλογών», όταν όλα τα μνημόνια και οι ρυθμίσεις των εφαρμοστικών νόμων έχουν περάσει σε **αποφάσεις του Συμβουλίου** και αποτελούν επίσημα ευρωπαϊκά κείμενα, τα οποία δεσμεύουν το ελληνικό κράτος;

Τέλος, ποιες είναι οι «ελάχιστες απαιτήσεις» της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου, τις οποίες θεωρεί ότι θα γίνουν δεκτές; Μέχρι τώρα ξέραμε ότι ζητούσαν «διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους

του χρέους» (πάνω από 50%), αποπληρωμή των δανείων που θ' απομείνουν με περίοδο χάριτος και «ρήτρα ανάπτυξης», όπως επίσης ζητούσαν έγκριση για κατάργηση όλων των μνημονιακών νόμων (στην αρχή έλεγαν ότι θα τους καταργήσουν μόνοι τους, χωρίς να ζητήσουν καμιά έγκριση). Τι ακριβώς ισχύει ως «ελάχιστη απαίτηση» τώρα;

Ολ' αυτά τα παραμύθια προετοιμάζουν την κωλοτούμπα. Αρχισε να την προετοιμάζει προεκλογικά ο Τσίπρας και από την πρώτη κιόλας εβδομάδα της νέας συγκυβέρνησης άρχισαν να την προετοιμάζουν ο Δραγασάκης με τον Μπαρουφάκη.

Κατά την τελετή παραλαβής του υπουργείου Οικονομικών, πέρα από τις γνωστές παπαριές του και τα καλά λόγια για τον Χαρδούβελη (που δε φταίει ο κακόμοιρος, γιατί κλήθηκε να διαχειριστεί μια προαποφασισμένη από άλλους πολιτική), πέρα από τις δηλώσεις ότι δεν πάμε για «μονομαχία» και πρέπει να διαλυθεί αυτή η σύγχυση που επικρατεί στο διεθνή Τύπο, ο Μπαρουφάκης έριξε την πρώτη «βολή»: «Θα ακολουθήσουν σειρά **ανάλογων επαφών, με στόχο μια νέα συμφωνία-“γέφυρα”** μεταξύ των προηγούμενων προγραμμάτων και της τελικής

Στον ιστό της σοσιαλδημοκρατίας

Ο Εμανιέλ Μορέλ, ένας από τους «αντάρτες» του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, θέτει «τον δάκτυλο επί τον τύπον των ήλων», αποκαλύπτοντας την υποκρισία του Ολάντ, του Βαλς, του Καμπαντελίσ και των άλλων ηγετικών στελεχών του ΓΣΚ, που χαιρετίζουν τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ. «Είναι δύσκολο να χαιρετίζεις την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία στην Ελλάδα και κατόπιν να ψηφίζεις το νόμο Μακρόν». Πρόκειται για το πολυνομοσχέδιο που προωθεί η κυβέρνηση Βαλς, μετά από συμφωνία με την Κομισιόν, και περιλαμβάνει μια σειρά ρυθμίσεις που αποτελούσαν ταμπού για το εργασιακό καθεστώς του γαλλικού προλεταριάτου: κυριακάτικη αργία, άνοιγμα κλειστών επαγγελμάτων, απελευθέρωση απολύσεων. «Είναι σχιζοφρένεια», λέει ο Μορέλ.

Γιατί να είναι σχιζοφρένεια, όμως; Μήπως επειδή βολεύει τον Μορέλ, ο οποίος μαζί με μερικά ακόμη στελέχη ονειρεύεται να εκθρονίσει τον Ολάντ και τον Βαλς για να πάρει η ομάδα τους τα ηνία του κόμματος που οδεύει προς την ήττα στις επόμενες προεδρικές εκλογές; Ο Ολάντ, ο Βαλς, ο Καμπαντελίσ και οι άλλοι ξέρουν πολύ καλά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι τίποτα διαφορετικό απ' αυτούς. Ξέρουν πολύ καλά ότι για ένα «αριστερό» κόμμα εξουσίας η κοινωνική δημαγωγία είναι όρος για την εκλογική νίκη. Μετά τη νίκη και την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας ακολουθεί

ο... «ρεαλισμός».

Οι Ολάντ-Βαλς έχουν κι έναν επιπλέον λόγο να σπεκουλάρουν με τον εκλογικό θρίαμβο του ΣΥΡΙΖΑ. Ξέρουν πολύ καλά ότι στη Γαλλία δεν υπάρχει ΣΥΡΙΖΑ για να τους απειλήσει. Όπως επίσης ξέρουν ότι ο Τσίπρας δε θα πάει να ζητήσει στήριξη από τον πολιτικά ασήμαντο Μελανσόν, αλλά θα διαβεί καμαρωτός την πύλη του Ελιζέ, κάτω από τα σκωμμένα σπαθιά του τιμητικού αγήματος της Φρουράς της Δημοκρατίας, για να ζητήσει στήριξη από τον Ολάντ. Τις ίδιες ακριβώς σκέψεις κάνει και ο Ρέντσι στην Ιταλία. Δεν αισθάνεται καμιά απειλή από τη «Λίστα Τσίπρα» του 4%. Γι' αυτό ανοίγει την αγκαλιά του για να υποδεχτεί τον «αγαπητό φίλο Αλέξη», ενώ υπουργός του γράφει με νόημα πως «στην Ιταλία, ο Αλέξης Τσίπρας ονομάζεται Ματέο Ρέντσι».

Τότε γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ εκστασιάζεται με τις εκδηλώσεις αγάπης των ευρωπαίων σοσιαλδημοκρατών; Γιατί ο ίδιος ο Τσίπρας μνημονεύει συνεχώς αυτές τις εκδηλώσεις; Δεν πρόκειται για ικανοποίηση του επαρχιωτικού συνδρόμου κατωτερότητας που διακατέχει τους Έλληνες αστούς πολιτικούς, ιδιαίτερα τους νέους, μολονότι παίζει κι αυτό ένα μικρό ρόλο. Ο ΣΥΡΙΖΑ ψάχνει ερείσματα για να δικαιώσει το «η Ευρώπη αλλάζει». Εκοψε, βέβαια, την προεκλογική αλαζονεία των μπαλκονιών, σύμφωνα με την οποία η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ θα δώσει το έναυσμα για την αλλαγή της Ευρώπης.

Εκοψε και τις καταγγελίες της σοσιαλδημοκρατίας. Τώρα, η σοσιαλδημοκρατία είναι η μεγάλη σύμμαχος.

Εδώ ο Τσίπρας έφτασε στο σημείο να γλείψει πατόκορφα τον Σουλτς, λέγοντάς του «είστε καλός φίλος της Ελλάδας και στενός δικός μου φίλος. Ημασταν κοντά κατά τη διάρκεια της εκστρατείας των ευρωεκλογών!» Μισός χρόνος πέρασε από τις ευρωεκλογές και θυμόμαστε όλοι πολύ καλά τον Τσίπρα, υποψήφιο του ΚΕΑ για την προεδρία της Κομισιόν, να περνάει γενεές δεκατέσσερις τον Σουλτς, που ήταν υποψήφιος του ΕΣΚ (σοσιαλδημοκράτες). Εντάξει, δεν είπαμε να τον βρῖσει, όχι όμως και τέτοιο γλείψιμο, όταν μάλιστα ο Σουλτς δε διαφοροποιήθηκε σε τίποτα από τις δηλώσεις των στελεχών της γερμανικής συγκυβέρνησης και μια μέρα πριν πετάξει στην Αθήνα ζήτησε «τήρηση των συμφωνηθέντων».

Οι Τσιπραίοι γνωρίζουν ότι οι σοσιαλδημοκράτες που κυβερνούν στη Γαλλία και την Ιταλία παίζουν το δικό τους παιχνίδι και θέλουν να χρησιμοποιήσουν τη νέα ελληνική κυβέρνηση ως εργαλείο στον ανταγωνισμό τους με τη γερμανική κυβέρνηση, στην οποία συμμετέχουν και οι γερμανοί σοσιαλδημοκράτες. Δεν έχουν, όμως, άλλη επιλογή. Μ' αυτούς θα πορευτούν, αναζητώντας μια όσο γίνεται πιο ήπια μεταχείριση από τους ιμπεριαλιστές δανειστές.

συμφωνίας μεταξύ Ελλάδας, Ευρωπαϊκής Ένωσης, Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, που θα διαβουλευτούμε σε σύντομο χρονικό διάστημα με τους ευρωπαίους εταίρους μας, με τους δανειστές μας, με την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα». Τι ακριβώς θα περιλαμβάνει αυτή η συμφωνία-γέφυρα;

Ο Δραγασάκης, που ρωτήθηκε μερικές ώρες αργότερα, δεν υπήρξε διαφωτιστικός («είναι πρόωρο» απάντησε όταν του ζητήθηκαν διευκρινίσεις), όμως αποκάλυψε ότι αναζητούν δάνειο για να καλύψουν τις άμεσες ανάγκες: «Ισχύουν αυτά που έχουμε πει. Το Μνημόνιο για μας έχει λήξει. Το νέο πρόγραμμα το οποίο θα υποβάλλουμε, θα το υποβάλουμε. Αρα **υπάρχει ένα κενό** και σε αυτό το κενό **θα υπάρξει κάτι**, το οποίο θα επιτρέψει και διαπραγμάτευση να κάνουμε ήρεμα και **τις όποιες εκκρεμότητες χρηματοδοτικές να τις καλύψουμε** και πιστεύω ότι αυτό είναι που θέλουμε κι εμείς και η Ευρώπη».

Μέχρι τώρα οι συριζαίοι έλεγαν ότι δεν πρόκειται να πάρουν άλλα δάνεια, ότι δεν τους ενδιαφέρει η δόση που παραμένει εκκρεμής (είναι 7,2 δισ. ευρώ) και ότι το κράτος έχει λεφτά μέχρι τον Ιούλη, οπότε υπάρχει χρόνος για να γίνει και να ολοκληρωθεί η πολιτική διαπραγμάτευση που υποτίθεται ότι θα κάνουν. Ο Χαρδούβελης, παραδίδοντας στον Μπαρουφάκη, προειδοποίησε: «Δεν έχουμε την πολυτέλεια να τρενάρουμε -πιστεύω εγώ- την οποιαδήποτε διαπραγμάτευση μέχρι Ιούνιο-Ιούλιο. Οι χρηματοδοτικές ανάγκες του Μαρτίου είναι αρκετά έντονες. Μάλιστα το Eurogroup του Δεκεμβρίου αποφάσισε να μας δώσει δίμηνη παράταση, ακριβώς για να έχουμε πάρει τα χρήματα, τα 7,2 δισ. πριν τις ανάγκες του Μαρτίου». Γι' αυτό ο Μπαρουφάκης μίλησε για «γέφυρα» και ο Δραγασάκης διευκρίνισε ότι αυτή η «γέφυρα» θα πρέπει να εξασφαλίζει τις τρέχουσες χρηματοδοτικές ανάγκες.

Πού θα καταλήξουν; Το πιθανότερο είναι να καταλήξουν σ' αυτό που είπε προεκλογικά η Βαλαβάνη, προετοιμάζοντας το έδαφος: παράταση του Μνημονίου για μερικούς ακόμη μήνες. Πρέπει, όμως, να πάρουν και λεφτά για να καλύψουν τα ομόλογα που λήγουν και οι δανειστές θα τους πουν «ολοκληρώστε πρώτα τη συμφωνία με την τρόικα». Για να μην τους πουν αυτό και να βρουν έναν άλλο εύσημο τρόπο επιτήρησης (ώστε να μην τσαλακωθεί τελείως η νέα κυβέρνηση), θα πρέπει ο Τσίπρας με το οικονομικό του επιτελείο να «ξεβρακωθούν» τελείως στη διαπραγμάτευση που υποτίθεται ότι θα κάνουν. Ολ' αυτά θα τα δούμε να εκτυλίσσονται πολύ σύντομα.

Για το πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης της ΕΚΤ

Τρεις μέρες πριν τις ελληνικές εκλογές όλοι ασχολούνταν με το σχέδιο ποσοτικής χαλάρωσης που αποφάσισε η ΕΚΤ και το «μπαζούκα» που πήρε στα χέρια του ο Μάριο Ντράγκι για να τερματίσει τον «μερκελισμό» στην Ευρώπη. Εγινε, επίσης, καυγάς για το τι ακριβώς αποφάσισε η ΕΚΤ για την περίπτωση της Ελλάδας. Μετά τις εκλογές, όμως, η σχετική φιλολογία πάγωσε. Οχι τυχαία. Τα αστικά ΜΜΕ αβαντάρουν πλέον τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, της δίνουν χρόνο, τη βοηθούν πολιτικά, αφού οι βαρόνοι της αστικής τάξης είναι πεπεισμένοι (έχουν πάρει τις σχετικές διαβεβαιώσεις), ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πρόκειται να διαταράξει τις σχέσεις με την ΕΕ και απλά θα αναζητήσει κάποια καλύτερη μεταχείριση από την πλευρά των δανειστών.

Τι αποφάσισε η ΕΚΤ; Αποφάσισε την αύξηση της προσφοράς χρήματος, μέσω αγοράς από την ΕΚΤ ομολόγων κεντρικών κυβερνήσεων, χρεογράφων ειδικών φορέων-εκδοτών και ομολόγων ευρωπαϊκών οργανισμών. Για να μην μπλεκόμαστε με τεχνικές αναλύσεις, λέμε ότι η ΕΚΤ αποφάσισε να κόψει χρήμα και να το διαθέσει σ' αυτούς που θ' εκδώσουν ομόλογα, με στόχο να ανακόψει τον αποπληθωρισμό (αρνητικό πληθωρισμό) και να αυξήσει τον πληθωρισμό στην Ευρωζώνη στο όριο του 2%.

Τι οδήγησε σ' αυτή την απόφαση; Ο κίνδυνος να μπει η Ευρωζώνη σε νέο κύκλο καπιταλιστικής ύφεσης, προάγγελος της οποίας είναι ο αποπληθωρισμός. Όταν «δεν κινείται τίποτα», όταν υπάρχει επενδυτική άπνοια, τότε ο πληθωρισμός πέφτει. Ετσι, η ΕΚΤ ανακοίνωσε ότι θα «κόβει» κάθε μήνα, από το Μάρτη του 2015 μέχρι το Σεπτέμβριο του 2016, 60 δισ. ευρώ, με τα οποία ελπίζει να αυξηθεί η ζήτηση και έτσι ν' ανέβει ο πληθωρισμός.

Το σχέδιο αυτό απέχει παρασάγγας από το παλιό αίτημα (και της Γαλλίας, αμέσως μόλις εκλέχτηκε πρόεδρος ο Ολάντ) για έκδοση ευρωομολόγων, το οποίο σκόνταψε στην κάθητη άρνηση της πανίσχυρης Γερμανίας και των συμμάχων της (χωρών που έχουν πιστοληπτική αξιολόγηση AAA). Παρά ταύτα, η Γερμανία έφερε αντιρρήσεις και στο σχέδιο ποσοτικής χαλάρωσης του Ντράγκι. Οντας ο μεγαλύτερος μέτοχος της ΕΚΤ, θεωρεί ότι με την αγορά ομολόγων από την ΕΚΤ η Γερμανία θα «πληρώσει» για τα χρέη άλλων χωρών. Ο εκπρόσωπος της Bundesbank δεν ψήφισε την απόφαση (ο Ντράγκι είπε πως η απόφαση πάρθηκε κατά πλειοψηφία, χωρίς να αναφέρει ποιοι μειοψήφισαν), όμως δεν έθεσε ως όρο: το ρίσκο για τις αγορές ομολόγων θα το αναλάβουν σε ποσοστό 80% οι κεντρικές τράπεζες των κρατών-μελών. Ετσι, δεν υπάρχει ουσιαστικά αμοιβαία ανάληψη κινδύνου και οι πλεονασματικές χώρες (Γερμανία και σύμμαχοί της) δε θα διακινδυνεύουν να πληρώσουν τυχόν «σκουπίδια» των ελλειμματικών χωρών.

Απαίτησε και πέτυχε και κάτι ακόμη η Γερμανία. Στο τεχνικό παράρτημα που συνοδεύει την απόφαση της ΕΚΤ προβλέπεται ότι τα ομόλογα χωρών που είναι σε «πρόγραμμα οικονομικής βοήθειας» δε θα είναι επιλέξιμα και θα καθίσταται επιλέξιμα μόνο όταν θα επιτυγχάνεται θετική έκβαση στην επιθεώρηση-αξιολόγησή τους. Απαντώντας σε ερωτήσεις ειδικά για την Ελλάδα, ο Ντράγκι ξεκαθάρισε ότι μέχρι τον Ιούλη του 2015 δεν τίθεται θέμα αγοράς ελληνικών ομολόγων από την ΕΚΤ, γιατί υπάρχει ο επιπορευτικός όρος τα ομόλογα κρατών που διακρατεί η ΕΚΤ να μην ξεπερνούν το 33%. Τον Ιούλη λήγουν ελληνικά ομόλογα τα οποία διακρατεί η ΕΚΤ και μόνον όταν αυτά αποπληρωθούν και το ποσοστό κατέβει από το 33% θα μπορέσει το ελληνικό κράτος να συμμετάσχει στο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης της ΕΚΤ. Προσέθεσε, ακόμη, ο Ντράγκι πως η Ελλάδα θα μπορέσει να επωφεληθεί από το πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης

μόνον αν βρίσκεται σε πρόγραμμα οικονομικής προσαρμογής.

Κι ενώ αυτά δήλωσε ο Ντράγκι, ειδικά για την Ελλάδα, η οποία υποδείχτηκε ως «παρίας» του ευρωσυστήματος, ο ΣΥΡΙΖΑ εξέδωσε μια πανηγυρική ανακοίνωση: «Πρόκειται για μια σημαντική απόφαση, την οποία και θα αξιοποιήσει η επόμενη ελληνική κυβέρνηση προς όφελος της χώρας. Ο κ. Ντράγκι με την σημερινή ανακοίνωση του προγράμματος αγοράς ομολόγων απάντησε στις ακραίες περιοριστικές πολιτικές τασόμενος υπέρ της ποσοτικής χαλάρωσης διαφοροποιούμενος από τις ακραίες νεοφιλελεύθερες φωνές στις οποίες δυστυχώς συγκαταλέγεται και ο κ. Σαμαράς».

Ο Ντράγκι κρέμασε μια Δαμόκλειο σπάθη πάνω από το ελληνικό κράτος, καθιστώντας την όποια κυβέρνηση όμηρο της ΕΚΤ και οι συριζαίοι πανηγύρισαν σα να μην τρέχει τίποτα. Αυτό αποτελεί μια ακόμη απόδειξη του ότι σκοπεύουν να κινηθούν αποκλειστικά εντός της Ευρωζώνης και να χοροπηδάνε στο χαβιά που θα τους βαράνε ο Ντράγκι, η Μέρκελ, ο Γιούνκερ. Από την άλλη, φιλοτεχνούν μια ψεύτικη εικόνα: στην Ευρωζώνη υπάρχουν οι οπαδοί της λιτότητας, όπως η Μέρκελ και ο Σαμαράς, και οι οπαδοί της ανάπτυξης, όπως ο Ντράγκι. Τους ανταγωνισμούς ανάμεσα στα διάφορα ιμπεριαλιστικά κέντρα, οι οποίοι αντανακλώνται και στις διαχειριστικές αποφάσεις που παίρνονται, τις ανάγουν σε αγώνα ανάμεσα σε «πρόοδο» και «συντήρηση», σε «λιτότητα» και «ανάπτυξη», ενώ επί της ουσίας δεν υπάρχει καμιά διαφορά, έξω από τα ανταγωνιζόμενα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Ο ίδιος ο Ντράγκι φρόντισε να πει πως το πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης θα καταστεί άχρηστο αν οι κυβερνήσεις δεν προωθήσουν «δομικές μεταρρυθμίσεις». Και ξέρουμε πολύ καλά τι εννοούν με αυτόν τον όρο οι αστοί τεχνοκράτες και πολιτικοί.

Ουδείς απ' όσους ασχολήθηκαν με το θέμα (και δεν το λέμε για τους συριζαίους, από τους οποίους δεν περιμέναμε αλήθειες) δεν μας είπε ποια θα είναι η επίδραση του νέου «πακέτου Ντράγκι» σ' αυτό που οι αστοί οικονομολόγοι ονομάζουν πραγματική οικονομία. Θεωρητικά, όταν υπάρχει αύξηση στην ποσότητα του χρήματος, ενθαρρύνονται οι επενδυτές και οι καταναλωτές να επενδύσουν και να καταναλώσουν περισσότερο. Ομως, σε μια Ευρώπη που και το τέταρτο τρίμηνο του 2014 η ανεργία κινήθηκε μεταξύ 10% (ΕΕ 28) και 11,5% (Ευρωζώνη) ή αλλιώς σε επίπεδα 24,423 εκατ. και 18,394 εκατ. ανέργων, αντίστοιχα, μπορεί να υπάρξει σωτηρία από τη μείωση των επιτοκίων δανεισμού; Σε μια Ευρωζώνη που οι πλέον αισιόδοξες προβλέψεις μιλούν για ρυθμό ανάπτυξης το 2015 1,2% (μειωμένο κατά 0,2% σε σχέση με την πρόβλεψη του Οκτώβρη) και που οι μεγαλύτερες οικονομίες της, όπως η Γερμανία, η Γαλλία και η Ιταλία εξασθενούν (ύφεση της τάξης του 0,1% στη Γερμανία στο δεύτερο τρίμηνο του 2014), η λύση είναι το φτηνότερο χρήμα της ΕΚΤ και η τεχνητή άνοδος του πληθωρισμού;

Δεν θέλει διδακτορικό στα οικονομικά για να καταλάβει κανείς τι επιπτώσεις θα έχει το πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης στην πραγματική οικονομία. Απλά καμία. Ποιοι καταναλωτές θα δανειστούν (έστω με τα χαμηλότερα επιτόκια) όταν δεν μπορούν να εξασφαλίσουν τα απαραίτητα και είναι ήδη υπερχρεωμένοι; Και ποιος κεφαλαιοκράτης θα πάρει δάνεια (και πάλι με χαμηλότερα επιτόκια) για να επενδύσει σε νεκρές οικονομίες; Τέλος, με την υπόθεση ότι όλα δουλεύουν σύμφωνα με το σκεπτικό της ΕΚΤ, αν ανέβει το επίπεδο τιμών και ο πληθωρισμός, οι μικροκαταθέτες θα δουν τα χρήματά τους απλά να εξανεμίζονται. Τα χρήματα της ΕΚΤ απλά θα είναι σαν αποθεματικά στις τράπεζες και ουσιαστικά είναι άχρηστα καθώς δεν υπάρχει ζήτηση από την πραγματική οικονομία.

Βέβηλοι

Αυτοί που δίνουν σε όλους τους τόνους διαβεβαιώσεις ότι δεν πρόκειται να διαταράξουν τις σχέσεις της χώρας μας με τους ιμπεριαλιστικούς συνασπισμούς του ΝΑΤΟ και της ΕΕ ξεκίνησαν την κυβερνητική τους καριέρα με μια βέβηλη πράξη. Εστειλαν τον Τσίπρα να καταθέσει λουλούδια στο μνημείο των 200 εκτελεσμένων κομμουνιστών στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. Οι προσκυνημένοι βεβηλώνουν το μνημείο των αδούλων, νομίζοντας ότι μπορούν να εμπορευτούν πολιτικά το αίμα τους. Είναι οικτρά γελασμένοι αν νομίζουν ότι θα τα καταφέρνουν για πολύ ακόμη.

Για τις κάμερες

Την ώρα που ο Τσίπρας έφτανε στα Προπύλαια για να πραγματοποιήσει την επινίκια ομιλία του το βράδυ της Κυριακής των εκλογών, μια γυναικεία φιγούρα τον περίμενε με ανοιχτή αγκαλιά στο πίσω μέρος της εξέδρας. Ενημερωμένος ο κάμεραμαν έκανε ζουμ στη σκηνή και ο τηλεσκηνοθέτης μετέδωσε στο πανελλήνιο την εικόνα της Δούρου που περιμένει για ν' αγκαλιάσει τον αρχηγό. Μόνη, χωρίς άλλα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ δίπλα της. Για να υποδηλώσει το ξεχωριστό της περίπτωσής της. Δεν είδαμε τον Τσίπρα να δείχνει κάποια ιδιαίτερη ευχαρίστηση από το ξεχωριστό αυτό αγκάλιασμα. Αν μη τι άλλο, οι Τσιπραίοι ξέρουν πώς παίζεται το παιχνίδι της υπονόμευσης από φιλόδοξους δελφίνους. Γι' αυτό και φοβούνται περισσότερο την Δούρου παρά τον πιστό στην κομματική νομιμοφροσύνη Λαφαζάνη.

Πού πήγε η ψυχή; Στην τσέπη!

Μόλις τον περασμένο Νοέμβριο, οχτώ στελέχη της προεδρικής πλειοψηφίας του ΣΥΡΙΖΑ υπέγραψαν κείμενο υπό τον βαρύδουπο τίτλο «Να πέσει η κυβέρνηση με τους όρους της Αριστεράς», στο οποίο προειδοποιούσαν ότι απέναντι στις συνδιαλλαγές με βουλευτές που θα κάνει το κυβερνητικό μπλοκ, «επ' ουδενί πρέπει να δοθεί η εντύπωση ότι γίνεται ένα ανάλογο σαφάρι από την αντίθετη πλευρά». Με το γνωστό μελοδραματικό ύφος όλων των ψευτοαριστερών της «ανανέωσης» τόνιζαν: «Παλεύουμε για τους 121, αλλά δεν θα θυσιάσουμε την ψυχή μας για να το πετύχουμε. Η Αριστερά κάνει πολιτική, αλλά δεν κάνει αστική πολιτική».

Τι έχει γίνει από τότε το γνωρίζουμε. Ο ΣΥΡΙΖΑ μάζεψε τη σάρα, τη μαρα και το κακό συναπάντημα, μοιράζοντας θέσεις στα ψηφοδέλτιά του σε κάθε Τζάκρη, Βουδούρη, Παραστατίδη και Ραχήλ, την έφερε σε κάποιους άλλους (κυρίως στον κυρ-Φώτη και την παρέα του), προκάλεσε εκλογές, νίκησε και σχημάτισε κυβέρνηση με τον Καμμένο, τον Κουίκ και την Κουντουρά. Ενας από τους πέντε ανησυχούντες για την «ψυχή της Αριστεράς» έγινε αναπληρωτής υπουργός. Εναν άλλο τον είδαμε τη βραδιά των εκλογών, παρά τα κιλά του, να τρέχει σαν τον αείμνηστο Μητσάρα πίσω από τον Τσίπρα, για να τον πάρουν οι κάμερες πότε να τον αγκαλιάζει (κόντεψε να τον πνίξει) και να τον φιλάει και πότε να κάνει «χάι φάιβ» μαζί του. Είμαστε σίγουροι ότι κανείς τους δε θα πάει χαμένος. Αλλωστε, πόσο απέχει η ψυχή από την τσέπη;

Γλειφτρόνια

«Οι έλληνες πολίτες επέλεξαν χθες δημοκρατικά έναν άλλο δρόμο για την ανασυγκρότηση της χώρας. Εναν δρόμο διαφορετικό, ηπιότερο, ευκολότερο και δικαιότερο». Ποιος έγραψε τα παραπάνω σε δευτεριτάκο φύλλο; Ο Πρετεντέρης στα «Νέα»! Ο άνθρωπος που ξεπέρασε και τον Σαμαρά σε διασπορά φόβου και τρόμου κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου.

Δεν είναι ο μόνος. Γέμισε ο ραδιοτηλεοπτικός «αέρας» από δημοσιογραφικά γλειφτρόνια που προσπαθούν να προσεγγίσουν τον ΣΥΡΙΖΑ, τον οποίο ως τώρα πολεμούσαν.

Θα ζουν για πάντα στις καρδιές και τους αγώνες μας

Κωστής Νικηφοράκης
8 χρόνια από το θάνατό του

Μήτσος Πέτσας
10 χρόνια από το θάνατό του

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Ερυθρόλευκα παιχνίδια...

«Πιστεύω ότι ο ελληνικός λαός σήμερα, από ένστικτο θα ψηφίσει το καλύτερο για την οικογένειά του, για την κοινωνία, για την πατρίδα. Αυτό που είδαμε είναι ότι με το φόβο, τρόπο και εκβιασμούς της πλάκας, οι Έλληνες δεν καταλαβαίνουν από αυτά και θα ψηφίσουν, επαναλαμβάνω, για το καλύτερο. Εύχομαι λοιπόν, ότι από αύριο, με σκληρή δουλειά, θα γίνει μία αλλαγή για τη χώρα και θα προσπαθήσουμε όλοι μαζί για το καλύτερο».

Η δήλωση δεν έγινε από κάποιο στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ ή των ΑΝΕΛ. Έγινε από τον πρόεδρο του Ολυμπιακού, δημοτικό σύμβουλο Πειραιά, εφοπλιστή και ενεργό πολίτη (κατά δήλωσή του), Βαγγέλη Μαρινάκη, αμέσως μετά την άσκηση του εκλογικού του δικαιώματος (ομολογούμε ότι το επικοινωνιακό του επιτελείο έκανε πολύ καλή δουλειά).

Κ ...σε ροζ φόντο

Από τις πολλές ιδιότητες του Μαρινάκη η στήλη επιλέγει, για να σχολιάσει τη δήλωσή του, αυτή του προέδρου της ΠΑΕ Ολυμπιακός. Το πρώτο συμπέρασμα είναι ότι ο ερυθρόλευκος πρόεδρος, όπως και στις τοπικές εκλογές, πήρε ξεκάθαρη θέση υπέρ του νικητή, δείχνοντας με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι έχει βρει τα σχετικά κονέ με το ΣΥΡΙΖΑ. Το δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι είναι ένα βήμα πιο μπροστά από τους αθλητικούς και επιχειρηματικούς ανταγωνιστές του, οι οποίοι είτε δεν ασχολήθηκαν με την εκλογική διαδικασία (Σαββίδης), είτε πήραν σαφή θέση υπέρ της ΝΔ (Αλαφούζος), είτε στάθηκαν πολιτικά εχθρικά απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ (Μελισσανίδης).

Το τρίτο συμπέρασμα είναι ότι ο ερυθρόλευκος πρόεδρος, στριμωγμένος από την εμπλοκή του ως κατηγορούμενος στην υπόθεση της «συγκρότησης εγκληματικής οργάνωσης» στο χώρο του ποδοσφαίρου, φροντίζει από νωρίς να «ταυτιστεί» με την κυβέρνηση, πιστεύοντας ότι με αυτό τον τρόπο θα καταφέρει να μείνει εκτός κάδρου και να «καθαρίσει» από τις κατηγορίες με το μικρότερο δυνατό τίμημα. Εν κατακλείδι, ο Μαρινάκης βγήκε κερδισμένος από την εκλογική διαδικασία και τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο βρίσκεται ένα βήμα πιο μπροστά από τους ανταγωνιστές του, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι όλα θα πάνε όπως τα έχει σχεδιάσει. Αλλωστε, μιλάμε για διαμάχη μεταξύ καπιταλιστών, συνεπώς όλα είναι πιθανά, αφού όλα επιτρέπονται, θεμιτά και αθέμιτα.

Ποντάραμε σε καθarόαιμο και μας προέκυψε μουλάρι

Σχεδόν ταυτόχρονα με τις πρώτες δηλώσεις του νέου υφυπουργού Αθλητισμού Σταυρού Κοντονή και περίπου 15 μέρες μετά τις συνεννοήσεις τους για τα δρώμενα στο ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο, Σαββίδης, Αλαφούζος και Μελισσανίδης άφησαν να διαρρεύσουν οι στόχοι που έχουν θέσει για να αλλάξουν τη σημερινή κατάσταση στο ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο και να ανατρέψουν την ερυθρόλευκη κυριαρχία. Ας προσπαθήσουμε να κωδικοποιήσουμε τα σημεία και τα ζητήματα που συμφωνήσαν.

Καταρχάς, είναι ξεκάθαρο ότι επιδιώκουν την αλλαγή της σημερινής κατάστασης στην ΕΠΟ και ότι αναζητούν το πρόσωπο που θα ηγηθεί αυτής της προσπάθειας, αφού με την υποψηφιότητα Γκαγκάση δε θα έπρεπε να ήταν ότι πρεσβεύουν κάτι νέο, πάνω στο οποίο θα «χτιστεί» το νέο ποδοσφαιρικό οικοδόμημα. Το δεύτερο σημείο που συμφωνούν είναι ότι πρέπει να αλλάξει ο τρόπος εκλογής της διοίκησης της ΕΠΟ, μέσω του «ανοίγματος» του εκλογικού σώματος. Εστω και αργά κατάλαβαν ότι οι επικεφαλής στις τοπικές ενώσεις είναι μέρος της «παράγκας» και έχουν ξεκάθαρη προτίμηση που για να την αλλάξουν χρειάζονται ισχυρά «υλικά» και όχι ηθικά επιχειρήματα. Συνεπώς, δεν μπορούν να βασίζονται σε αυτούς και για να γίνουν αλλαγές απαιτείται να μπει στο παιχνίδι το σύνολο των σωματείων.

Τρίτο σημείο της συμφωνίας τους είναι η εξάλειψη των ΠΑΕ-δορυφόρων, οι οποίες προσδίδονται στο άρμα του ισχυρού και του εξασφαλίζουν την κυριαρχία. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι όταν κάποιος από τους τρεις εταίρους καταφέρει να πάρει το πάνω χέρι, το πρώτο πράγμα που θα κάνει θα είναι να έρθει σε

συνεννόηση με τις ομάδες-δορυφόρους για να ισχυροποιήσει την κυριαρχία του. Το τέταρτο σημείο που ενώνει τους τρεις άνδρες είναι ο τρόπος διαχείρισης από τη Δικαιοσύνη της υπόθεσης της «εγκληματικής οργάνωσης στο ελληνικό ποδόσφαιρο». Αυτό που ζητούν από τη Δικαιοσύνη είναι να καταδικαστούν οι ένοχοι, σε απλά ελληνικά να καταδικαστεί ο Μαρινάκης, και μετά οι ομάδες τους να υποστούν τις συνέπειες που προβλέπονται από την κείμενη νομοθεσία (αφαίρεση βαθμών, υποβιβασμός, αποβολή από ευρωπαϊκές διοργανώσεις κτλ.). Διαφορετικά αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο να αποχωρήσουν από το πρωτάθλημα, ως ύστατο μέσο διαμαρτυρίας. Μάλιστα σκοπεύουν να απευθυνθούν και στην ΟΥΕΦΑ και να της ζητήσουν να παίξει ενεργό ρόλο στην διαλεύκανση της υπόθεσης.

Είναι φανερό ότι όλα τα παραπάνω θυμίζουν περισσότερο έκθεση ιδεών παρά συμφωνία καπιταλιστών. Προϋποθέτουν επίσης τη συμφωνία της κυβέρνησης, με την οποία κανένας από τους τρεις δεν έχει καλές σχέσεις. Όμως με καλή διάθεση και τις κατάλληλες κινήσεις όλα διορθώνονται και όλα γίνονται. Ως πρώτη κίνηση, τα επιτελεία και των τριών ΠΑΕ, εξέφρασαν αρχικά ικανοποίηση για τις δηλώσεις της νέας πολιτικής ηγεσίας για τη Δικαιοσύνη και τον Αθλητισμό.

Αναμένουμε τις εξελίξεις τονίζοντας, ότι είναι άλλο πράγμα η φιλία και η συνεργασία και άλλο η λυκοσυμμαχία και ότι το αντίπαλο ερυθρόλευκο δέος είναι ένα βήμα πιο μπροστά και δεν σκοπεύει να πέσει αμαχητί.

Κος Πάπιας
 papias@ekseggersi.gr

ΥΓ1. Παραθέτουμε την πρώτη δήλωση του νέου υφυπουργού Αθλητισμού Σταύρου Κοντονή:

«Ευχαριστώ τον Πρωθυπουργό της χώρας κ. Αλέξη Τσίπρα για την τιμή που μου έκανε και την εμπιστοσύνη που μου έδειξε. Ο αθλητισμός είναι ένας τομέας που αφορά ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, κατά συνέπεια ο ελληνικός λαός να είναι σίγουρος ότι χωρίς προκαταλήψεις, αλλά με πλήρη αποφασιστικότητα θα εκτελέσω τα νέα μου καθήκοντα. Και ελπίζω ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι με τον αθλητισμό να έχουν κατανοήσει την αποφασιστικότητα της νέας κυβέρνησης για ισονομία, δικαιοσύνη και διαφάνεια». Δυο σχόλια: Το πρώτο αφορά το «χωρίς προκαταλήψεις». Αναφέρεται στο κλάμα των ΑΕΚτζήδων για τις παλιότερες δηλώσεις του για το γήπεδο και για πιθανό ρεβανσισμό λόγω του «πολέμου» που έκανε ο Γατούλης προεκλογικά στο ΣΥΡΙΖΑ, ή στα χαμόγελα των ερυθρόλευκων που θεωρούν ότι έχουν τον πρώτο λόγο, αφού ο Μαρινάκης στηρίζει ανοιχτά και με έμπρακτο τρόπο τους νικητές; Θα το μάθουμε πολύ σύντομα. Όσο για τις «προειδοποιήσεις» προς τους διαπλεκόμενους, οι πληροφορίες από την «παράγκα» λένε ότι αμέσως μετά τις δηλώσεις Κοντονή οι «ανιδιοτελείς εργάτες» του ποδοσφαίρου μετά δυσκολίας προσπαθούν να κρατήσουν τα γέλια τους.

ΥΓ2. Πολύ κλάμα στα κιτρινομαυρά σάιτ. Η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ σε συνδυασμό με τα πρόσωπα που μπαίνουν επικεφαλής στα υπουργεία που σχετίζονται με το γήπεδο της ΑΕΚ, δεν αφήνουν περιθώρια αισιοδοξίας. Προεκλογικά ο Γατούλης πήρε ανοιχτά εχθρική στάση απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ (κάποια στιγμή προσπάθησε να τα «μαζέψει», αλλά η ζημιά είχε γίνει) και πολύ δύσκολα οι συριζαίοι θα τον συγχωρήσουν. Ο Γατούλης, είναι πλέον αναγκασμένος να γλείψει εκεί που έφτυνε, για να ελπίζει ότι θα βρει διαύλους επικοινωνίας με την κυβέρνηση. Ασε που όπως δείχνουν και τα ποσοστά του ΣΥΡΙΖΑ στη Φιλαδέλφεια-Χαλκηδόνα, κανένας δεν καίγεται για την κατασκευή του γηπέδου ή τουλάχιστον δεν το θεωρεί μείζον θέμα για την πολιτική του συμπεριφορά.

ΥΓ3. Η στήλη δεν αισθάνεται ικανοποιημένη με τις προβλέψεις της για την εκλογική διαδικασία, αφού πόνταρε στο κόμμα του Γιωργάκη, το οποίο απέτυχε παταγωδώς. Ποντάραμε σε καθarόαιμο, βάσει της γενεαλογίας του πατέρα, όμως επικράτησε η γενεαλογία της μάνας και μας προέκυψε μουλάρι.

ΣΙΝΕΜΑ

ΜΙΡΟΣΛΑΒ ΣΛΑΜΠΟΣΠΙΤΣΚΙ Η φυλή

Η ταινία αυτή έχει μια ιδιαιτερότητα. Μιλά τη γλώσσα των κωφάλαλων. Καθ' όλη τη διάρκειά της, ο θεατής παρακολουθεί σε μια ξένη γλώσσα, που δεν μεταφράζεται, ούτε υποτιτλίζεται, ούτε εξηγείται από κάποια αφήγηση. Εκ των πραγμάτων, λοιπόν, το πιο ισχυρό εργαλείο για την κατανόηση της ταινίας είναι η σωματικότητα των ηθοποιών.

Ο Σεργκέι προσπαθεί να επιβιώσει σε ένα οικοτροφείο κωφάλαλων, όπου ισχύουν πολύ σκληροί και άτεγκτοι κανόνες. Γίνεται μέλος μια συμμορίας γιατί έτσι επιβάλλεται, αλλά όταν ερωτεύεται μια κοπέλα που είναι υποχρεωμένη να εκπορνεύεται, οι ισορροπίες διαταράσσονται. Το πιο σοκαριστικό στοιχείο της ταινίας είναι ότι αυτή η παγωμένη κατάσταση δεν επιδέχεται αμφισβήτηση ή κριτική, αλλά περνά ως κάτι το πολύ φυσιολογικό και αναπόφευκτο. Πρόκειται για ιστορία απίστευτης βίας και σκληρής ενηλικίωσης σε ένα κόσμο εκκωφαντικά σιωπηλό. Διάδρομοι, πόρτες που ανοιγοκλείνουν και κρυφά δωμάτια είναι το σκηνικό που δημιουργεί μια κλειστοφοβική διάθεση. Πλάνα που τείνουν προς το ρεαλισμό των ντοκιμαντέρ επιτείνουν ακόμη περισσότερο την αίσθηση της ωμής βίας.

Η ταινία αποτελεί την πρώτη μεγάλου μήκους του ουκρανού δημιουργού και μέχρι σήμερα έχει κερδίσει πολλά βραβεία και διακρίσεις (μεταξύ των οποίων το βραβείο Καλύτερης Σκηνοθεσίας στη Θεσσαλονίκη).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΑΝΤΑ Για πάντα

Μετά τη «Χρυσόσκονη» το 2009, η Μαντά παρουσιάζει τη νέα της ταινία. Πρωταγωνίστρια είναι μάλλον η Αθήνα, μια μουνητή και γκριζα Αθήνα, της οποίας το κύριο χαρακτηριστικό (πάντα με το βλέμμα της Μαντά) είναι η μοναξιά. Ενας οδηγός στον ηλεκτρικό παρατηρεί μια γυναίκα που κάθε μέρα την πηγαίνει στη δουλειά της. Κάποια στιγμή αποφασίζει να τη γνωρίσει και να διεκδικήσει το δικαίωμά του στον έρωτα και τη συντροφικότητα. Δυο άνθρωποι μόνοι, που κάθε μέρα διαγράφουν μια σειρά από κοινές επαναλαμβανόμενες πορείες.

Η επιρροή του Αγγελόπουλου στη συνεργατιά του Μαντά είναι κάτι παραπάνω από εμφανής (άλλωστε και η ίδια κάνει μνεία στο έργο του). Είναι επίσης ξεκάθαρο ότι η σκηνοθετής μελετά τη σιωπή και την επαναλαμβανόμενη κίνηση. Η μελέτη της αυτή όμως είναι τόσο μινιμαλιστική που τελικά κουράζει και καταντά φλύαρη.

ΤΖΕΙΜΣ ΜΑΡΣ Η θεωρία των πάντων

Πρόκειται για την ιστορία του Στίβεν Χόκινγκ, ενός από τους πιο αναγνωρισμένους διεθνώς σύγχρονους επιστήμονες (σε βαθμό που να θεωρείται και σταρ πια), μέσα από τα μάτια της πρώην συζύγου του, σε μυθιστόρημα της οποίας βασίστηκε το

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΣΗΚΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (Αλέξης Τσίπρας, Προπύλαια, 25-1-2015).

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Μένουν οι βάσεις που φεύγουν και φεύγουν οι βάσεις που μένουν

Και η μελ-ορδ-ία της ευτυχίας συνεχίζεται...

Biggus Dickus

Στη Βουλή εμπιστοσύνη ή ανοχή - στην κοινωνία ανέχεια

Και εν τω μεταξύ η classe operaia va in paradiso μέσω του canapeso

Αναψαν οι καναπέδες

40 χρόνια κοψοχέρης: τι διάολο, Λερναία Υδρα είναι;

Αυτών που πάντα την τρώνε από πίσω

Μετά την ευφορία (οσονούπω) η ώρα της εφορίας...

Πώς το 'λεγε; Αριστερά και δεξιά και αριστεροδέξια...

> Την έκλασαν κανονικά τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, και αυτή δήλωσε την «δυσαρέσκειά» της. Κοινώς: την φτύνουν και η ίδια ισχυρίζεται ότι βρέχει...

> 'Η ο Παπαδημούλης δεν ήταν στο Σύριζα πριν τις εκλογές, ή οι Συριζαίοι δεν γνώριζαν ότι υπήρχε ο άνθρωπος αυτός... (τουίτερ-ράκια του για τους ΑΝΕΛ).

> Αφαιρέθηκαν τα κάγκελα από τον Αγνωστο Στρατιώτη: ναι, μα κάγκελα υπάρχουν παντού...

> «Συγκεντρώσεις χρυσαυγιτών και αντιφασιστών το Σάββατο για τα Ιμια» (tanea.gr). Ισες αποστάσεις (αφού το αφεντικό «παίζει» σύριζα).

> Πατάτα Λαφαζάνη: «Δεν προτιθέμεθα να είμαστε δορυφόροι κανενός» (περί διεθνών ενεργειών σχέσεων). «Δεν προτιθέμεθα»: εάν η πραγματικότητα μας αναγκάσει... οι προθέσεις ως γνωστόν οδηγούν στην... κόλαση.

> Μας δουλεύει και ο κ. Κορκίδης (ΕΣΕΕ) για την αύξηση του κατώτατου μισθού», ο οποίος έχει -στην πράξη- καταβαρυνθεί.

> Τις Πόρσε Καγιέν τις είδε ο Μπαρουφάκης. Και είναι υπέρ του λιτού βίου. Τον λιτό βίο που βιώνουν εκατομμύρια άνθρωποι στην Ελλάδα τον ξέρει. Αρα, μερικά μαστορέματα είναι αρκετά.

> «Ξαν ηλικία γάμου οριζόταν από το βυζαντινό δίκαιο η ηλικία των δώδεκα ή δεκατριών ετών για τα κορίτσια και των δεκατεσσάρων ή δεκαπέντε για τα αγόρια. Η μεγάλη παιδική και νεανική θνησιμότητα εξηγεί τη μικρή ηλικία γάμου των κοριτσιών ακόμη και σε οικογένειες της ανώτερης τάξης... Ομως τα όρια αυτά δεν τηρούντο πάντα

και υπήρχαν περιπτώσεις που οι γονείς πάντρευαν, κυρίως τις κόρες τους σε μικρότερη ηλικία, παρά τη νομική απαγόρευση, επιχειρώντας να καθορίσουν όσο το δυνατόν νωρίτερα την τύχη των παιδιών τους. Ιδιαίτερα, στην περίπτωση της μνηστείας, που προηγείτο του γάμου στην πολύ μικρότερη ηλικία των επτά ετών, η επιθυμία αυτή είναι εμφανέστερη». (Κ. Νικολάου: «Η θέση της γυναίκας στη βυζαντινή κοινωνία»).

> «Ζορίζει» τις κυβερνητικές φυλλάδες η συμμετοχή ΑΝΕΛ στη συγκυβέρνηση καθώς και ο Αβραμόπουλος. Προσπαθούν -στο βαθμό που γίνεται- να το κάνουν α, β, α.

> «Αντιφατική» βρίσκει η ευρωλιγούρικη εφημερίδα «The Morning Star» (online, 27-1-15) τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Η ίδια που αποθέωνε τον Τσίπρα μέχρι πριν τις εκλογές.

> Αφού κατά τον Σύριζα υπάρχει «ανθρωπιστική κρίση» (άρα χρειάζεται φιλανθρωπία), γιατί δεν καλούν τον ΟΗΕ να κάνει κουμάντο;

> Η «μαγική» λέξη είναι «περίμενε». Όπως στην έκφραση «τι περιμένεις από τον Σύριζα;». Με ΑΝΕΛ, με χρέος, με κοινωνική εξαθλίωση ΔΕΝ περιμένεις. Ομως αυτή η στάση αναμονής έχει καταλάβει κυρίαρχη θέση στην κοινωνία, έχοντας φθείρει την συνείδηση (την ταξική).

> Το θέμα είναι τι κάνει κανείς προς την κατεύθυνση της -στοιχειώδους- οργάνωσης της εργατικής τάξης.

> «...σταδιακή αποκατάσταση των συντάξεων» σε σύνδεση «με τους ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας».

Δ. Στρατούλης - αναπληρωτής υπουργός Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Τώρα, ψηφίσατε. ΕΑΝ υπάρχει ανάπτυξη και αναλόγως...

> Η δεξιά (συγ)κυβέρνηση έφυγε. Για το καλό μας. Η δεξιά συν-κυβέρνηση ήρθε. Πάλι για το καλό μας.

> «Περί των προθέσεων της ηγεσίας του Σύριζα να ασκήσει πιο φιλολαϊκή πολιτική δεν έχουμε αμφιβολία». Γ. Δελαστίκ, prin.gr/?p=5642, 23-1-15. Εκτός από το «Εθνος» τώρα και στο «ΠΡΙΝ» της «αντικαπιταλιστικής, ανεξάρτητης» και πάντα... εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

> Σιγά-σιγά (από τις περσινές εκλογές, 2014) «προσέρχονται» στη δεξαμενή του Σύριζα. Η ΟΚΔΕ (μια απ' όλες τέλος πάντων) στην ανακοίνωσή της για τα αποτελέσματα των εκλογών, συνηγαρμένη καθώς φαίνεται, αναφέρει ότι ο Σύριζα «αντικειμενικά» ήταν ο εκφραστής αυτής της μεγάλης νίκης του ελληνικού λαού (okde.gr/archives/3405). Νίκησε νίκη μεγάλην, δηλαδή, ο ελληνικός λαός, αραχτός στον καναπέ και κάνοντας μία -μαγική, κατά τα φαινόμενα...- ξαφνική κίνηση, ψηφίζοντας και ξαναγυρνώντας στον καναπέ. Με μία ήττα να βαραίνει ως πέτρα του Προμηθέα. Πολιτική αντίληψη που εκφράζει μεσαία στρώματα, τα οποία η καπιταλιστική κρίση ενόχλησε και μουρμουράνε ακατάπαυστα. Οι ίδιοι τροσικιστές στην προεκλογική αφίσα τους μιλούσαν για χούντα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ συγκυβέρνηση με δεξιό κόμμα, αποτελεί «δείγμα της πολιτικής διαρκών συμβιβασμών», όπως αναφέρει η ανακοίνωση. Και ΔΕΝ αφορά μόνον αυτούς...

> «Ισχυρή επιχειρηματικότητα» - υπουργός Σταθάκης. Οι «προτεραιότητες» δεν κρύβονται.

> Μετά την πρώτη «σφαλιάρα»

απ' την ΕΕ ο Τσίπρας δηλώνει ότι «η χώρα σηκώνει κεφάλι».

> Και ο Τσόμσκι, εκεί: μικροαστός, με όλη την προσβλητική σημασία της λέξης: «Εξεγερτική(!) λαϊκή αντίδραση στην τρόικα η νίκη του Σύριζα».

> Το κύριο άρθρο της ΑΥΓΗΣ (avgj.gr, 28-1-15) έχει τίτλο «Εθνική αξιοπρέπεια με άφθαρτα πρόσωπα» - η παρουσία δεξιών στην συγκυβέρνηση και πληθώρας (πρώην) Πασόκων μάλλον είναι της φαντασίας γέννημα...

> Ο Πανούσης (ναι, ναι, αυτός της ΔΗΜΑΡ στην κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ) το κάνει καθαρό: ένοπλοι οι μπάτσοι παντού. (Φάτε ελπίδα με ήττα...).

> Όταν ο Καμμένος δήλωνε (avgj.gr, 25-1-15, ώρα 13:27) «οι Ανεξάρτητοι Έλληνες θα είμαστε ρυθμιστές» προφανώς και ΔΕΝ έκανε πρόβλεψη (οι συνομιλίες προηγούνται των προβλέψεων...).

> Μπήκανε στα θεσμόπουλα - μπήκαν στα υπουργεία - κι όσο μας μπαίνει πιο βαθιά - βαθύτερα εμπαίνουν.

> Στη Γαλλία ο Τσίπρας; (ρεκόρ ανεργίας στα 3,5 εκατομμύρια οι άνεργοι).

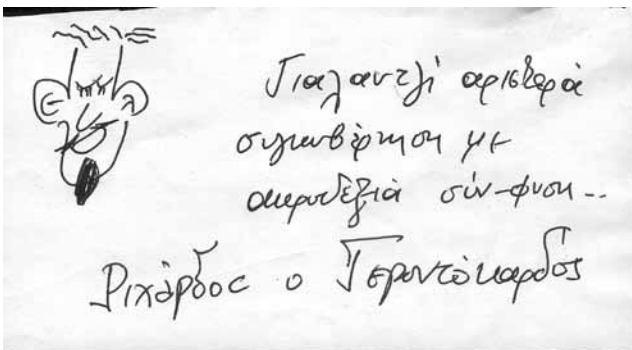
> Μεταξύ «ελευθεριακών κομμουνιστών» και «στροφής προς τα αριστερά της κοινωνίας» και το σούπερ-ντούπερ ΕΕΚ. Φαίνεται ότι «η κρυφή γοητεία της σοσιαλδημοκρατίας» έχει σοβαρή επενέργεια σε... ονειροπόλους.

> «Ανάξια λόγου» θεωρήθηκαν τα 3.000.000 άτομα που απείχαν από τις εκλογές στις 25/1/15 (όχι σε ποσοστό, σε απόλυτους αριθμούς).

> Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ «βλέπει» ότι αίτημα του λαού ήταν «...να έρθουν φιλολαϊκές αλλαγές». Αυτό πώς ακριβώς βγαίνει;

> Καλά, ο Μπιτσάκης δεν στήριζε (κάποτε) ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

♦ **Je suis Charlie** - Είναι η ιαχή πολέμου των δυτικών κοινωνιών - Η ελευθερία του λόγου δεν είναι παρά το «ντελικάτο καμουφλάρισμα μιας κατά τ' άλλα στεγνά εμπολέμης πράξης - antifa*LAB (αφίσα)

♦ **Μην πεις ποιον φόβο αγάπησες πάλι...** - Οι αρχές ξέρουν!! - Η διεθνής στρατηγική του φόβου δια αποτύγχανε αν οι υπήκοοι δεν ήταν έτοιμοι να «τρομοκρατηθούν» - Κι αν δεν ήταν τόσο ρατσιστές ώστε να τρώνε αμάσητα τα παραμύθια περί «ισλαμιστών τρομοκρατών» - Συνεπώς δεν χρειάζεται η εξομολόγηση των χρήσιμων φόβων... - Οι αρχές γνωρίζουν... και φροντίζουν!!! - ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ (αφίσα)

Δυο αφίσες από συλλογικότητες που κινούνται στον ευρύτερο ιδεολογικοπολιτικό χώρο της «αυτονομίας», αλλά με εντελώς διαφορετική προσέγγιση στο θέμα της επίθεσης στο Charlie Hebdo. Οι αφίσες περιλαμβάνουν αναλυτικά κείμενα, τα οποία ο χώρος δεν επιτρέπει να μεταφερθούν ολόκληρα. Επιλέξαμε τα βασικά τους σημεία. Η προσέγγιση της πρώτης αφίσας είναι στο ίδιο μήκος κύματος με τη δική μας προσέγγιση. Μιλά για το γαλλικό κράτος που είναι κράτος σε πόλεμο, για ένα πρώην αριστερό περιοδικό που εδώ και χρόνια αναπαράγει την κρατική προπαγάνδα περί «απολίτιστων μουσουλμάνων» και ασκεί πολεμική στα 3,5 εκατομμύρια των Γάλλων που κατέβηκαν στους δρόμους θεωρώντας, «είτε το καταλάβαιναν είτε όχι, ότι το δικό τους δικαίωμα να ξερνάνε τα δικά τους κομπλεξικά και σακατεμένα ιδεώδη περί σάτιρας και ελευθερίας είναι πιο σημαντικά απ' τις ζωές και την αξιοπρέπεια εκατομμυρίων μουσουλμάνων». Αντίθετα, η δεύτερη αφίσα επιλέγει τη συνωμοσιολογική προσέγγιση της Ιστορίας. Ολα είναι στημένα -από την επίθεση στους διδύμους πύργους της Νέας Υόρκης μέχρι την επίθεση στο Charlie Hebdo- από τους ιμπεριαλιστές με στόχο την καλλιέργεια του φόβου και τη δικαιολόγηση της καταστολής και των στρατιωτικών τους επεμβάσεων!

Τελικά, οι δεξιοί της Κέρκυρας προτίμησαν να μην ενωθούν με την Αντζελα. Προφανώς, εκτίμησαν ότι... η Ελλάδα δεν τη χρειάζεται.

♦ **Δρόμοι Φιλίας και Πολιτισμού - Μακρές Μουσικές Φιλίες - Συμμετέχουν (ακολουθεί κατάλογος τραγουδιστών) - Παρουσιάζει ο Στέλιος Ελληνιάδης. Δημοσιογράφος, υποψήφιος βουλευτής Α' Αθήνας (ΣΥΡΙΖΑ) - Κινηματογράφος STUDIO - Τετάρτη 21.1.2015 - Είσοδος Ελεύθερη (αφίσα)**

Όπως ήδη θα καταλάβετε, δεν πρόκειται για συναυλία, αλλά για προεκλογική εκδήλωση ενός υποψήφιου βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό και στις ιδιότητές του δεν αρκέστηκε μόνο ν' αναφέρει το «δημοσιογράφος», αλλά συμπλήρωσε και το «υποψήφιος βουλευτής Α' Αθήνας του ΣΥΡΙΖΑ». Γι' αυτό και η συναυλία έγινε στην «καρδιά» της Α' Αθήνας. Γι' αυτό και η είσοδος ήταν ελεύθερη. Δε θα το σχολιάζαμε, αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε αποφασίσει κάποιον κώδικα δεοντολογίας, τον οποίο υποτίθεται ότι ήταν υποχρεωμένοι ν' ακολουθήσουν οι υποψήφιοι βουλευτές: όχι ατομικές προεκλογικές εκστρατείες, όχι ατομικές αφίσες και φυλλάδια, όχι ατομικές συγκεντρώσεις. Όπως βλέπετε, οι υποψήφιοι βρήκαν... ευφάνταστους τρόπους για να παρακάμψουν τον κώδικα δεοντολογίας. Ο συγκεκριμένος οργάνωσε συναυλία, η οποία υποτίθεται πως δεν ήταν προσωπική προεκλογική συγκέντρωση. Άλλοι βρήκαν άλλους τρόπους. Ο συγκεκριμένος υποψήφιος πρωί-πρωί της Κυριακής έστειλε και προσωπικά μείλ με τη φωτογραφία του και το βιογραφικό του, συνοδευόμενο και με link στο youtube, στο οποίο είχε αναρτήσει τριλεπτο βίντεο με το βιογραφικό του, συνοδευόμενο από δεκάδες φωτογραφίες. Ο συγκεκριμένος υποψήφιος μάλλον δεν εκλεγόταν, αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Αν αναφερόμαστε στην είδηση είναι για να πούμε πως δεν πρέπει να παραμυθιαζόμαστε από τη συριζαϊκή προπαγάνδα. Τις ίδιες βρομιές θα κάνουν τα στελέχη του και ως κυβερνητικά στελέχη πια. Η αστική εξουσία υπαγορεύει τον βασικό τρόπο του πολιτεύεσθαι. Και οι εξουσιαστές τον ακολουθούν, για να παραμείνουν στην εξουσία.

σενάριο.

Όπως ήταν μάλλον αναμενόμενο, έχουμε να κάνουμε με μια χολιγουντιανής έμπνευσης βιογραφία-αγιογραφία, επίκεντρο της οποίας είναι η σπάνια ασθένεια από την οποία πάσχει ο Χόκινγκ, εξαιτίας της οποίας μπορεί να επικοινωνεί μόνο μέσω ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή που χειρίζεται με το ένα του δάχτυλο, καθώς μόνο αυτό μπορεί να κουνήσει. Η δύναμη για ζωή, τόσο από τον ίδιο όσο και από τη σύντροφό του είναι η κεντρική ιδέα, η οποία υπό το πρίσμα της ασθένειας ντύνεται με μελό και επιδιώκει την εύκολη συγκίνηση. Ταυτόχρονα, γίνεται ελάχιστη μνεία στην όποιες σημασίας επιστημονική συνεισφορά του Χόκινγκ, εκτός από την επισήμανση της επιτυχίας...

Η ταινία έχει μόνο μια αρετή κι αυτή είναι η εξαιρετική ερμηνεία του πρωταγωνιστή Εντι Ρεντμίν σε έναν αν μη τι άλλο απαιτητικό ρόλο, γι' αυτό και φιγουράρει ως η πιο σίγουρα επιλογή για τα Οσκαρ. Πέραν τούτου, ουδέν.

Ελένη Π.

Οκτώβρης 2014-Φλεβάρης 2015

Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

100/87804638

Παραμύθι η αύξηση του βασικού μισθού στα 751 ευρώ!

Προεκλογικά ο ΣΥΡΙΖΑ έπαιξε πολύ με το χαρτί της επαναφοράς του κατώτατου μισθού της ΕΓΣΣΕ (Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας) από 586 σε 751 ευρώ και μετεκλογικά συνεχίζει να παίζει με το ίδιο χαρτί, με δηλώσεις ότι είναι μέσα στις προτεραιότητες της κυβέρνησης.

Τα κυβερνητικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και ιδιαίτερα ο αναπληρωτής υπουργός Υγείας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων γνωρίζουν ότι δεν μπορούν να επαναφέρουν τον κατώτατο μισθό της ΕΓΣΣΕ στα 751 ευρώ (από 586 για τους εργαζόμενους άνω των 25 ετών και 511 για τους κάτω των 25 ετών). Γιατί στις ΕΓΣΣΕ του 2013 και του 2014, που υπογράφηκαν από τους αστογραφειοκράτες της ΓΣΕΕ, υπάρχει ρήτρα που προβλέπει ότι σε περίπτωση που καταργηθούν οι διατάξεις με τις οποίες ο κατώτατος μισθός μειώθηκε κατά 22% (32% για τους κάτω των 25) θα γίνουν διαπραγματεύσεις μέσω των οποίων θα καθοριστεί το νέο ύψος του.

Ιδού η ρήτρα που μπήκε στην ΕΓΣΣΕ του 2013: «Περαιτέρω, τα συμβαλλόμενα μέρη **ρητώς συμφωνούν** ότι, εάν κατά τη διάρκεια ισχύος της παρούσας ΕΓΣΣΕ, με οποιοδήποτε τρόπο αρθεί οποιαδήποτε περιοριστική διάταξη, που έχει επιβληθεί με νομοθετική παρέμβαση στο περιεχόμενο της ΕΓΣΣΕ 2010-2011-2012, **τότε θα ξεκινήσουν άμεσες διαπραγματεύσεις για τον καθορισμό των μισθολογικών όρων της ΕΓΣΣΕ**, με βάση το πλαίσιο που θα έχει τυχόν διαμορφωθεί».

Η περιοριστική διάταξη που μπήκε στην ΕΓΣΣΕ αναφέρεται στην αρχή της Σύμβασης και είναι η εξής: «Στο περιεχόμενο της ΕΓΣΣΕ, 2010-2012 επιβλήθηκαν νομοθετικές παρεμβάσεις, όπως ενδεικτικά, η μείωση κατά 22% των κατώτατων αμοιβών και κατά 32% για τους νέους, καθώς και η αναστολή ισχύος της ρή-

τρας για τις τριετίες, ανάμεσα σε άλλα». Αυτές οι εξοντωτικές μειώσεις στην ΕΓΣΣΕ επιβλήθηκαν με την όη Πράξη Υπουργικού Συμβουλίου (ΦΕΚ 38Α, 28.2.2012).

Επομένως, οι καπιταλιστές του ΣΕΒ και οι αστογραφειοκράτες της ΓΣΕΕ συμφώνησαν ότι σε περίπτωση που καταργηθεί μερικά ή ολοκληρωτικά η όη Πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου, δε θα επανέλθει αυτόματα ο κατώτατος μισθός στα 751 ευρώ, αλλά **θα γίνουν νέες διαπραγματεύσεις, οι οποίες θα αυξήσουν ελάχιστα τα 586 και 511 ευρώ της ΕΓΣΣΕ**, ώστε να υπολείπονται κατά πολύ των 751 ευρώ! Όπως θα δούμε στη συνέχεια, ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ έσπευσε να δικαιολογήσει αυτή τη στάση των αστογραφειοκρατών συνδικαλιστών.

Η ρήτρα αυτή μπήκε και στην ΕΓΣΣΕ του 2014, ως άρθρο 5 και όχι ως προοίμιο, με το ίδιο ακριβώς (και λεκτικά) περιεχόμενο, γιατί προφανώς οι καπιταλιστές και οι αστογραφειοκράτες της ΓΣΕΕ οσφραίνονταν πολιτικές εξελίξεις και κυβερνητική αλλαγή και ήθελαν να προστατεύσουν το νέο πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου από την εργατική κατακραυγή, παίρνοντας πάνω τους την ευθύνη.

Το Σεπτέμβριο του 2014, σχετικά πρόσφατα δηλαδή, ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Ι. Παναγόπουλος συναντήθηκε με τον τότε υπουργό Ανάπτυξης της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ Ν. Δένδια. Όταν στη συνέντευξη που δόθηκε ο Παναγόπουλος κλήθηκε να σχολιάσει την υπόσχεση του ΣΥΡΙΖΑ για επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ με νομοθετική ρύθμιση, απάντησε: «Εγώ θα έλεγα ότι η νομοθετική παρέμβαση απαιτείται για την επαναφορά, δίνοντας επίσης κι ένα πολιτικό μήνυμα, αλλά από εκεί και πέρα πρέπει ελεύθερα ν' αφεθούν οι εργοδότες και οι εργαζόμενοι να συνάπτουν τις

συλλογικές συμβάσεις».

Εκανε μια παύση και έσπευσε να διευκρινίσει τι εννοεί με το «από εκεί και πέρα»: «Όπως το πετσόκομμα του κατώτερου μισθού με νόμο προκάλεσε σοκ, ενδεχομένως και η επαναφορά με νόμο να προκαλέσει άλλο σοκ που δεν ξέρω αν η αγορά εργασίας μπορεί να το αντέξει. Θα έπρεπε όμως να γίνει ως πολιτικό μήνυμα και ως καθίσουμε ταυτόχρονα και στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων».

Δεν παρέλειψε να πετάξει και τη μπηχτή του στο ΣΥΡΙΖΑ: «Πολύ φοβόμαι ότι κάποιοι δεν ξέρουν και την πραγματικότητα στην αγορά εργασίας». Έσπευσε δε να εξηγήσει τι εννοεί: «Και εάν βρισκόταν κάποιος κι έλεγε να κάνουμε 1.000 ευρώ τον κατώτερο μισθό, **θα τον πλήρωνε η αγορά;** Και σήμερα που είναι 510 για τους νέους μέχρι 24 ετών και 586 από κει και παραπάνω, ξέρετε ότι έχουμε διαρκείς καταγγελίες, ότι δεν τα πληρώνουν οι εργοδότες; Άρα δεν είναι ένας νομικός βολонταρισμός η λύση, η λύση είναι να μπορέσουμε να βρούμε **το πραγματικό επίπεδο ισορροπίας** που θα δίνει και ανάσα στους εργαζόμενους και θα διατίθενται και πόροι προς την κατανάλωση, αλλά βεβαίως **να μπορεί και η αγορά να τους πληρώνει χωρίς να καταστρέφουμε την παραγωγική διαδικασία!**»

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά σχολιάζοντας τα λεγόμενα αυτού του ξεδιάντροπου εργατοπατέρα που δεν κρατάει ούτε τα προσχήματα, φτάνοντας στο σημείο να ισχυρίζεται ότι τον κατώτατο μισθό των 751 ευρώ δεν μπορεί να τον πληρώσει η αγορά (δηλαδή οι καπιταλιστές εργοδότες) και πως αν δοθούν τα 751 ευρώ θα καταστραφεί η παραγωγική διαδικασία! Παίρνοντας αφορμή από τα λεγόμενά του ότι η αγορά δεν μπορεί να πληρώσει τα 751 ευρώ και ότι εάν το κάνει θα καταστραφεί η παραγωγική δια-

δικασία, θυμίζουμε πως η ΕΓΣΣΕ μέχρι τέλος του 2009 κάλυπτε μόνο ένα 15% της εργατικής τάξης, ενώ το 85% καλυπτόταν από τις κλαδικές και άλλου τύπου συμβάσεις. Ο κατώτατος μισθός και το κατώτατο μεροκάματο των κλαδικών συμβάσεων ήταν μεγαλύτερα απ' αυτά που δίνονταν σύμφωνα με την ΕΓΣΣΕ. Αφού λοιπόν, σύμφωνα με τον Παναγόπουλο, ο κατώτατος μισθός της ΕΓΣΣΕ καταστρέφει την παραγωγική διαδικασία, αντιλαμβάνεστε τι θα συνέβαινε αν σήμερα, σε περίοδο κρίσης, οι καπιταλιστές αναγκάζονταν να πληρώνουν το 85% των εργατών και εργαζόμενων με βάση τις κλαδικές συμβάσεις. Γι' αυτό και ο φίλος των καπιταλιστών, που ενδιαφέρεται πρωτίστως (για να μην πούμε αποκλειστικά) για τα συμφέροντά τους, πέταξε στο πυρ το εξώτερον τις κλαδικές συμβάσεις.

Είναι φανερό ότι το αποτέλεσμα μιας νέας διαπραγματεύσεως των καπιταλιστών του ΣΕΒ και των άλλων τμημάτων της αστικής τάξης με τους εργατοπατέρες τύπου Παναγόπουλου για την επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ, θα είναι αποτυχημένο. Στην καλύτερη περίπτωση, θα καταλήξουν σε συμφωνία για λίγα ευρώ παραπάνω από τα 586 και 511. Αυτό το γνωρίζει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και γι' αυτό ανήγγειλε από το βήμα της ΔΕΘ νομοθετική ρύθμιση για την επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ.

Η εργατική τάξη δεν πρέπει να δει μόνο το τυράκι. Πρέπει να δει και τη φάκα. Και ποτέ να μην ξεχνάει τα σοφά λόγια του Μαρξ: αντί για το συντηρητικό σύνθημα «ένα δίκαιο μεροκάματο για μια δίκαιη εργάσιμη ημέρα», η εργατική τάξη πρέπει να γράψει στη σημαία της το επαναστατικό σύνθημα «κατάργηση του συστήματος της μισθωτής εργασίας».

βαθύ κόκκινο

Αρτος και θεάματα

«Έχουμε μια καινούρια κυβέρνηση, έχουμε υπουργούς που για πρώτη φορά αναλαμβάνουν τέτοια καθήκοντα, έχουμε μια κοινωνία όπου έχει δημιουργηθεί μια δυναμική προσδοκιών. Ας δούμε και τη θετική πλευρά των πραγμάτων».

Μ' αυτόν τον... κομψό τρόπο «άδειασε» ο αντιπρόεδρος Δραγασάκης τους υφισταμένους του υπουργούς και αναπληρωτές υπουργούς, οι οποίοι παρέλαβαν τα υπουργεία τους εκφωνώντας δεκάριους λες και βρίσκονταν ακόμη σε προεκλογική περίοδο.

Σε ελεύθερη απόδοση, η δήλωση Δραγασάκη θα μπορούσε να αποδοθεί με τη φράση του λαγού από το γνωστό ανέκδοτο: «Λέμε και καμιά μαλακία για να περάσει η ώρα». Πολιτικά, όμως, το σύστημα λειτουργεί μια χαρά, ακολουθώντας το ρωμαϊκό δόγμα «άρτον και θεάματα», με αλλαγή των συστατικών μερών του δόγματος. Ο άρτος θα είναι λιγοστός (ψίχουλα, στην κυριολεξία), οπότε τα θεάματα πρέπει να είναι άφθονα για να καλύπτουν την έλλειψή του.

Οι υπουργοί βγήκαν στα κεραμίδια και άρχισαν τα ταξίματα. Δεν της έπεσε κακό αυτό της συγκυβέρνησης. Η κοινωνία έχει προσδοκίες, όπως είπε ο Δραγασάκης, και τ' αυτιά της πρέπει να χορτάσουν (τ' αυτιά, όχι τα στομάχια). Το πολύ μπλα-μπλα, όμως, μπορεί να δημιουργήσει παρενέργειες. Να θυμώσουν η Μέρκελ και ο Σόιμπλε, για παράδειγμα, και ν' αρχίσουν τις απειλές, όπως όντως συνέβη. Ή να παραφουντώσουν τις προσδοκίες της εργαζόμενης κοινωνίας, εξέλιξη που θα δυσκολέψει τις κωλοτούμπες.

Γι' αυτό και ο ίδιος ο πρωθυπουργός της συγκυβέρνησης Τσίπρας συνέστησε στους υπουργούς να είναι εξαιρετικά φειδωλοί στο υποσχητικό μπλα-μπλα, μέχρι να ανακοινωθούν οι προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης. Δεν είναι τυχαίο ότι η συγκεκριμένη σύσταση έγινε «οφ κάμερα». Να μη μας πάρει και χαμπάρι ο κοσμάκης που προσδοκεί και αδημονεί.

Το θέαμα που αντικαθιστά την έλλειψη άρτου θέλει την τεχνική του. Η αφαίρεση των κάγκελων μπροστά από τον άγνωστο στρατιώτη, για παράδειγμα, έκοψε πολλά εισιτήρια. Τι να τα κάνεις τα κάγκελα σε μια περίοδο που δεν υπάρχει η απειλή διαδηλώσεων; Αν τα χρειαστείς, τα ξαναβάζεις μέσα σε μισή ώρα. Βγάζοντάς τα, όμως, δημιουργείς θέαμα με αποκλειστικά θετική διάθεση. Ασε που εξισορροπείς λίγο τις εντυπώσεις από τη συγκυβέρνηση με το ακροδεξιό μόρφωμα του Καμμένου, που όσο να 'ναι ένα μικρό σοκ το προκάλεσε στον αριστερό κόσμο. Κι αφού βγάλεις τα κάγκελα, μπορείς μετά να διακηρύξεις πως οι μπάτσοι είναι οι καλύτεροι φίλοι της κοινωνίας (το ότι ψηφίζουν φανατικά Χρυσή Αυγή και ηδονίζονται όταν δέρνουν τον κόσμο είναι απλώς μια... ιστορική παρεξήγηση).

Το να ανακοινώνεις ότι θα επαναπροσλάβεις σύντομα τις ελάχιστες εκατοντάδες των απολυμένων καθαριστριών του υπουργείου Οικονομικών είναι επίσης θέαμα που θα κόψει πολλά εισιτήρια, καθώς περιέχει και ψίχουλα άρτου. Με την επαναπρόσληψη των απολυμένων καθαριστριών, ο αγώνας των οποίων προσέλαβε συμβολικές διαστάσεις, κρύβεις πίσω από ένα πέπλο πανηγυρισμών την πραγματικότητα του ενάμισι εκατομμυρίου των ανέργων, οι οποίοι όχι μόνο δεν έχουν προοπτική να εργαστούν, αλλά δεν παίρνουν καν το άθλιο βοήθημα του ταμείου ανεργίας.

Πολλοί αναρωτιούνται πώς θα γίνει η κωλοτούμπα μετά τις δηλώσεις των υπουργών κατά την ανάληψη των καθηκόντων τους. Σύντροφοι, ας μη σκεφτόμαστε ως Λωτοφάγοι. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, ο ιδεολογικός και πολιτικός μέντορας των Τσιπραίων, έχει εμπλουτίσει τη θεωρία του πολιτικού παιγνίου με τη διάκριση ανάμεσα στο επιθυμητό και το εφικτό. Αναλαμβάνοντας τα χαρτοφυλάκιά τους οι υπουργοί κατέθεσαν, εν είδει οραματικής σκέψης, την άποψή τους για το επιθυμητό. Ασκώντας τα καθήκοντά τους, θα περιοριστούν στο εφικτό. Και δε θα χρειαστεί να ψάξουν πολύ για να δικαιολογήσουν την κωλοτούμπα. Αλλωστε, ολόκληρο το αστικό μιντιακό σύστημα θα τους στηρίξει.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA**ΑΘΗΝΑ:** Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100**ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:** Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση